HARALAMB ZINCĂ

SUSPECTA MOARTE A LUI MARIO CAMPANELLA

Haralamb Zincă

SUSPECTA MOARTE
A LUI MARIO CAMPANELLA

I.S.B.N. 973-95177-3-0

Haralamb Zincă

SUSPECTA MOARTE a lui Mario Campanella

Editura „Quintus”
Bucureşti, 1991

I. Ofiţer de serviciu

1

Februarie - martie 1990.

Insul care mi-a fost adus în birou abia se mai ţine pe picioare. S-ar fi prăbuşit de mult dacă lângă el n-ar fi stat sergentul Dumitru, să-l prindă în braţe. Tipul - simpatic foc - se hlizeşte întruna la mine, ca şi cum ne-am cunoaşte de când lumea. Înalţă fruntea, vrea să-mi spună o vorbă dulce, limba i se împleticeşte, renunţă şi, bălăbănindu-şi capul, dă să-l sărute pe Dumitru.

— De unde l-ai cules? îl întreb, amuzat de felul cum sergentul se fereşte de sărutul beţivului.

— De pe „1 Mai”. Se ţinea de un copac şi bâiguia „La paşa vine un arab”... Spunea primele versuri şi o lua de la capăt.

— De unde a ieşit?

— Dracu ştie... sunt patru localuri prin preajmă. Zice că-i poet.

— Poet! prinde turmentatul cuvântul din zbor şi îşi înalţă din nou fruntea, ca pe o greutate. Mă redescoperă şi îmi zâmbeşte dulce. Poeţii dom'le... „La paşa vine un arab”... Nu, nu, dom’le...

Genunchii i se înmoaie brusc şi e cât p-aci să se prăbuşească. Îl salvează din nou braţele sergentului.

— Cum te cheamă? mă hazardez eu să aflu, că doar sunt ofiţer de serviciu şi sergentul mie mi l-a adus pe cap.

Tipul rânjeşte... se clatină... plescăie, îşi roteşte ochii.

— Numele şi prenumele?

— Eu sunt poetul... Nu-şi mai aduce aminte cine e. Capul îi cade iar în piept, închide ochii.

Mă uit la el: dacă are patruzeci de ani. I s-au furat paltonul, haina, pantofii. Mare minune că nu l-au lăsat în izmene în halul în care e, nici identitatea nu s-o putem stabili, căci odată cu banii i s-au furat şi actele.

— Ce facem cu el, domnule locotenent-major? Să-l duc înapoi de unde l-am luat? Adoarme şi îngheaţă.

„Acesta-i plin de alcool, gândesc. Nu îngheaţă atât de uşor.”

Zic:

— Găseşte-i şi tu un loc să doarmă... Dă-i şi o pătura.

„Poetul” se prăbuşeşte din nou în braţele puternice ale sergentului, bolborosind: „La paşa vine un arab... Mă, tu pricepi sau nu?” Sergentul îl cară spre ieşire, asigurându-l că înţelege foarte bine ce-i cu acel arab amărât, silit să-l vândă pe „El Zorab”.

Rămân singur. În dreapta mea, un teanc de ziare. Le-am adus de acasă cu gândul că voi avea parte de un serviciu liniştit şi că, în sfârşit, voi bate recordul de lectură, citindu-le pe toate. Despăturesc „Tineretul liber” şi ochii îmi cad pe titlul unui reportaj: „Garoafele şi prostituata”. Incitant titlu, nu-i aşa? Încep să-l citesc, dar nu apuc să intru în miezul reportajului. Din pricina telefonului; o voce metalică îmi sparge timpanul.

— Vorbesc de la „Berbecul”, unde m-ai trimis... Cel înjunghiat e în stare gravă... Îţi raportez de pe acum, ca să nu avem vorbe, am scos pistolul la Mitache şi l-am somat... N-a vrut să ducă victima la „Urgenţă”, că-i murdăreşte maşina cu sânge.

— Bine-ai făcut! Cine-i autorul?

— Autorii... Îi aduc acuşi la unitate. Încă nu mi-e clar

mobilul... Cică ar fi amestecată şi o „paraşută”. A dispărut de la masa lor înainte de a începe halimaua.

— Cine-i victima?

— Un oarecare Turcu Cornel, în vârstă de treizeci şi nouă de ani.

— În ce stare sunt agresorii?

— Duhnesc a coniac, atât. Nu sunt în stare de ebrietate.

— E în ordine. Te aştept...

— Poate vorbeşti cu cei de la „Urgenţă”, îmi sugerează plutonierul-major şi închide telefonul.

Nea Tudorică, cum îl mai alintăm noi, e în poliţie de vreo treizeci şi cinci de ani. De pensie îl mai despart două sau trei luni. Ştie mai multă poliţie decât zece ofiţeri la un loc. A rezistat însă cu o tenacitate feroce tuturor tentativelor de a fi trimis la Şcoala de ofiţeri. Sun la „Urgenţă”. Doctorii ne cunosc. Îmi răspunde un medic din generaţia mea, chirurgul Calistrat Vlad. E la curent cu internarea victimei de la restaurantul „Berbecul” şi mă informează:

— L-am băgat imediat în sala de operaţii.

— Atât e de grav?

— Nu ştiu dacă scapă.

— Mulţumesc, domnule doctor. Gardă uşoară.

— Asemenea, domnule Dabu.

Mă uit la ceasul-farfurie (adevărată piesă de muzeu) agăţat pe un perete înnegrit de fum. Noaptea nici n-a început încă... Şi eu, care, atunci când îmi pusesem banderola la mâneca hainei, mă rugasem lui Dumnezeu să se milostivească de mine şi să-mi dăruiască o noapte fără evenimente! Mă întorc la „Garoafele şi prostituata” din reportaj şi încerc să reiau lectura de unde am întrerupt-o. Băiat bun reporterul, pâinea lui Dumnezeu, dar mai bine ar fi îmbrăţişat profesiunea de horticultor sau pe cea de duhovnic. Fascinat de subiect, bietului băiat i s-a înmuiat sufletul. Prea devreme. Ajuns să se documenteze în zona

„moravurilor”, un investigator trebuie să-şi lase sentimentalismul în cui - la redacţie sau acasă. Altfel, riscă să fie dus de nas. Să nu mă înţelegeţi greşit: a trata cu umanitate o temă e una şi a trata sentimental e altceva. Şi bietul reporter, de altminteri talentat, s-a lăsat impresionat de istorioarele melodramatice ale unei tinere de douăzeci de ani, care practică prostituţia de la treisprezece ani.

Uşa se deschide. Îşi vâră capul sergentul Dumitru, pentru a-mi raporta că poetul, în fine, a adormit.

— O fi chiar poet?

— N-am de unde să ştiu. Te-a supărat cu ceva?

— Nu... Da-i dădea întruna că-i poet şi meritul lui e că a scris „El Zorab” cu mult înaintea lui Coşbuc.

Izbucnesc în râs:

— Ei, dacă susţine asta, să ştii că-i poet. Să avem răbdare până mâine dimineaţă.

— Eu ies să-mi fac rondul.

— Mergi sănătos, Dumitre!

Nu mai am chef de ziare. Deschid radioul şi-l potrivesc să-l aud în surdină. Încăperea se umple de o muzică languroasă, potrivită pentru doi îndrăgostiţi care, osteniţi de dragoste, plutesc în întuneric, fumând şi ascultând-o ca pe o binecuvântare. Îmi aprind o ţigară şi după primul fum încep să mă gândesc la Antoanela. „Ce bine-ar face dacă m-ar suna!” îmi zic încântat de o asemenea eventuală perspectivă. Şi, minune, telefonul zbârnâie. Nu e Antoanela la celălalt capăt al firului, ci credinciosul meu prieten Mitiţă, fost campion naţional la aruncarea suliţei şi în prezent, profesor de gimnastică la un liceu.

— Ce faci, golanule? mă ia el la refec din primul foc.

— Caut o pisică, dar norocul mă ocoleşte în noaptea asta.

— Ai încercat pe acoperiş? se preface dumnealui că nu m-a priceput. Mi-e dor de tine, şmecherie.

— Şi mie, îi mărturisesc eu.

— Dacă-i aşa, hai, vino la un coniac... O să te simţi la „Capşa” ca în arestul poliţiei.

— Nu te prosti!

— Nu mă crezi? Vino să vezi! E plin localul de borfaşi. De unde au ieşit atâţia?

— Nu dau interviuri la telefon...

— Mă simt aici ca într-o cafenea rău famată din Soho.

— Cere şi tu condica de reclamaţii şi sugestii, îi recomand.

— Cu cine îmi pierd eu vremea?!

— Cu ofiţerul de serviciu, locotenent-major Mircea Dabu.

— Mircică, mor de plictiseală, se lamentează Mitiţă, în zilele astea nu am ore…

— Da' unde-ţi sunt gagicuţele?

— Mă, eu, între două gagicuţe, mor de plictiseală... Nu-mi dai şi mie un caz?

Nu mai am când să-i răspund: uşa biroului e dată în lături cu violenţă şi în încăpere sunt împinşi doi tineri uniţi cu una şi aceeaşi cătuşă. Mai să se prăvălească peste mine în urma lor, Avasilichii stăpânindu-şi cu greu mânia.

— Te las, bătrâne, mi-au venit nişte muşterii... Te caut eu.

— Dea Dumnezeu să nu mă găseşti!

Pun receptorul în furcă şi mă uit întrebător la Avasilichii.

— Dumnealor sunt, mârâie printre dinţi plutonierul-major punând pe birou o armă albă - un pumnal cu declanşare automată. Poftim! adăugă Avasilichii plin de dispreţ: Made in Hongkong!

Îi cântăresc pe cei doi dintr-o privire: sunt încruntaţi, cu căutături obraznice şi par gata să-mi ceară socoteală pentru îndrăzneala noastră de a-i reţine. Îi fac semn lui Avasilichii să-mi dea cheia de la cătuşă. Privirile lui nedumerite numai că nu mă întreabă: „Ce-ţi veni, dom’le?” Îi eliberez şi cei doi încep să-şi frece încheieturile manilor.

— Al cui e pumnalul? întreb, scrutându-i.

Avasilichii face un efort să-şi ţină gura, îmi dau sceama după cum i s-au aprins obrajii. Nu primesc nici un răspuns. Nu-mi sare muştarul. Mă adresez plutonierului:

— Câţi martori ai?

Acesta scoate din buzunar o hârtie şi o pune lângă pumnal.

— Cinci martori... De la doi am luat declaraţii.

— Cine a băgat pumnalul în Cornel Turcu?

Cei doi tineri par intrigaţi că numele victimei îmi este cunoscut.

— El, îmi răspunde nerăbdător nea Tudorică şi-i arde un ghiont unui tânăr de statură potrivită, îmbrăcat într-un blue geans, a cărui geacă lasă să se întrevadă un frumos pulover albastru. Îmi aminteşte de un personaj dintr-un film, chiar şi mutra măslinie, accentuată de un păr negru şi cârlionţat, pare a unui mafiot din Sicilia.

— Buletinul!

Ochii „sicilianului” devin dintr-o dată foarte mobili. Nu, nu mă înşel. L-a înfiorat spaima sau un gând neliniştitor. Caută, evident, un „colac de salvare”.

— Buletinul! îmi repet cererea.

Şovăie în a mi-l prezenta. N-are însă încotro. În cele din urmă, mi-l întinde cu un gest zeflemitor: „Na, dacă ţii atât de mult să-l vezi!”

Stabilesc astfel că am de-a face cu Paizu Stan, fiul lui Nicu şi al Floricăi, născut în Buzău, la 3 mai 1966.

— Domiciliul? întreb fără să-mi ridic ochii de pe fotografia ştampilată a Buletinului.

— Păi nu scrie acolo?! îmi răspunde Paizu nemulţumit de curiozitatea mea.

— Lasă domiciliul din Buzău, spune-mi-l pe cel din Bucureşti.

Iese din muţenie prietenul său, un tinerel cu o mutrişoară

de fetiţă, îmbrăcat şi el în blugi, geacă, adidaşi.

— Locuieşte la mine... Pe strada Heleşteului 97, sector 1.

— De mult?

— De la Revoluţie.

Revin la Paizu şi-l cântăresc din priviri, cuprins de o vagă bănuială.

— Profesiunea?

— Lăcătuş.

— Locul de muncă?

— La atelierele C.F.R. din Buzău.

— Arată-mi mâinile!

Paizu nu ezită, mi le arată şi pe o parte şi pe alta: nu sunt în nici un caz ale unui lăcătuş.

— De când te-ai lăsat de meserie?

— De la Revoluţie.

Îmi aruncă un zâmbet prevenitor: „Vezi cum umbli cu mine! Să n-o păţeşti!”

Nu mă pot stăpâni să nu fiu ironic şi-i zic:

— Domnule revoluţionar, fii dumneata drăguţ şi pune pe masă tot ce ai în buzunare.

Nu protestează, nu aşteaptă să-i spun a doua oară ce trebuie să facă, semn că e familiarizat cu formalităţile impuse de poliţie.

Apar, rând pe rând, lângă pumnalul de pe birou: un paşaport nou-nouţ, fotografia unei tinere frumoasă-foc, o oglindă dreptunghiulară de buzunar, un pieptăn verde de plastic, o brichetă, o batistă murdară. Mai ies la iveală dolari, un pachet de „Kent”, apoi bancnote de o sută de lei.

— Asta-i tot! mă încunoştinţează Paizu.

— Eşti sigur?

— Cum vă văd şi cum mă vedeţi!

„De te-ai vedea tu cum te văd eu, îi vorbesc în gând, ai fi mai puţin sigur pe tine. Vai de tinereţea ta, dacă Turcu Cornel nu scapă cu viaţă!” Îl caut din priviri pe Avasilichii şi

îi ordon pe un ton milităros:

— Controlează-l!

Mâinile mari şi grele ale plutonierului-major intră în acţiune cu ştiinţă, de sus în jos. Arestatul încremeneşte cu picioarele răşchirate şi, aşa cum stă cu capul său frumos dat pe spate, pare un monument al demnităţii. Un muşchi al feţei nu i se clinteşte, în timp ce complicelui i se înmoaie picioarele cu fiecare minut ce trece Deodată, îl văd pe Avasilichii petrecându-şi degetele pe sub centura lată de la blugii lui Paizu.

— Ia scoate tu centura!

Paizu nu se împotriveşte. Cu un aer absent, de parcă în momentul acela s-ar fi aflat acasă şi nu la poliţie, îşi scoate centura de piele, bătută cu ţinte.

Avasilichii îmi face semn cu ochiul şi înţeleg că e pe cale de a face o descoperire. Îşi bagă din nou degetele între betelia pantalonilor şi cămaşă, poruncindu-i:

— Leapădă-i!

Paizu refuză să-i dea ascultare. Ordinul mai răsună o dată, ceva mai ameninţător. Paizu cedează, începe să se dezbrace lent, dezgustat parcă. Curând, rămâne în chiloţi. Tabloul e, desigur, hilar: Avasilichii, în uniformă, flutură un „drapel”: blugii arestatului. Celălalt tânăr face o mutră de parcă s-ar fi scăpat pe el.

— Domnule locotenent-major, ştiu că aveţi un briceag.

Aşa e, am un briceag cu o lamă subţire şi ascuţită, mi l-a adus Antoanela dintr-o excursie în Turcia. I-l întind subalternului, curios să văd ce are de gând. Nimic de zis, în ciuda degetelor sale butucănoase, îl mânuieşte ca pe un bisturiu şi descoase căptuşeala de la betelia blugilor. O căptuşeală concepută ingenios, mascând nişte buzunărele în care stau ascunse cinci inele de aur masiv, două din ele având şi monturi din pietre preţioase. Tăcerea devine deodată grea. Aşa se face că aud cu uşurinţă scrâşnetul din

dinţi al lui Paizu.

— Na, puneţi nădragii!

Paizu se pomeneşte cu blugii în braţe şi înainte de a-i trage pe el, îi şuieră lui Avasilichii cu ură:

— Ţi-aş tăia beregata cu plăcere!

Replica plutonierului-major nu se lasă aşteptată:

— Şi eu!

Iau inelele şi le cercetez pe rând: sunt lucrate cu multă măiestrie, înainte de război, de un bijutier, un artist autentic. Valoarea lor o va stabili un expert. Îmi întorc ochii spre Paizu pentru a-l intimida cu privirea lor tăioasă. Tipul însă, uns cu toate alifiile, e imun. A încremenit cu capul dat uşor pe spate, fixând semeţ un punct de pe plafon.

— De unde le ai, domnule Paizu?

— Acu le văd şi eu pentru prima oară, ţine el să mă prostească.

— Ah, nu ştiai de ele? îi intru eu în joc.

— Vă jur că habar n-aveam ce cumpăr.

— Ce vrei să spui?

— Ţoalele astea de pe mine - blugii, geaca, puloverul - le-am cumpărat astăzi de dimineaţă pe Şoseaua Giurgiului, de la un turc. Pe nimica toată... Două mii de lei.

— I se făcuse turcului milă de tine?

— Milă, nemilă, nu ştiu de ce avea nevoie de lei, se grăbea să ajungă mai repede la frontieră.

Un zâmbet şiret a sclipit o secundă pe chipul său de sicilian sigur pe „familia” sa. Îşi imaginează că m-a băgat în cofă, că o să mă apuc de îndată să caut un contrabandist turc care, din greşeală, a încurcat nădragii aduşi în ţară şi i-a vândut o comoară.

— Dolarii erau şi ei tot în blugi?

— Nu, nu... Dolarii sunt ai mei... ce-i drept, e drept... opt sutare.

— Fă bine şi numără-i!

— Nu-i nevoie, domnule locotenent-major! Am încredere în...

Râd şi-l iau la mişto:

— Ştiu că ai încredere în poliţie... da' numără-i tu de faţă cu prietenul tău... să ştim ce trecem în procesul-verbal.

Se conformează. Sunt, într-adevăr, opt sute de dolari în bancnote de cincizeci.

— Numără şi leii!

N-are nimic împotrivă. Stăpâneşte tehnica număratului bancnotelor mai dihai decât o casieriţă de la C.E.C.

— O mie opt sute cincizeci!

Mă întorc spre tânăr şi-i cer să-şi spună numele şi prenumele.

— Necula Bujorel, răspunde el, fără vlagă.

E ceva mai scund decât prietenul său, blond, cu o faţă albă, catifelată, ca de fecioară. Ochii lui verzi, dezorientaţi cerşesc implorare.

— Domnule Necula, ia numără şi dumneata dolarii lui Paizu.

Îi ia, mâinile îi tremură, le numără stângaci, cam de la a patra bancnotă se încurcă, reia număratul. La capătul operaţiei, răsuflă uşurat şi rosteşte:

— Opt sute...

Îl invit să numere şi leii. O face cu aceeaşi stângăcie, din pricina emoţiei. Îi iese o sută în plus.

— Mai numără-i o dată!

Repetă număratul bancnotelor, fruntea i s-a îmbrobonit. Tot din pricina emoţiei îl trec şi năduşelile.

— O mie opt sute cincizeci! murmură Necula Bujorel.

— Bagă de seamă, îi vorbesc eu ameninţător. Ai fost martor la descoperirea inelelor, la numărarea dolarilor şi a leilor. Să te ferească Dumnezeu să-ţi pierzi memoria!

— N-o să mi-o pierd, mă asigură blondul abia auzit.

— Ai valori asupra ta?

— De nici un fel.

Îl cred. Îi arunc o căutătură lui nea Tudorică. O expresie de duritate s-a întipărit pe figura lui de ţăran îndărătnic.

— Pune-le cătuşa şi treci cu ei dincolo... la „Declaraţii”.

— De ce-n cătuşă? protestează Paizu.

— Îţi explic eu mâine, după ce o să primesc expertiza de la „Urgenţă”.

În timp ce Avasilichii îşi face de lucru cu cătuşa, eu mă ocup de obiectele lui Paizu, adunându-le cu grijă într-o pungă de plastic: pumnalul, banii, inelele, dolarii, leii, fotografia. Frumuseţea fetei îmi atrage iarăşi atenţia. Pe verso, descopăr o dedicaţie scrisă cu un pix. „Lui Mână Spartă, de la a ta fostă virgină. L” Îl iscodesc cu coada ochiului. Mă pândeşte ca o fiară. Nu mai am când să-l întreb cine-i gagica, aşa că îmi văd mai departe de celelalte obiecte de pe masă.

— Vă rog să-mi lăsaţi ţigările şi bricheta.

Îi satisfac dorinţa. Ajung la paşaport. Îl răsfoiesc mai mult din rutină decât dintr-o vie pornire profesională. La pagina a cincea, viză de intrare în Franţa. „Bravo!” îmi zic. La pagina a opta o altă viză, a Italiei „Prostu! S-a înecat ca ţiganul la mal. Planuri de voiaj, nu glumă! Veneţia... Nisa... Paris... Versailles... Mă opresc asupra fotografiei. Al naibii mai seamănă cu un sicilian... Mă priveşte din dreptunghiul ăla de carton cu încăpăţânare şi fanatism. Pradă automatismelor, mai întorc o pagină şi nu-mi pot stăpâni un zvâcnet. Îmi ridic privirile stupefiate şi, lovindu-mă de tupeul cu care Paizu mă înfruntă, izbucnesc:

— Mă, tu eşti Paizu Stan sau Macarie Petru? Care-i adevărata ta identitate?

Tace, strângându-şi gura până aproape de dispariţia buzelor.

— În Buletin eşti Paizu Stan. În paşaport, Macarie Petru. Deci, încă o dată te întreb care-i adevărata ta identitate?

— Nu vedeţi că şi-a înghiţit limba? îmi sare în ajutor plutonierul-major cu o voce prevestitoare de rele. Aflăm noi de la cartotecă cu cine avem de-a face. Pun mâna în foc că-i unu' din ăia liberaţi în ianuarie...

În fine, Paizu alias Macarie îşi descleştează fălcile, uluindu-mă cu răspunsul său impertinent:

— Întrebaţi-l mai bine pe domnul colonel Crăciun, telefon 10. 48 7.... şi o să aflaţi cu cine aveţi de-a face.

Un zâmbet sardonic s-a întins biruitor pe faţa-i oacheşă. Savurează fără să se sfiască deruta în care m-a aruncat.

— Şi mă rog frumos, cine-i domnul colonel Crăciun?

— O să vă spună chiar el. Eu şi aşa am vorbit prea mult.

Zâmbetu-i obraznic se modifică într-unul ce se vrea misterios. Totuşi, nu mă grăbesc să-i iau în serios răspunsul. Îmi mut privirile şi-l redescopăr pe tovarăşul de cătuşă al lui Paizu. Se făcuse moale, iertaţi-mi expresia, ca un căcat. Mai trebuie doar să înceapă să pută… Fără îndoială, starea blondului e efectul declaraţiilor de ultimă oră ale lui Paizu. Socotindu-l din capul locului, „mâna" a doua în tentativa de omor de la „Berbecul", îmi propusesem să-l las într-o primă etapă în seama celui ce urma să încheie formalităţile, adică lui Avasilichii. Însă impertinenţa cu care Paizu, alias Macarie mă trimite la un oarecare colonel Crăciun mă hotărăşte să schimb macazul.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Necula Bujorel, îmi răspunde blondul cu un glas sugrumat.

— Unde ziceai că domiciliezi?

— Pe strada Heleşteului 97, sector 1.

— Ocupaţia?

— Am dat în toamnă la Regie de teatru şi am căzut.

— De ce nu eşti în armată?

Se fereşte de privirea mea, lăsându-şi ruşinat capul, în piept şi îşi întârzie răspunsul. Pe neaşteptate, intervine

Paizu, trădându-şi enervarea:

— Spune-le, mă, cine-i tactu, că ăştia sunt în stare să mă ţină în picioare şi cu cătuşe la mâini până mâine dimineaţă!

Bujorel se crede probabil în faţa comisiei de admitere la I.A.T.C., interpretând rolul unui tânăr care, ros de remuşcări, şi-a pierdut graiul. Ca să-l scot din rol, îi cer Buletinul. Uită că mâna stângă îi este încătuşată şi vrea să se folosească de ea, bruscând-o dureros pe cea dreaptă a lui Paizu-Macarie. Acesta, apărându-şi braţul, reacţionează violent, amintindu-i complicelui că în relaţia lor el e cel puternic. Problema o rezolvă pe dată plutonierul-major Avasilichii, sărind, din proprie iniţiativă, în ajutorul blondului. Îl buzunăreşte şi dă de Buletin.

— Dacă tot ai început, îi zic, du-ţi până la capăt treaba, goleşte-i buzunarele!

Mă ia cu greaţă când iau în mână Buletinul lui Bujorel. N-am încotro, trebuie să-l controlez. Mă opresc asupra datelor din act şi am, într-adevăr, o mare surpriză: Necula Bujorel, fiu al lui Nicolae... Deodată, înţeleg sensul îndemnului lui Paizu-Macarie: „Spune-le, mă, cine-i tactu!” Fiu al tovarăşului Nicolae Necula... fost membru al Comitetului Central... Fost şi iar fost... Nu, nu mă înşel. Care alt Necula ar fi putut domicilia pe Heleşteului, în vecinătatea Palatului Primăverii? Îmi ridic ochii şi, pentru o clipă, îi întâlnesc pe cei verzi ai lui Bujorel, zic pentru o clipă, căci acesta, descurajat, se grăbeşte să-şi lase iarăşi capul în piept. În schimb, curajul „sicilianului” e în creştere, mutra lui batjocoritoare pare a mă întreba: „Ei, ce zici, domnule, cu cine ma-am combinat?”

Pe birou, alături de o batistă mânjită cu ruj, mai apar dolari, lei şi un lanţ de aur cu un pandantiv, de fapt, un medalion pe care bijutierul a gravat un nume: „Silvia”. Necula Bujorel, aflu eu din Buletin, fiu al lui Nicolae şi Silvia.

— Bujorel Necula! Uită-te la mine când îţi vorbesc!

Am imprimat cuvintelor mele o rezonanţă aspră. Odrasla fostului tresare speriată şi se agaţă, dezorientată, de privirile mele. Sudoarea i-a lăcuit fruntea.

— L-ai furat de la maică-ta?

— Are de unde... se bagă ironic Paizu-Macarie.

— Ţine-ţi fleanca, mă, când vorbesc eu!

Necula-junior confirmă printr-o clătinare afirmativă a capului.

— Da sau nu?

— Da, e al mamei... Bijuterie de familie...

— Cam asta-i tot, îmi raportează nea Tudorică, parcă nemulţumit de cât de puţine lucruri adunase din nou pe birou.

— Cine-i colonelul Crăciun?

— Aud de dânsul pentru prima oară.

Ochii mi se mută pe mutra arogantă a „sicilianului” şi, fără să vreau, îmi amintesc de filmele americane poliţiste, de libertatea poliţistului de a-şi vâri „interlocutorul” în zid, silindu-l astfel să dea din el cât mai multe informaţii.

— Sunteţi de mult prieteni?

— Răspunde tu, Bujorel, stabileşte Paizu.

— Mă, întrebarea ţie ţi-a fost pusă, îl cheamă Avasilichii la ordine, intrând cu un ghiont uşor în coasta lui.

— Nu da, dom'le plutonier, că o să-ţi pară rău!

— Mie mă, mie să-mi pară? Şi-i mai arde un ghiont pe la spate, aşa încât eu să nu-i văd lovitura. Răspunde, mă!

— Să fie o lună de când ne-am cunoscut... La o petrecere... În casa lui Vlad Tănase, fiul lui Radu Tănase, fostul secretar al Municipiului.

Tace, o tăcere insinuantă. „Vezi, l-am cunoscut şi pe Radu Tănase, aud graiul tăcerii şoptindu-mi. De ce nu l-aş cunoaşte şi pe colonelul Crăciun?”

— Acolo v-aţi cunoscut?

— Acolo... îmi confirmă Bujorel Necula din vârful buzelor.

— Ce intenţionai să faci cu medalionul mamei tale?

— Să-l vând.

Intervine pe neaşteptate, cu o voce sfătoasă, Paizu-Macarie:

— Acu, Bujorele, că suntem aici, trebuie să le spui domnilor poliţişti adevărul.

Aud clar suspinul blondului, apoi cuvintele:

— Voiam să-l dăruiesc.

— Cui?

— Unei fete.

Printr-o asociaţie de idei, îmi amintesc de fotografia găsită la „sicilian”. O scot din pungă şi i-o bag sub nas:

— Tu eşti Mână Spartă?

— Eu...

— Şi atunci, ce caută fotografia la el?

— Dânsul mi-a prezentat-o... şi i-am dat-o să mi-o păstreze.

Simt cum urcă în mine o revoltă surdă, confuză şi contradictorie, pe care n-aş vrea s-o exteriorizez.

— I-ai de aici, îi ordon lui Avasilichii. Du-i la tine... Să-ţi declare fiecare în scris cum au ajuns la „Berbecul”, cine-i tipa din fotografie, dacă ea e cea cu care au băut, de ce şi unde a dispărut, motivul încăierării... După ce termini, îi depui jos la arest.

Îi înmânez punga şi-i atrag atenţia să mai inventarieze o dată valorile găsite asupra celor doi, înainte de a fi trecute în procesul-verbal.

— ’Nţeles! răspunde plutonierul-major în stilul său cazon.

Din uşă. Paizu-Macarie îmi aruncă o privire complice:

— Nu uitaţi să-i telefonaţi domnului colonel Crăciun!

— O să-l chem când o să-ţi vezi tu ceafa! îi aduc eu la cunoştinţă ce gândesc. N-are decât să mă caute el pe mine.

Totuşi, prima mişcare pe care-o întreprind după ce rămân singur este să ridic receptorul şi să formez numărul indicat

de Paizu. Îmi răspunde un bărbat, parcă supărat de faptul că-i deranjat. Îi spun că aş dori să vorbesc cu domnul colonel Crăciun. „Cine sunteţi?” Întrebarea o consider normală, mă recomand, fără a-mi face probleme că stau de vorbă cu un grad superior. „Eu sunt colonelul Crăciun”, îmi dezvăluie el, accentuându-şi tonul autoritar.

— În jurul orei 19,30, am reţinut... încep eu să-i povestesc, dar, spre surprinderea mea, mă întrerupe.

— Ştiu... La restaurantul „Berbecul”.

— Se legitimează cu Buletinul...

— Paizu Stan, mi-o ia înainte interlocutorul.

— Mai are asupra sa un paşaport pe numele...

— ...Macarie Petru... Ştiu şi asta, dă-i drumu’ imediat, că mâine în zori trebuie să prindă avionul de Paris.

Răspunsurile prompte, rostite sentenţios, mă derutează.

— Domnule colonel, Paizu a înjunghiat grav un tânăr...

— Pe... Turcu Cornel... un terorist pe care-l căutăm de multă vreme.

Indirect, mi s-a deconspirat, dându-mi clar de înţeles că se află la comanda unei unităţi de urmărire şi capturare a teroriştilor.

— Victima e în stare gravă... la „Urgenţă”...

— Nu mai e în stare gravă. Între timp, a decedat. Am vrut să-l transfer la un spital de-al nostru. Însă mi s-a comunicat decesul lui. Aşa că dă-i drumu’ lui Paizu... E un caz de care mă ocup eu.

Năuceala mea sporeşte, deoarece cazul mai este încă pe umerii mei. Nu mi-e străin faptul că teroriştii sunt căutaţi, că unităţi speciale aflate sub comanda Ministerului Apărării Naţionale sunt angajate în depistarea şi capturarea acestora.

— Cum să-i dau drumu’, domnule colonel? Am găsit asupra lui...

— ...cinci inele ascunse în betelia blugilor, mă uluieşte în

continuare colonelul cu cunoştinţele sale. Îi strici omului meu legenda, domnule locotenent-major. Dacă nu-l expediez mâine la Paris, îmi dai peste cap o foarte importantă operaţie...

— Fără un ordin scris, nu-l pot elibera.

— Pe celălalt n-ai decât să-l păstrezi... În maximum o oră, doi băieţi de-ai mei, cu un ordin semnat de mine, o să se prezinte la Circă să-l preia pe Paizu. Suntem înţeleşi?

— Sunt obligat să raportez şefilor mei...

— Foarte bine, raportează-le! se învoieşte colonelul. Conformează-te regulamentelor. Fă-o însă cât mai repede!

Interlocutorul meu dispare de pe fir, lăsându-mă - de ce să nu recunosc? - total debusolat, de parcă dintr-o dată m-aş fi pomenit într-alt loc, sub un alt acoperiş, în braţe cu multe, multe întrebări grele. Încerc să mă reculeg, să-mi rânduiesc gândurile, să mă orientez în timp şi în spaţiu. Identific în comportamentul meu o primă greşeală; n-am pus în mişcare caseta conectată la telefon şi, în consecinţă, n-am înregistrat convorbirea. Reprezenta o întâmplare ieşită din comun şi era de datoria mea de ofiţer de serviciu s-o fac. Pur şi simplu, uluit de noutatea celor auzite, am uitat s-o declanşez. Şi tare mi-ar fi prins bine să-l mai ascult o dată pe acest colonel al cărui nume îl auzeam pentru prima oară, ai cărui soli urmau să-mi aducă ordinul de a-l preda pe Paizu alias Macarie. Dar de ce numai pe Paizu? Întrebarea îmi aduce în minte nu un răspuns, ci informaţia interlocutorului meu: „Turcu Cornel... un terorist pe care-l căutăm de mai mult timp” Mă mai trezesc puţin din buimăceală. Îmi spun că nu pot să raportez superiorilor mei inedita situaţie fără să verific mai înainte dacă, într-adevăr, victima a decedat. Mă reped la telefon şi preţ de cinci minute trebuie să-l aştept pe doctorul Calistrat. I s-a comunicat cine-l caută, de aceea, atunci când ajunge să-mi vorbească, atacă direct subiectul:

— Domnule Dabu, victima, aşa cum i-am comunicat şi domnului colonel Crăciun, a decedat. Îmi pare rău. Răni profunde... o hemoragie puternică. Mi s-a spus că numitul Turcu Cornel ar fi terorist.

— Aşa s-ar părea... E o problemă care mă depăşeşte... Mâine expediaţi cadavrul la morgă?

— La prima oră... Cu tot ce-i aparţine.

— Domnule doctor, ce să vă spun? Să vă dea Domnul o noapte liniştită.

— Asemenea.

Aşadar, Paizu nu m-a minţit, tupeul şi aroganţa sa având acum şi o explicaţie. Probabil, peste o oră îmi va zâmbi batjocoritor, luându-şi rămas bun de la mine: „Pa şi pusi! Pe mâine, la Paris.”

2

Prezenţa în sediu a şefului meu direct mă scuteşte de un şir de rapoarte nocturne la domiciliul său. Mă uit la ceas. Mă mai despart de rezolvarea cazului Paizu aproximativ douăzeci de minute. Sper că până atunci şi Avasilichii să-şi încheie primele formalităţi. Mă aşez la masa de lucru cu gândul să încerc totuşi să citesc cât de cât ziarele. Îmi cade iarăşi sub ochi titlul „Garoafele şi prostituata”. Dar parcă e un făcut, nu pot să mă concentrez, să duc până la capăt lectura.

Sună telefonul. Avasilichii mă smulge gândurilor. E iritat. Mă roagă să vin până la dânsul. Îmi dau seama că nervii îi dau în clocot îl găsesc într-adevăr pe jar. Se ridică în picioare şi ordonă şi celor doi arestaţi să se ridice.

— Ce s-a întâmplat? mă interesez.

Plutonierul-major întinde acuzator mâna spre Paizu-Macarie.

— Derbedeul ăsta nu vrea să-mi răspundă la întrebări. La nici una. Cică are consemn să nu vorbească...

— Celălalt ţi-a răspuns?

— Da.

— Ţi-ai format o imagine de ceea ce s-a petrecut la „Berbecul”?

— În mare măsură, da.

— Au semnat declaraţia, procesul-verbal?

— Au semnat.

— Bagă-i la arest!

— Pe mine n-aveţi dreptul, sare obraznic, să se apere, Paizu.

— Ba-l am...!

Constat, nu fără satisfacţie, că Paizu se dezumflă. Întrebarea sa următoare abia o aud:

— I-aţi telefonat domnului colonel?

Îl întrerup, minţindu-l:

— Nu. N-are decât să te caute el... dacă eşti al lui... Bagă-i la arest!

Avasilichii răsuflă uşurat. Ordinul îl bucură şi nu-şi ascunde simţămintele faţă de clienţii săi.

— Domnilor, *sil vu ple*, la arest cu voi!

Revin în birou tocmai în clipa când telefonul preface în ţăndări liniştea încăperii. „Alo?” răsună vocea plăcută a unei femei. În prima clipă am crezut că-i Antoanela şi era cât p-aci s-o întâmpin cu cele trei cuvinte care-i plac atât de mult: „Iubito, tu eşti?” O întrebare însă, pe care Antoanela n-ar fi rostit-o niciodată, îmi stăvileşte elanul.

— Circa patru poliţie?

— Da, ofiţerul de serviciu, locotenent-major Dabu Mircea, mă recomand eu respectuos, aşa cum ne obligă instrucţiunile de după Revoluţie.

— Domnule ofiţer, la dumneavoastră acolo, au fost aduşi cei doi tineri ridicaţi în seara asta de la restaurantul

„Berbecul”?

Declanşez fără să ezit caseta, „cutia neagră”, cum a poreclit-o unul dintre noi.

— Stimată doamnă...

— ...domnişoară, mă corectează plăcuta voce râzând.

— Stimată domnişoară, reiau eu fraza pe un ton voit curtenitor, în ce mă priveşte, m-am prezentat, deci ştiţi cu cine staţi de vorbă. Vă rog să fiţi amabilă şi să vă prezentaţi şi dumneavoastră.

— De ce? ripostează intrigată interlocutoarea.

— V-aţi adresat autorităţilor cerând o informaţie.

— Poate doriţi să vă prezint şi Buletinul? chicoteşte ea amuzată

— Chiar vă rog!

Necunoscuta nu-i lipsită de umor: chicotele s-au transformat în râs.

— Bine, domnule ofiţer, dacă o să mă dau drept cântăreaţa de muzică uşoară Silvia Dumitrescu, o să mă credeţi?

— Daţi-vă!

Iarăşi am făcut-o să râdă. După râs, pare să fie o femeiuşcă tânără.

— Sunt Irina Mavrocordat.

— Sună frumos... o măgulesc eu.

— Aş dori să aflu dacă cei doi tineri - Paizu Stan şi Bujorel Necula se află la dumneavoastră.

— Da, domnişoară, sunt la noi, o informez fără reticenţe.

— Aş putea să-i văd?

— Acum nu, însă mâine, oricând doriţi. Întrebaţi de mine şi vă stau la dispoziţie.

— Da’ politicoşi au mai devenit poliţiştii?! exclamă ironic necunoscuta.

— Au fost ei şi înainte, dar se observa ceva mai greu. Şi ca să-i dovedesc cât sunt de binevoitor, adaug: Poate doriţi

să le transmit ceva băieţilor? Care dintre ei vă interesează?

Domnişoara Irina Mavrocordat, probabil, a căzut pe gânduri. Normal, are ezitări. Nu-mi rămâne decât să aştept să-şi depăşească dilema. După un timp, o aud.

— Mai sunteţi pe fir?

— Vă ascult.

— Mă interesează Bujorel Necula. Comunicaţi-i că am remuşcări, că mâine o să încerc să-l scot din încurcătură.

— Adică de la poliţie?

— Aţi înţeles bine, domnule ofiţer. Asta-i realitatea: am remuşcări. Dacă n-aş fi întârziat la întâlnire, în mod cert nu s-ar fi abătut asupra lui nenorocirea asta pe care am aflat-o de la unul din chelneri.

— Deci treceţi pe la noi mâine.

— Obişnuiesc să mă ţin de cuvânt, mă asigură domnişoara Mavrocordat.

— Sunteţi o prietenă a familiei Necula?

— Nu, nu, se apără ca de parcă aş fi speriat-o cu ceva. Vezi, domnule, d’asta nu-i înghit eu pe poliţişti, că sunt prea curioşi. V-am reţinut prea mult.

Şi ca să nu am vreo îndoială cu privire la simţămintele ei faţă de poliţişti, îmi trânteşte telefonul în nas. Sunt obişnuit. Nici nu mă întristez, nici nu mă enervez. Abandonez receptorul, deconectez caseta. Chiar dacă Irina Mavrocordat n-o să-şi respecte cuvântul dat, o amintire tot voi păstra din partea ei: vocea înregistrată pe bandă. A supărat-o curiozitatea mea profesională! Păcat! Mi-ar fi plăcut să-i spun că un poliţist căruia îi mor întrebările înainte de a şi le formula ar trebui să-şi aleagă o altă profesiune. La urma urmei, de ce mi-aş pierde eu timpul cu dumneaei? Şi aşa am destule pe cap. Aşa-numitele cazuri cu autori necunoscuţi îmi scot peri albi. Debutanţii postrevoluţionari în ale infracţiunii sunt mai toţi tineri - o puzderie de minori. Cum, naiba, să-i descoperi, când nu ştii

mai nimic despre ei? Ehei, domnişoară Mavrocordat, dacă n-aş fi fost ros de curiozitate! Îi zâmbesc „vocii” ca unei fotografii, fiind cât p-aci să încep să-i povestesc cum, din întrebare în întrebare, am ajuns să identific în persoana unui adolescent „romantic” pe autorul unui omor odios, când îşi face apariţia plutonierul-major Avasilichii.

— Am terminat, îmi zice cu o vizibilă satisfacţie. Gata, pe ziua de azi îmi ajunge... şi îmi pune pe masă o mapă.

Mă uit la ceas: conform asigurărilor primite din partea colonelului Crăciun, „solii” săi s-ar fi cuvenit să-mi bată la uşă. Ajutorul meu îşi cercetează şi el ceasul şi mă dojeneşte clătinând din cap.

— Ah, nu vine o dată şi ziua când oi ieşi ca tot omu' la pensie! De două ore mă aşteaptă nevasta cu cina pusă... Plec... Punga cu obiectele arestaţilor am încuiat-o în fichet-ul meu.

— Lasă-mi cheia.

Pe faţa sa mare cu pomeţii proeminenţi, aprinsă încă de efortul ascultării lui Paizu şi Necula, răsare o expresie de nedumerire. Îmi predă cheia fără să-mi pună întrebări, deşi una tot îi flutură pe buze:

— Deci chestia cu colonelul ţine?

— Am şi vorbit cu el. Vor veni să-l ridice... dintr-un moment în altul.

— Îl predai chiar?

Şi-a mârâit întrebarea. E pe cale să ia foc. Din pricina temperamentului, dar şi a oboselii.

— Dacă mi se prezintă forme legale, desigur, îl predau. I-am raportat şi şefului.

Informaţia l-a calmat.

— Mai e sus?

— Mai e!

— Bre Mircică, ţine minte ce-ţi spun, cu banditu’ ăsta de Paizu o să mai avem de furcă, chiar dacă-l predai cu forme

colonelului. Eşti încă tânăr, bre! Uită-te la mine - am îmbătrânit în uniforma asta. Eu, cu mintea mea, văd că după Revoluţie infractorii e mai răi decât înainte şi mai mulţi...

E nervos. Deduc că cei doi l-au călcat pe coadă. Numai când e nervos, nea Tudorică face greşeli de acord.

— Democraţia...

Îi tai avântul, întrerupându-l:

— Nea Tudorică, nu băga democraţia în chestia asta!

— De ce? Crezi că n-are nici un amestec, nici o legătură? reacţionează plutonierul-major iritat şi mai mult că l-am întrerupt.

— Cât nu ştim prea bine ce-i aia democraţie şi cu ce se mănâncă, să nu ne luăm de ea.

— Dacă zici dumneata... (Acest „dumneata” e încă un mod prin care nea Tudorică îşi exprimă nemulţumirea faţă de mine, de lumea înconjurătoare.) Eu mai am puţin şi scap, gata, n-o să mai am de lucru cu ei. Însă mătăluţă... Ehei!

— De fapt, nea Tudorică, ce vrei să-mi demonstrezi?

Am cedat. Mi-a sesizat slăbiciunea. În câteva clipe l-am făcut fericit, mă scrutează victorios.

— Că nu e bine nici cu prea multă democraţie. Paizu a băgat cuţitu-n Turcu Cornel. Victima e la „Urgenţă”. Medici, operaţii, medicamente. Cine plăteşte nota? Statu’! De unde? De la buget! Acu lămureşte-mă şi tu, că eşti mai şcolit decât mine, ce vină are stătu' în povestea de la „Berbecul”, ca să-i plătească ăstuia spitalizarea? Ce-au vărsat ăştia în visteria statului ca să se bucure de îngrijire medicală gratuită?

Placă veche. Am mai auzit-o în multe împrejurări. Numai în aparenţă pare justă, în esenţă rămâne tributară unei mentalităţi simpliste de a analiza şi înţelege realitatea. Totuşi, îl las pe nea Tudorică să peroreze mai departe, să se

descarce, că de asta are, de fapt, nevoie.

— O, dacă aş pune mâna şi pe putoarea aia care i-a învrăjbit, i-aş arăta eu ei! I-aş trage câteva scatoalce la cur, că n-ar mai da din el multă vreme.

— Şi ar deveni o fată cinstită?

Se preface că nu m-a auzit bine şi o ţine, în continuare, pe a lui.

— Mama lor, le-a dat acum Dumnezeu şi paşapoarte! îmi arunca el în faţă cu o bucurie răutăcioasă. De, vor să călătorească, să vadă lumea... că au dreptu'. *N-a muncit ei de s-a spetit?!* Ducă-se unde vor! N-am nimic împotrivă. Şi să se întoarcă când le-oi spune eu. Da' pentru ca să călătorească în lume, au nevoie de bani. De dolari, nu de lei. Iar la „negru" dai pentru un dolar 120 lei. De unde să-i iei? Şi atunci, pune-te, frăţioare, pe tâlhării, pe jaf, pe spargeri, chiar şi pe omoruri. Că şi leuţul ăsta trebuie să-l iei de undeva, nu-i aşa? Eu atâta am avut de spus. Am plecat, Mircică, sunt frânt. Să nu care cumva să mă chemi de-acasă, că nu vin... că şi pe mine mă apără democraţia. Să trăiţi, dom' locotenent-major! Am plecat...

De data asta se ţine de cuvânt. Iese val-vârtej şi deşi îmi amintesc că aş fi vrut să-l întreb dacă Paizu ori Necula a pomenit de una Irina Mavrocordat, nu-l întorc din drum. Rămân singur în încăperea asta cu o fereastră-ghişeu ce dă în holul mare de la parterul clădirii, unde „patrulează" un tânăr subofiţer la început de drum în ale poliţiei. Mă aşteaptă o noapte încă lungă. În ultima vreme, rareori mi-a fost dat să mă odihnesc pe patul de campanie acoperit cu o pătură aspră, cazonă, întins în prelungirea unui birou vechi, care, oricât l-ai curăţa, tot murdar rămâne. Mă uit din nou la ceas: băieţii colonelului Crăciun întârzie. Mă aşez la birou şi trag spre mine mapa lăsată de nea Tudorică. Ceea ce mă surprinde din prima clipă e puţinătatea paginilor: procesul-verbal - nici două file - însoţit de declaraţiile sumare ale lui

Paizu şi Necula, apoi de cele ale unui chelner şi ale unui consumator. Le-am răsfoit în grabă, căutând numele Irinei Mavrocordat. Nu l-am găsit şi, ciudat, nu m-am împiedicat nici de un alt nume de femeie. Piesele de la dosar se încheie cu o filă cuprinzând întrebări şi observaţii ale celui care le întocmise, adică ale plutonierului-major Tudor Avasilichii. Aşa că n-am pierdut decât un sfert de oră ca să-mi formez o idee ceva mai rotundă în legătură cu încăierarea de la „Berbecul”. Un incident banal, ca multe altele.

Cei trei tineri, care păreau să fie buni prieteni (observaţia aparţine chelnerului Iulică Păţan), au apărut în local în jurul orei 17, au ocupat o masă şi au comandat coniac. „Le-am spus că n-am decât „Milcov”, ca să n-avem vorbe la nota de plată, declară chelnerul. Au plătit pe loc. Nu erau gălăgioşi. Vorbeau în şoaptă. Cam după o jumătate de oră, a apărut în local o tânără foarte frumoasă şi elegantă şi care s-a dus direct la masa lor. Băieţii au mai cerut un pahar. Tânăra, în jur de 20-23 de ani, era obişnuită cu băutura: a ras uşor o sută de coniac. Deşi de câteva ori am trecut pe lângă masa lor, n-am auzit ce şuşoteau, dar am înţeles că frumoasa venise să le comunice ceva. Singurul lucru pe care l-am observat era că frumoasa îi făcea ochi dulci victimei şi că la un moment dat s-a aplecat spre el şi i-a pus mâna pe genunchi, apoi a dus-o mai sus, că ziceai că ar vrea să-l descheie la pantaloni. A stat cu băieţii cam jumătate de oră. S-a pupat cu ei la despărţire şi a plecat. Afară o aştepta un „Audi” de toată frumuseţea, cu număr de străinătate. N-am fost de faţă când a izbucnit cearta, că mă dusesem la magazie să iau o navetă cu apă minerală. Când m-am întors, victima era la pământ, iar cei doi, imobilizaţi de consumatori, dar mai ales de nea Fane, „boss-ul”, cum îi zicem noi. Precizez că victima e băiatul pe care tânăra îl pipăise.”

Declaraţia consumatorului, un oarecare Oprică Lazăr, era şi mai sumară. Reţinuse şi el apariţia frumoasei, bucuria băieţilor care erau de-acum abţiguiţi. „Eu sunt de părere că cei trei o aşteptau şi sunt sigur că din pricina ei s-au luat la bătaie. Pe cel înjunghiat l-am auzit zicând: „Eu nu mă bag... să fie clar!” Cel care a dat cu cuţitu’ e brunetu’... Blondul n-a făcut nimic să-l oprească.”

Paizu-Macarie, în declaraţia sa, recunoaşte că pumnalul cu declanşare automată îi aparţine, că-i „arma cu care l-am înjunghiat pe Cornel Turcu.” Motivul: „La băutură, odată îmi pierd minţile şi nu mai ştiu ce fac. Nu aveam nici un motiv să bag cuţitu’ în Cornel Turcu (...) că doar mi-e prieten...” Mai recunoaşte Paizu că el organizase întâlnirea de la „Berbecul”, că din motive serioase nu poate să zică cine-i fata. „Ş-apoi, ea nu are nici un amestec în scandalul nostru.”

Explicaţia lui Paizu mă determină să-mi întrerup lectura şi să ridic receptorul: formez nervos numărul de telefon al colonelului Crăciun. Îmi răspunde o femeie. O rog să mi-l dea la telefon pe domnul colonel. „Care colonel, domnule? Aici nu locuieşte nici un colonel Crăciun,” precizează femeia pe un ton arţăgos. N-apuc să verific dacă am format corect numărul. Din pricina arţăgoasei: a întrerupt legătura. „Oi fi greşit,” îmi spun şi formez din nou numărul, concentrându-mi atenţia asupra discului. De data asta sună în gol. Aştept un minut, două... Chestia mă intrigă. Pocnesc furcă şi formez din nou numărul, la fel de atent ca şi înainte. Zadarnic. Ochii îmi cad iarăşi pe ceas. La ora asta, Paizu ar fi trebuit să fie de mult plecat. Nu-mi rămâne decât să mă întorc liniştit la lectura pieselor de la dosar.

Bujorel Necula avansează în declaraţia sa câteva date noi. „Declar pe a mea răspundere că domnişoara Neli (aşa s-a recomandat - Neli) nu-i una şi aceeaşi persoană cu fata din fotografia găsită la Paizu.” Şi mai mărturisea Bujorel

Necula, desigur la cererea lui nea Tudorică, următoarele: „N-am observat ca domnişoara Neli să-i fi făcut ochi dulci lui Cornel Turcu. Ea avea întâlnire nu cu Paizu, ci cu Cornel, aşa mi s-a părut, îl cunoaşte în orice caz de mult (...) Paizu observase ceva, căci după plecarea domnişoarei Neli, îl luase la rost pe Cornel Turcu să nu se bage peste legătura lui. Atunci mi-am dat seama că Paizu se ameţise, că pe măsură ce Cornel se apăra, spunând: „Eu nu mă bag," Paizu devenea tot mai violent. Am încercat să-l opresc, dar n-am fost în stare să-l opresc... a băgat cuţitu'n Cornel. Regret cele întâmplate."

Dacă regretul îi este sau nu sincer, rămâne de văzut. Multe declaraţii se încheie cu această formulă: „regret cele întâmplate", care, în miezul ei, ascunde speranţa unor circumstanţe atenuante. În final - însemnările plutonierului-major Avasilichii. Îi cunosc grafia. Scrisul îi devine lăbărţat numai când este nervos sau grăbit. Cred că în seara asta era şi una şi alta. Notaţiile urmau să-i amintească mâine de unde să-şi reia cercetările, dar îmi foloseau şi mie. Citesc:

Nu rezultă nici o legătură între fapta lui Paizu şi colonelul Crăciun.

— Să-i fi furat băutura minţile? Eu zic că totuşi trebuie să-l căutăm la cartotecă.

— Adevăratul mobil al înjunghierii îl putem afla numai de la Cornel Turcu.

„Al omorului, nea Tudorică, îi vorbesc eu în gând, că am uitat să-ţi spun că victima a murit!"

— N-am încredere în Bujorel Necula: vrea să pară un „bujor", dar cred că-i o mare pramatie.

Nu văd de ce n-aş recunoaşte - oare pentru a câta oară? - că nea Tudorică, în ciuda inculturii sale în specialitate, are fler... intuieşte rapid punctele vulnerabile sau contradictorii ale unor cazuri. Dacă Paizu este cuprins într-o operaţie secretă iniţiată de acest colonel Crăciun, de ce nu s-a

apărat deschis: „Nu răspund la întrebările poliţiei decât în prezenţa domnului colonel Crăciun.” Atunci, nici noi n-am fi insistat cu întrebările. Iată însă că nea Tudorică, cel care a hotărât de la sine putere să rămână pe viaţă plutonier-major, a urmărit, fără ca eu să i-o cer, această latură contradictorie a cauzei. Constatarea mă îndeamnă să fac o nouă tentativă de a-l găsi pe colonelul Crăciun. Îmi răspunde „arţăgoasa”, i-am recunoscut imediat timbrul vocii. O rog să-mi dea legătura cu domnul colonel Crăciun. „O clipă!” îmi zice, şi după câteva secunde mă ia în primire un bărbat scandalizat: „I-ascultă, nătărăule, dacă nu-mi laşi nevasta în pace, pun procuratura pe urmele tale şi te distrug... te bag în puşcărie şi te decimez (sic) şi, în încheiere, te bag în... !” M-a înjurat, şi-a vărsat omu' năduful, după care a trântit receptorul în furcă. Nu mai are nici un rost să repet apelul. Nu încape nici o îndoială că am făcut corect numărul. Ceva nu-i în ordine... ceva începe să-mi pută. Ies din birou şi-i ordon subofiţerului din holul clădirii să mi-l aducă de la arest, cu cătuşe la mâini, pe Paizu Stan. Cinci minute mai târziu, mă aflu faţă-n faţă eu „eroul” omuciderii de la „Berbecul”; ochii îi sunt cârpiţi de somn, dar chipul său smead radiază a bucurie. Nu mai are răbdare să-mi aştepte introducerea şi intră-n mine cu întrebarea:

— Au venit să mă ia, nu-i aşa?

Îl prind în raza privirilor mele, ameninţătoare în clipele acelea, şi încerc să-i frâng astfel siguranţa. Îi întind receptorul şi-i poruncesc;

— Telefonează-i tu colonelului Crăciun! Întreabă-l tu ce are de gând să facă. Că până la ora asta nimeni nu s-a prezentat să te ia în primire.

Ezită. Îi duc receptorul la ureche. În cele din urmă, formează rar numărul... 10.48 7.. Acelaşi număr l-am format şi eu. Devin curios. În liniştea încăperii, aud apelul

aparatului. O vreme sună în gol. Paizu închide şi formează din nou numărul. De astă dată are noroc. Îi răspunde „arţăgoasa” „Daţi-mi-l pe domnul colonel Crăciun!” „Imediat.” Îmi lipesc urechea de receptor, mort de curiozitate. Nu trece mult şi aud „Mă te distrug! Auzi? Să-mi laşi nevasta’n pace...” Apreciez că nu e cazul să las convorbirea să se prelungească. Îi iau receptorul din mână şi-l aşez frumuşel în furcă.

— Nu mai pricep nimic, îmi mărturiseşte arestatul dezolat. Doar am vorbit cu el la telefon chiar în după-amiaza asta!

— Înainte de „Berbecul”?

Reţin un răspuns afirmativ printr-o vagă clătinare a capului.

— Să mai încerc? îmi propune el tulburat, cu un nod în gât.

Nu mai e atât de sigur pe el. Sau nu-i decât o falsă observaţie a mea? Că este debusolat, nu încape nici o discuţie. Îi permit să telefoneze: nu se abate de la numărul 10.48.7... L-a format bine. Dar celălalt aparat e mort, de parcă, între timp, cineva l-a deconectat. Descurajat, Paizu mi se adresează fără a mi se uita în ochi, abia auzit:

— Nu mai pricep nimic. La orice oră aş fi sunat, îmi răspundea... un ofiţer de serviciu.

Şi-a dat seama că s-a creat o situaţie nefirească şi începe să-i fie teamă. Îl simt. În consecinţă, devin mai activ decât la prima ascultare. Îl întreb:

— Pe ce stradă îşi are biroul domnul colonel Crăciun?

— Am jurat să păstrez secretul relaţiilor noastre.

De astă dată, răspunsul lui îmi pare al unui bărbat hotărât să-şi respecte angajamentele şi îi dau dreptate.

— Ei, atunci să aşteptăm să vină să te ia. Poate că întârzierea nu-i decât un accident.

Îl chem pe subofiţer să-l ducă înapoi la arest, cu

precizarea:

— Îl vreau în continuare izolat de ceilalţi.

Pe faţa-i smeadă, de „sicilian”, surprind o grimasă de nedumerire amestecată cu nelinişte. Mai surprind şi un uşor tremur al buzelor. Îşi înghite însă întrebările şi iese din încăpere cu capul în piept, ca un berbec gata de atac.

Mă întorc la dosarul întocmit de plutonierul-major Avasilichii şi-l răsfoiesc, ca şi cum în paginile sale aş mai fi putut găsi vreun răspuns edificator. Îmi amintesc că, la telefon, colonelul Crăciun mi-a confirmat existenţa unei misiuni. În zori, Paizu-Macarie trebuia să fie în avionul de Paris. Subordonaţii colonelului mai dispun încă de timp pentru a mi-l lua pe Paizu de pe cap. Problema însă e cu totul alta: e cea înscrisă de nea Tudorică în dosar cu litere lăbărţate: „Nu rezultă nici o legătură între fapta lui Paizu şi colonelul Crăciun.” Mie, scurta convorbire cu necunoscutul colonel Crăciun îmi pusese în lumină cel puţin trei legături. Prima: cunoştea dubla identitate a lui Paizu. A doua: era la curent cu încăierarea de la „Berbecul”, soldată cu înjunghierea mortală a lui Cornel Turcu. În ciuda acestei filiaţii, eram înclinat să acord mai multă credibilitate notaţiei lui nea Tudorică. A treia: se reliefa o contradicţie pe care nu aveam dreptul s-o ignor. Tu, colonel, pregăteşti un agent să-l expediezi la Paris cu cine ştie ce misiune importantă, dar, în acelaşi timp, îl laşi să chefuiască, să bea şi să ajungă să comită o infracţiune. Chiar victima e un presupus terorist, fapta criminală a lui Paizu rămâne de necontestat. Să fie întâmplarea de la „Berberul” un simplu eveniment nefericit?

Desigur, nu vom fi lăsaţi fără răspuns, cu toate că subordonaţii colonelului Crăciun nu mai apar, iar postul de telefon 10.48.7... a fost, ca prin minune, transferat unui alt abonat sau scos din circuit.

Cineva bate la uşă. Tresar. Nu sunt mesagerii colonelului

Crăciun, ci subofiţerul. Îmi raportează îndeplinirea ordinului şi faptul că al doilea arestat, Necula Bujorel, cere insistent să-mi vorbească.

— E agitat, îmi atrage subofiţerul atenţia. Îi este frică, poate de unde-i singur în arest.

— Ţi-a spus ceva în acest sens? mă interesez eu.

— E o observaţie de-a mea... Vi-l aduc aici sau coborâţi dumneavoastră?

— Adu-mi-l aici, în cătuşe!

Decizia mea îl miră pe subofiţer şi nu se sfieşte să mă întrebe:

— De ce, domnule locotenent-major, că băiatu' nu-i violent?

„Bobocii" anilor 1989-1990, gândesc, îşi exprimă opiniile. Subofiţerul are dreptate De ce să-i pună la mâini cătuşe, dacă băiatul e cuminte?

— Aşa e... nu e violent. În cazul acesta, te rog să observi ce mutră o să facă în clipa în care îi pui cătuşele... mă interesează efectul psihologic, reacţia lui. Avem de-a face cu un copil crescut în puf şi fulgi, căruia din scutece nu i-a lipsit nimic... Unuia ca ăsta îi place să stea ceasuri în şir în faţa oglinzii şi să se dichisească. Cum să suporte greutatea „morală" a cătuşelor? Or, pe mine mă interesează ca tocmai „povara" asta să-i dezlege limba.

Nu ştiu dacă l-am convins. Iese şi după cinci minute se întoarce cu Necula Bujorel. Mă lasă singur cu el. Nu, n-am greşit scontând pe căderea psihică a arestatului. E ca o cârpă şi nu-şi mai ia ochii de la cătuşe.

— Şezi!

Îi arăt scaunul. Mă ascultă. Mă aşez şi eu. Las câteva minute să se scurgă în tăcere, apoi văzând că tace, îi amintesc că a cerut să mă vadă.

— Domnule ofiţer, vă rog să fiţi amabil şi să-mi explicaţi situaţia mea juridică.

Până şi vocea îi este moale, ca a unui om vlăguit: vorbeşte şi nu-şi mai ia ochii de pe fiarele de la mâini.

— O să-ţi dau o veste proastă: Cornel Turcu a murit. Prin decesul său, situaţia voastră juridică s-a înrăutăţit. În ce te priveşte, ai participat la o omucidere.

Ştiu că l-am înfricoşat, chiar asta şi urmăream.

— Pot să vă mai rog ceva? Ceva... aparte.

Îşi îndreptă spre mine privirile; cred că mă vede ca prin ceaţă, asemenea unui boxer în situaţia de groggy.

— Te ascult...

— Aţi binevoi să-i telefonaţi mamei mele? Dar numai mamei, şi spuneţi-i, fără ocol, situaţia în care mă aflu.

— De ce nu şi tatălui?

Îşi coboară iarăşi ochii în pământ: nu-i convine întrebarea şi şovăie dacă să continue sau nu discuţia.

— Cu tata sunt în conflict... într-un conflict de neîmpăcat. Încă dinainte de Revoluţie... Nu m-am înţeles, nu m-a înţeles. Cu mama însă,..

Tace. Şi-o fi amintit brusc de ceea ce mi-am amintit şi eu. Numai că eu n-am nici un motiv să tac.

— I-ai furat o bijuterie!

Îi urmăresc zbuciumul, şi-l exteriorizează. Iar eu aştept răbdător marea dezvăluire, dar ea întârzie.

— O să mă ierte şi o să declare că mi l-a dăruit, îi aud eu cu greu răspunsul.

— Ascultă, Bujorel Necula, hai să dăm cărţile pe faţă. De ce te-ai înhăitat cu Paizu Stan?

— Înhăitat aţi spus? încearcă fără vlagă să se revolte. A te împrieteni cu un locotenent înseamnă a te înhăita? Doar aţi auzit...

— Ce să aud*?*

— Că-i în subordinea unui oarecare colonel Crăciun.

Băiatul s-a mai înviorat puţin. Ba mi-a aruncat şi o privire, dornic, se vede, să-mi arate că nu-i lipsit de discernământ.

— Am auzit, dar am mai auzit - imprim vocii un accent autoritar - un răspuns al tău la o întrebare de a mea. Să ţi-l amintesc?

— Nu-i nevoie.

— Ce te-am întrebat? stărui eu.

— „Ştii cine-i colonelul Crăciun?”

— Iar tu ce mi-ai răspuns?

— „Aud pentru prima oară numele ăsta.”

— Slavă Domnului, ai o memorie bună, Bujorele. Poate îţi mai sare în ajutor ţi în alte chestiuni. Cine-i Irina Mavrocordat?

— Irina Mavrocordat?!... Nu ştiu. Jur!

— Mi-a telefonat şi m-a rugat să-ţi transmit un mesaj din partea ei.

— Un mesaj?!

Uluirea băiatului îmi pare sinceră.

— Da, s-a interesat de tine şi m-a întrebat dacă nu poate să aibă un vorbitor cu tine chiar în seara asta, continui eu pe un ton ce exprimă fără echivoc dorinţa mea de a fi conciliant. Domnişoara Mavrocordat mi-a explicat că din pricina ei ai căzut în nenorocire, că dacă venea la întâlnire la ora fixată, tu n-ai fi ajuns în arestul poliţiei. Mâine o să treacă pe aici.

M-a ascultat fascinat, cu gura întredeschisă, obicei rămas probabil din copilărie.

— Vă bateţi joc de mine!

S-a supărat: o adevărată reacţie-surpriză. Îşi examinează cătuşele şi oftează.

— Băiete, eu n-am timp să-mi bat joc de oameni. Ai sau nu o prietenă cu numele astă?

— Nu!

— Totuşi de unde a răsărit în viaţa ta această Irina Mavrocordat? Era la curent cu întâmplarea sângeroasă de la „Berbecul”, insist eu. Şi pe tine voia să te vadă, nu pe

Paizu.

— Nu ştiu cine e... Pe onoarea mea că n-am auzit de ea… De ce aş minţi?

„Să nu te pufnească râsul? Fură din casă, participă la o omucidere şi, poftim, acum invocă „onoarea sa”?! Să nu te pufnească râsul*?* Numai că noi poliţiştii nu putem pufni în râs oricând.

— Ţi-e ruşine... nu vrei să te vadă cu cătuşe la mâini. Vrei s-o ocroteşti.

— Domnule locotenent, sare Bujorel Necula cuprins de un val de deznădejde, cum să vreau să ocrotesc o fiinţă pe care n-o cunosc?!

Mă ridic „furios” de la birou, fac câţiva paşi spre uşă, mă întorc. Arestatul se ridică şi el respectuos în picioare. Îl împing înapoi şi rămân în dreptul său ameninţător, cu mâinile la spate.

— Bine, Bujorele, da’ pe tipa cu care aţi băut la „Berbecul” o cunoşti?

— O cunosc, recunoaşte el spăşit.

— Atunci cine-i tipa? De ce aţi refuzat să-i dezvăluiţi identitatea?

L-am pus pe jar. Se frământă, degetele mâinilor încătuşate se caută. Zice, într-un târziu, privind într-o parte.

— Am jurat să tac. E o colegă de misiune de-a lui Paizu. Domnul colonel Crăciun o să vă dea toate lămuririle.

Acest „domn colonel Crăciun” a început să mă calce pe nervi.

— Ai susţinut că nu-l cunoşti.

— Am minţit.

— Cine ţi-a cerut să juri?

— Paizu…

— De ce te-ai supus?

— Mi-a promis că o să mă ajute prin Crăciun să-mi găsesc de lucru la Paris.

Mai fac o „plimbare” prin încăpere. E limpede, până nu aflu ce-i cu colonelul Crăciun de la nu ştiu ce birou secret, n-am cum să descurc iţele.

— Aşadar, îmi ceri să te ajut*?* reiau eu, ceva mai îmbunat, firul întrerupt al convorbirii.

— Dacă se poate.

— O să încerc... Da’ am şi eu o rugăminte: să-mi aşterni pe hârtie tot ce ai susţinut aici... că n-o cunoşti pe Irina Mavrocordat, de ce aţi ocrotit-o pe tipa de la „Berbecul” şi care-i adevărul în cazul lui Cornel Turcu. De ce Paizu a băgat cuţitul în el... Sper că m-ai înţeles - să n-avem vorbe! - vreau motivul real.

Îl chem pe subofiţer, îi cer să-i scoată arestatului cătuşele - se execută pe loc. Îi întind apoi lui Bujorel Necula câteva coli de hârtie şi un pix.

— Du-l înapoi la arest! îi ordon subofiţerului. Creează-i condiţii să-şi scrie în linişte „memoriile”.

Rămân din nou singur, concentrat asupra unui singur gând - colonelul Crăciun. Îmi cercetez ceasul şi îmi îngădui să trag o primă concluzie: în planul colonelului trebuie să fi survenit schimbări.

Nu apuc să mă ridic de la birou şi să mă tolănesc pe patul de campanie. Telefonul mă fixează în continuare locului. Răspund obosit. O voce tăioasă de femeie îmi zgârie urechile: „Sunt doamna Silvia Necula, soţia domnului Necula Nicolae, (tresar, spunându-mi: Poate a tovarăşului.); aflu că fiul meu Bujorel Necula a fost arestat în timp ce manifesta în faţa Primăriei sectorului 1. Ce dacă striga „Jos comuniştii?”

— Doamnă...

— E un abuz! Dacă nu mi-l trimiteţi acasă imediat, anunţ presa! Să se înţeleagă odată că s-a terminat cu practicile din trecut.

Fac pe prostul şi ripostez:

— Tovarăşă...

— Pardon...

— ... Necula. Nu ştiu cine v-a informat. Însă v-a informat eronat.

— Iarăşi începeţi cu ale voastre! încearcă dumneaei să mă pună la punct.

— Vă vorbesc respectuos şi vă cer acelaşi lucru. În primul rând, în faţa Primăriei sectorului 1 n-a fost astăzi după-amiază nici o manifestaţie, nici comunistă, nici anticomunistă. În al doilea rând, fiul dumneavoastră Necula Bujorel a fost reţinut pentru participarea directă la scandalul de la restaurantul. „Berbecul” şi care s-a soldat cu înjunghierea mortală a unui alt tânăr - Cornel Turcu...

Fac o pauză şi-i aştept replica. Întârzie. Am lovit-o în plin, aşa cum de altfel i se cuvenea, luându-i piuitul. Îi mai ard o lovitură, recunosc, fără menajamente.

— La percheziţie, asupra fiului dumneavoastră am găsit, printre altele, şi o bijuterie care în mod cert vă aparţine.

În clipa următoare intervine în convorbire, prin mijlocirea unei derivaţii a aparatului, vocea autoritară a „tovarăşului” Necula. E cam răguşită.

— Bine aţi procedat că l-aţi băgat la zdup! Aşa-i trebuia pramatiei!

— Nicule... încearcă, surprinsă, nevasta să-l oprească. Nu izbuteşte. Îşi atrage, în schimb, un scurt reproş.

— Te-am avertizat! N-ai vrut să mă asculţi. Uite unde ţi-a ajuns odrasla: la puşcărie! Pentru că l-ai răsfăţat... Domnule poliţist, vă rog să luaţi act de declaraţia mea: pe Bujorel Necula l-am smuls de mult din sufletul meu de părinte. Nu e prima oară când ne fură.

— Nicule! îl imploră femeia cu disperare, gata să izbucnească în plâns.

— Ce, nu-i aşa? Fiţi fără milă, domnule poliţist, şi administraţi-i pedeapsa care o merită. Noapte bună!

Pune astfel capăt unei discuţii care a debutat penibil şi s-a încheiat şi mai penibil. Pesemne că atunci când s-a hotărât să-mi telefoneze, doamna Silvia Necula n-a bănuit că va fi spionată. De aici surprinderea şi incapacitatea ei de a-i servi soţului o ripostă pe măsură şi cred că cearta de familie abia acum lua amploare. Mie, tentativa Silviei Necula de a mă aborda ţâfnos, în virtutea unor vechi reflexe, îmi lăsase o informaţie interesantă. Cineva îi telefonase şi, inducând-o în eroare, a „montat-o” împotriva poliţiei. Aşadar, acel cineva merită atenţie.

Telefonul mă smulge iar gândurilor. Răspund. E tot doamna Silvia Necula. Să n-o mai recunosc. Mi se adresează cu o voce îndurerată, de mamă ce se interesează de condiţiile de detenţie de la poliţie.

— Da’ e cald acolo, la arest?... Să-i aduc băiatului *alain-delon*-ul?

— E cald, doamnă, şi la noi... o liniştesc eu.

— E chiar atât de gravă situaţia lui?

— Foarte gravă, doamnă.

Aştept ca dintr-un moment în altul să se introducă în convorbire şi vocea răguşită a domnului Necula.

— Pot să trec să-l văd?

— Mâine, doamnă, de dimineaţă. Întrebaţi de mine, de locotenentul-major Mircea Dabu. Aş avea şi eu o rugăminte.

— Vă ascult, se oferă ea cu bunăvoinţa.

La celălalt capăt al firului se află acum o fiinţă oarecare, simplă şi săritoare.

— Cine v-a informat atât de tendenţios cu privire la faptele fiului dumneavoastră?

— O tânără.

— A trecut pe la dumneavoastră, v-a chemat la telefon?

— M-a sunat şi s-a recomandat ca fiind o prietenă apropiată a lui Bujorel... că au fost împreună la demonstraţie.

— Irina Mavrocordat?

M-a luat gura pe dinainte dar, din fericire, n-am săvârşit nici o greşeală tactică, căci doamna Necula îmi răspunde pe dată:

— O cunoaşteţi!?

— Aceeaşi întrebare voiam şi eu să v-o pun.

— Nu, n-o cunosc.

— Bujorel are o prietenă... o iubită?

— O iubită?! Nu cred. Ştiu că avea multe prietene.. Făcea cunoştinţă cu ele pe la ceaiuri... le invita la el. Are o cameră cu intrare separată. Nu mi-a povestit că ar fi îndrăgostit şi că ar avea vreo iubită.

Dându-mi seama că tentativa mea de a lărgi cât de cât aria cercetărilor prin identificarea Irinei Mavrocordat nu are deocamdată sorţi de izbândă, îi mulţumesc doamnei Necula şi-i repet invitaţia de a veni a doua zi să-şi vadă fiul la orice oră doreşte. Mă asigură de recunoştinţa ei şi îmi urează „Noapte bună!”

Rămân în gând cu Irina Mavrocordat şi cele două telefoane ale ei. Ultimul fiind total diferit de primul prin consecinţele sale. Irina Mavrocordat a reuşit, mai întâi, s-o nelinişteasca pe doamna Necula şi s-o alerteze pe o direcţie falsă, aş zice chiar diversionistă. Trebuie să fi urmărit un scop, dacă a denaturat adevărul. Care ar fi putut fi ăla? S-o convingă pe doamna Necula că Bujorel al ei nu-i o haimana, un pierde-vară, un infractor de drept comun, cum ar da de înţeles poliţia, ci un tânăr cu personalitate, un revoluţionar din decembrie, care înfruntă cu capul sus teroarea securiştilor? S-o „monteze” pe mama lui Bujorel Necula într-atât, încât s-o aducă în situaţia de a ridica receptorul şi a protesta la poliţie, în presă, eventual şi la televiziune? De ce nu?

Trebuie să recunosc, eforturile Irinei Mavrocordat au fost, în linii mari, încununate de succes. Dar au fost ele şi

finalizate? Întâmplarea nu m-ar fi intrigat atât dacă Irina Mavrocordat, în convorbirea cu mine, ar fi apelat la o altă tactică. Îmi dăduse clar de înţeles că incidentul de la „Berbecul” o afectase din pricina lui Bujorel: îi era prieten intim. Ba mai mult, o chinuia un sentiment de culpabilitate faţă de el. „Dacă n-aş fi întârziat la întâlnire, se explicase ea la telefon, n-ar fi căzut în nenorocire.”

Ce te faci însă că atât Paizu, cât şi Bujorel nu-şi amintesc să aibă o prietenă cu numele acesta. Rezultă că tânăra, în convorbirile telefonice cu mine şi cu doamna Necula, s-a folosit de o altă identitate. Cu sau fără vrerea mea, o concluzie se impune de la sine: fata-i bine pregătită... profesional. „O fi făcând şi ea parte din biroul colonelului Crăciun”, îmi zic. Urmând însă logica acestei supoziţii, ajung direct la strania întrebare: „Ce motive puteau să-l determine pe colonelul Crăciun să tulbure, prin mijlocirea unei agente, existenţa familiei Necula?”

Aş fi fost tentat să mă hazardez în căutarea unui răspuns; aş fi pătruns astfel, fără aprobările de rigoare, într-un sector al domnului colonel Crăciun, pe al cărui firmament stau scrise două cuvinte: „Strict secret”.

Mă întorc resemnat la dosarul întocmit de plutonierul-major Tudor Avasilichii. Faţa vizibilă a cazului e foarte simplă: se mai cer bătute la maşină câteva adrese - formalităţi curente - şi dosarul poate lua drumul Procuraturii. Îmi simt sufletul mai uşurat. Aud din nou aparatul de radio: şeful unui proaspăt partid îşi prezintă programul... Seamănă ca două picături de apă cu ale celorlalte partide înfiinţate mai înainte. Toate îşi propun să scoată ţara din nevoi. Reiau lectura ziarelor deschid „România liberă”. După ce, la „Mica publicitate”, aflu ce copii şi tineri au mai dispărut de acasă, ochii mi se opresc asupra unui text de memorialistică - e scris de un fost deţinut politic anticomunist. După ce termin de citit, încerc

să mi-l imaginez pe acel comisar de poliţie al anului 1947. O mai fi trăind? I-o fi căzut şi lui sub ochi ziarul? Ce-o fi şi în sufletul său?! Îmi aud oftatul şi îmi pare a fi al fostului comisar

Deodată, la ghişeul ofiţerului de serviciu se arată faţa ovală a subofiţerului din hol. Deschid ferestruica.

— Domnule locotenent-major, vă raportez că arestatul Paizu Stan cere din nou să vă vadă. După spusele sergentului Chiriţă, arestatul dă semne de nervozitate. Nici de mâncare nu s-a atins.

— Bine, adu-l! decid.

— Îi pun cătuşe?

— De ce nu? Lasă-l să simtă că-i arestat.

Mă ridic de la birou. Redescopăr aparatul de radio. Cânta Corina Chiriac. Ascultată în surdină, găsesc muzica relaxantă. „Noaptea suntem mai receptivi la muzică,” mi-a replicat nu de mult prietena mea Antoanela, lipindu-şi trupul gol de al meu. Sunt convins că şi ea, în clipa asta, se gândeşte la mine. Uneori mă cheamă la telefon şi, cu farmecul ei simplu, departe de orice fandoseală, mă întreabă: „Ascultă, poliţistule, când o să te hotărăşti să devii exclusiv ofiţerul meu de serviciu?” Niciodată întrebarea nu sună a reproş, ci închide în subtext un mesaj laconic: „Mi-e dor de tine... Te vreau...”

Uşa se deschide şi-l aud pe subofiţer îndemnându-şi „clientul”: „Hai, intră!” Paizu-Macarie mă scrutează supărat şi aşteaptă să aleg eu „piesele albe”, îi las însă lui această... onoare.

— Nici o veste? se interesează el într-un târziu, deşi intuieşte răspunsul.

— Nici una...

Îl văd cum gura i se strânge a mânie, apoi cum, puţin câte puţin, buzele i se destind.

— Ce se întâmpla cu mine dacă nu vin să mă ia?

Da, ăsta-i un motiv serios de îngrijorare. N-am nici o reţinere în a-i spune adevărul.

— Cornel Turcu a murit pe masa de operaţii. Pumnalul tău i-a provocat o puternică hemoragie internă. În consecinţă, situaţia s-a complicat... Te acuz de omucidere. Necula ţi-a fost complice. Mâine, încheiem formele de trimitere în judecată, iar pe voi o să vă transferăm în penitenciar. M-ai întrebat, ţi-am răspuns.

Privirile înciudate i se fixează pe telefon.

— Îmi daţi voie să mai încerc o dată?

— Aş fi încântat să aud că-ţi răspunde cineva, zic şi-l poftesc să sune.

Constat că nu are cum să se descurce cu mâinile încătuşate, aşa că-l ajut. Îi ţin receptorul la ureche, în timp ce el formează numărul. Nu-l greşeşte. Postul chemat pare smuls din contacte... Într-un cuvânt, e mort. Îl sfătuiesc să mai formeze o dată. Rezultatul este acelaşi.

— Abandonăm?

Dă din cap aprobator, pe chip cu o deznădejde pe care nu mai are puterea să şi-o ascundă. Rămâne o vreme copleşit de greutatea unor gânduri. Nu-l stingheresc. Presimt că din acest zbucium va izbucni o surpriză… poate o dezvăluire senzaţională. Tăcerea se prelungeşte. Îl las în voie. Sunt ofiţer de serviciu, aşa că toată „noaptea e a mea”, cum zice nu ştiu ce cântec de pahar.

— Deci omucidere? îşi descleştează Paizu-Macarie gura.

— Da. Dovezi? Pumnalul... Victima: Corneliu Turcu. Un complice... cinci martori oculari.

— Bijuteriile cum le încadraţi?

În sfârşit, se întoarce spre mine pentru ca să-mi arate cât este de interesat să afle „litera legii”.

— Dacă acest colonel Crăciun nu iese la lumină, situaţia ta va deveni de neinvidiat: paşaportul e pe alt nume... vei fi obligat să-mi explici provenienţa şi falsul. Asta ar fi prima

chestiune. A doua, a bijuteriilor. Tu, la începutul anchetei, m-ai minţit. Mi-ai îndrugat o poveste tâmpită cu un turc care ţi-a vândut o pereche de blugi cu bijuterii cu tot. Aşa că bagă la cap, că prost văd că nu eşti. Dacă nu apare şeful tău să revendice şi să justifice oficial comoara din betelia blugilor, noi suntem obligaţi să dăm bijuteriile în urmărire... să le stabilim provenienţa, iar dacă se va dovedi că ele au fost furate, o să trebuiască să ne explici cum au ajuns în posesia ta.

Râde scurt, nervos. E sub presiune „sicilianul” şi ca tacâmul să fie complet, mai adaug:

— Uşor de tot iei douăzeci de am. Dacă mai ai de executat şi alte pedepse, nota de plată creşte...

Nervii îi lasă, geme îngrijorat:

— Dumnezeule în ce m-am băgat?!

— În ce te-ai băgat?

— Să mai încercăm o dată, mă imploră, indicându-mi cu mâinile încătuşate telefonul.

Ridic binevoitor receptorul şi i-l duc la ureche. Zadarnic. Ultima speranţă i se năruie.

— Paizule, mai există o soluţie.

Ochii i se măresc brusc şi mă cercetează de parcă m-ar vedea întâia oară.

— Să luăm o maşină şi să mă conduci tu în persoană la colonelul Crăciun.

„Sicilianul” meu zâmbeşte trist.

— N-aş şti unde să vă conduc.

— Cum asta?

— Păi m-am văzut cu el în trei rânduri... şi întotdeauna noaptea. O maşină cu un număr de străinătate mă lua din faţa „Inter”-ului. Şoferul şi încă o persoană. Persoana aceea, de fiecare dată alta, mă lega la ochi şi mă conducea ca pe un orb într-o casă. Acolo mă dezlega la ochi şi mă pomeneam într-un birou elegant, cu multe cărţi în

bibliotecă.

— Cum arăta colonelul, poţi să mi-l descrii?

— Asta-i, că nu pot... N-o să mă credeţi, nu i-am văzut faţa nici măcar o dată. Mi se băga o lumină în ochi, el mă vedea, eu nu... Încă de la prima întâlnire, m-a pus să semnez un angajament-jurământ.

— Deci ştii pentru cine ai semnat angajamentul?

— Cum să nu? Pentru noul Serviciu secret al României, în plină reorganizare. Am primit la semnare 200 de dolari şi 15 000 de lei.

— Ce ţi s-a cerut?

— Nu vă supăraţi, domnule locotenent-major, nu pot să vorbesc. Din pricina instrucţiunilor, a jurământului...

— Bine, bine, te înţeleg. Da' ce faci că te-au dat uitării cu jurământ cu tot?

Figura lui Paizu-Macarie se întunecă din nou, ca la o comandă buzele-i dispar într-o strângere nervoasă a gurii ca, puţin mai târziu, cu ochii pe cătuşă, să şi-o deschidă.

— Totul era pregătit ca mâine de dimineaţă să plec la Paris. Chiar n-aţi auzit de colonelul Crăciun?

E rândul meu să zâmbesc, desigur nu cu tristeţe, ci ironic.

— Cum să aud? Dacă-i atât de secretos! Ai mai fost la Paris? Ştii franceza?

— N-am mai fost, iar prin pârnaie nu se ţin cursuri de franceză. Un român din Franţa urma să mă aştepte le aeroport. El m-ar fi luat în primire.

De mult n-am mai pus mâna pe un roman poliţist, iar acum, datorită „sicilianului", am senzaţia că nu fac decât să citesc o carte plină de situaţii absurde. Are chiar şi un titlu: „Omul nostru din Paris".

— Cum l-ai fi recunoscut pe cel care te aştepta? Sau cum te-ar fi recunoscut el pe tine? Dacă-i secret, nu insist.

Paizu ţine să mă avertizeze:

— Ce pot să vă spun, eu vă spun. Mi s-a arătat o fotografie a necunoscutului din Paris. Pe cap avea o căciulă elegantă. Căciula asta trebuia eu s-o ţin minte, ca semn de recunoaştere. Era o „brumărie” din astrahan, scumpă. Mă aştepta la ieşire şi trebuia să mă duc direct la dânsul şi să-l întreb în româneşte dacă are o fisă de telefon. La parola mea, el urmă să-mi răspundă: „Bine ai venit la Paris, domnule Macarie!” Din momentul acela eram al lui şi eram dator să-i îndeplinesc ordinele. De altfel, deţinea şi el o fotografie de a mea.

Arestatul cade în muţenie, eu, pe gânduri. Să-şi fi început Serviciul secret activitatea înainte de a se oficializa? Nu mărturisirile lui Paizu mă nedumereau, ci caracteristicile sale evidente chiar şi pentru un profan. Sparg tăcerea cu o altă întrebare:

— Ascultă, Paizule, ca să te ajut, trebuie şi tu să mă ajuţi. De acord?

— De acord numai în limitele jurământului.

— Tu, de mâine, aşa cum ai declarat, ai fi intrat într-o misiune la Paris. Ştii ora la care-ţi pleacă avionul?

— La şapte!...

— Bineee! Tu însă, în după-amiaza zilei de astăzi, înţeleg, ai m-ai avut de îndeplinit o misiune: să bagi pumnalul în Cornel Turcu, cu sprijinul lui Bujorel Necula. Ceea ce ai şi făcut... Cum îşi imagina colonelul Crăciun finalul misiunii de la „Berbecul”?

— Exact aşa cum s-a desfăşurat.

— A prevăzut şi arestarea voastră?

— Da, a prevăzut-o, îmi răspunde fără să şovăie cel cu cătuşe la mâini, că o să descoperiţi că am două identităţi, că o să-mi cereţi explicaţii şi mie, atunci, n-o să-mi rămână decât să vă pun în legătură telefonică...

„Interesant! gândesc. Colonelul a intuit reacţiile mele?! Fără îndoială, omu’ e de meserie...”

— Deci, i-aş fi telefonat şi ar fi venit să te ia.
— Sau ar fi trimis pe cineva.
— Unde ai fi fost dus?
— Tot ce ştiu este că de aici aş fi ajuns într-o casă unde mă aştepta biletul de avion dus-întors, cinci mii de franci, o valiză cu lucruri necesare călătoriei.
„Da, planul are o anumită cursivitate, îmi spun. Neconcordanţele dispar una după alta. Totuşi, două întrebări majore rămân fără răspuns: care poate fi motivul organizării unei răfuieli cu implicaţii atât de grave în ajunul plecării lui Paizu-Macarie în misiune la Paris? Apoi: De ce colonelul Crăciun a dispus ca Turcu Cornel să fie înjunghiat? Prima chestiune, înţeleg foarte bine, Paizu-Macarie n-are cum s-o lămurească. În cea de a doua, era în puterea lui să facă puţină lumină. Îl întreb:
— Pumnalul de unde ţi l-ai procurat?
— Agentul de legătură mi l-a dat.
— Cum îl cheamă?
— Şerban... E o poreclă. Nu ştiu de unde să-l iau, el însă ştie unde, în ce zi şi la ce oră mă poate găsi.
— De ce trebuia să bagi pumnalul în Turcu Cornel?
— E secret, n-am voie să vorbesc.
— Bujorel Necula e şi el la curent cu toată mişculaţia asta?
— Nu. L-am dus cu zăhărelul că o să-i aranjez ceva la Paris, ca să-i umflu ceva biştari.
— De ce colonelul Crăciun te-a ales taman pe tine ca să-l tai pe Turcu? Ai mai băgat cuţitul în careva?
Câteva minute bune se scurg în tăcere. Nu fac nimic să-l scot din muţenie. Îl văd cum încearcă să-şi frece barba cu dreapta încătuşată. Mormăie ceva greu de înţeles. Poate o înjurătură.
— Domnul colonel Crăciun îmi cunoştea cazierul... ştia că-n 1986 am mai dat în unu’ cu cuţitu’ şi am executat o

pedeapsă de trei ani. La Buzău.

Se retrage în sine. Cred că mi-a spus tot. Iar dacă voi dori să-mi completez informaţiile, voi apela la serviciile cartotecii. E timpul să-l expediez înapoi, la arest.

— Mai ai ceva să-mi declari?

Îmi răspunde scârbit:

— Deocamdată, nu. Doar, să-mi permiteţi…

Mâinile încătuşate se îndreaptă spre telefon. N-am nici un motiv să nu-i satisfac cererea. Formăm numărul, acelaşi rezultat. Îi deschid uşa. Iese cu pas rar. De, nu mai are de ce să se grăbească. Avionul de Paris oricum l-a pierdut.

Mă întind pe patul de campanie, cu faţa-n sus. Deasupra mea, tavanul care n-a mai fost de mult văruit. Somnul nu mă caută. De altfel, când sunt de serviciu, nu pot nici măcar să aţipesc. Am simţit însă nevoia să-mi întind trupul la orizontală şi, pentru câtva timp, să-l las să se relaxeze. Cred că dacă aş izbuti să-mi scot din priză şi creierul, destinderea ar fi perfectă. Stau cu ochii în tavan şi mă minunez de câte au ieşit dintr-un caz banal - o înjunghiere. Trebuie să ştiţi că înjunghierile reprezintă în statisticile noastre infracţiunile cele mai numeroase. Mai în toate împrejurările au aceeaşi motivaţie – băutura…

Sunt încă tânăr. Cu toate astea, m-am confruntat cu o cazuistică pe cât de bogată, pe atât de variată. Niciodată însă o întâmplare sau alta nu m-a pus în situaţia de a depăşi raza operaţională proprie criminalisticii şi de a pătrunde pe teritoriul Securităţii Statului. Datorită unui simplu „fapt divers”! A încălca sau nu un teritoriu invizibil atât la propriu, cât şi la figurat? Iată întrebarea! De ce mă frământ în jurul acestei chestiuni? Deoarece în vâltoarea evenimentelor din decembrie au fost distruse, dintr-o lovitură, structuri de care nimeni, într-o primă etapă, nu avea voie să se atingă: siguranţa statului cu serviciile sale secrete, contrainformative. Statul a rămas descoperit şi

inoperant într-o înfruntare cu un adversar trimis anume să-i scotocească „buzunarele”, „sertarele”, „arhivele”. E greu, dacă nu chiar imposibil, să evaluezi prejudiciile aduse poporului român prin graba cu care au fost distruse structuri greu de refăcut în timp. De aceea, mărturiile lui Paizu-Macarie au fost pentru mine ca nişte semnale îmbucurătoare, din care înţelegeam că, în fine, specialiştii investiţi de către guvernul provizoriu au trecut la edificarea unui nou Serviciu secret, în concordanţă cu principiile proclamate de Revoluţie. Acest colonel Crăciun, de ce să mint, exercită asupra mea o reală atracţie şi mi-ar plăcea ca aşa, din întâmplare, să ajung cu cercetările mele până la uşa Serviciului său. Însă, înainte de orice, eram obligat să-i raportez totul şefului, ca el, la rândul său, să încerce să afle cine-i acest colonel Crăciun, ce funcţie deţine în ierarhia viitorului Serviciu, unde îşi are biroul şi dacă era dispus să mă primească. Cercetările, fără doar şi poate, mi le puteam continua strict în cadrul funcţiei mele, cu o motivaţie ideală: scandalul de la „Berbecul”. Dar de ce să mă abat de la nişte ordine? Doar pentru a-mi satisface curiozitatea? Chiar dacă mi-l lasă pe Paizu pe cap, colonelul Crăciun trebuia să sară de undeva!

II. „Frumoasa de la Găeşti”

1

Pe poetul tâlhărit, ridicat de pe bulevardul 1 Mai în stare de ebrietate, îl regăsesc în biroul meu într-o postură nouă, nu mai puţin comică decât cea din ajun. Mă aştepta spăşit pe un scaun. Înfofolit într-o pătură din dotarea unităţii. E rebegit de frig. O vodcă i-ar prinde bine. Nu numai lui, recunosc... La intrarea mea, se ridică respectuos.

— Domnul locotenent-major Dabu?

Cum naiba de mi-a reţinut numele, criţă cum era?

— Eu mi-s!

E încă tânăr, curând însă alcoolul îl va îmbătrâni şi-i va ruina sănătatea. Primele semne au şi apărut pe chipul său serafic.

— Sunt poetul Dan Miroiu şi vreau să vă asigur că regret...

Aşadar, dumnealui e poetul Dan Miroiu! Cât p-aci să pufnesc în râs. Antoanela, prietena mea, moare după poeziile lui de dragoste. Ba unele le-a şi memorat, iar când îi cade ei bine, mi le şopteşte, pe întuneric, la ureche. Ştiu ce aşteaptă poetul de la mine: o exclamaţie de uimire sau de admiraţie. Nu-i dau această satisfacţie, în ciuda faptului că este poetul preferat al iubitei mele.

— Domnule Miroiu, în ce ne priveşte, sunteţi liber. Iar dacă o să vă amintiţi cu cine aţi băut şi pe urmă v-a tâlhărit, s-ar putea să vă mai fim de folos...

Zâmbeşte trist, ruşinat, şi recunoaşte că nu mai ţine

minte nimic din beţia din ajun.

— E însă pentru prima oară când mă trezesc la poliţie.

Nu rezist să nu fiu maliţios şi-i zic:

— Totuşi, aţi avut parte de hoţi generoşi. E de mirare cum de nu v-au lăsat în izmene. Probabil, vă cunosc versurile.

— În mod cert, nu. Râde simpatic, fără ranchiună. Dacă îmi cunoşteau versurile, cu siguranţă că îmi luau şi pantalonii. Cum să ies de aici, asta-i întrebarea?

Îşi întinde braţele, pe umeri cu pătura cenuşie şi aspră, întocmai ca un vrăjitor ce se pregăteşte să iasă, învăluit într-un nor de fum, prin coşul unei case.

— Poftim telefonul. Sunaţi acasă.

— N-are cine să-mi răspundă! oftează el dezolat şi îmi lasă impresia unui copil răsfăţat, lipsit de orice apărare.

— Telefonaţi la Uniunea Scriitorilor...

— Nu, nu, niciodată! sare el revoltat, de parcă i-aş fi dorit tot răul de pe lume.

— Unui prieten...

— N-am prieteni.

— Atunci, iubitei, îi sugerez eu amintindu-mi că în mai toate poeziile sale auzite de la Antoanela, există câte o iubită.

— Păi, domnule locotenent-major, dacă aş fi avut o iubită, m-aş mai fi dedat beţiei?

Râde iar, cu ochii pe jumătate închişi. Se joacă sau cochetează, nu am cum să-mi dau seama, rolul însă i se potriveşte, chiar cu pătura aia pe el.

— Comandaţi un taxi...

Şi-a ridicat ochii, dornic să-l vadă mai bine pe omul care-l înţelege atât de greu.

— Sunt lefter, domnule! Ştiţi ce-i aia lefter?

— Unde locuiţi?

Îmi spune adresa. Îmi sesizează intenţia şi sare din nou,

gata să se apere de o inevitabilă nenorocire:

— Nu cu duba!... Nu cu duba!

Deschid uşa, îl chem pe sergentul Dumitru şi-i dau cheile maşinii mele.

— Du-l pe domnul poet acasă! Întoarce-te repede şi nu uita să recuperezi pătura.

— Îl ducem, domnule locotenent-major, îl ducem, se învoieşte sergentul „Voie bună”, cum l-am poreclit noi, da’ mai întâi să ne declare de ce-i place mai mult „El Zorab” decât „Nunta Zamfirei”?

Poetul nu prea înţelege ce-i cere „Voie bună” şi îşi plimbă intrigat privirile melancolice de la mine la Dumitru şi invers. Sergentul nu se sfieşte să-i relateze cum l-a găsit aseară cu un copac în braţe, declamând „El Zorab”.

— Coşbuc?! Am declamat eu versuri de Coşbuc?! se înfurie poetul Miroiu, ca şi cum sergentul i-ar fi adus grave acuze. Nu se poate! De ce Coşbuc, domnule, de ce, când avem atâţia poeţi români modernişti!?

— Bine... bine... îl iau eu împăciuitor, împingându-l spre uşă.

Prilej pentru poet să-mi mulţumească patetic:

— N-o să uit niciodată ce-aţi făcut pentru lirica română! La revedere.

— Dar nu la poliţie, îi amintesc eu pe ce teritoriu se află.

— Lăsaţi-mă să vă pup!

N-am avut când să mă feresc: mi-a aplicat la repezeală pe obraji „ştampila” beţivilor, adăugând patetic:

— Poetul Miroiu e cu voi!

Pentru a mă putea smulge din atmosfera lăsată în urmă de poetul preferat al Antoanelei şi să mă întorc la încăierarea de la „Berbecul”, am nevoie de câteva minute bune. Mă interesez dacă nea Tudorică e în sediu. Este... Îşi face apariţia şi se opreşte în poziţia regulamentară: e, ca întotdeauna, în uniformă şi bine ras. Se rade cu o „piesă de

muzeu”: un brici „Doi gemeni” care, cândva, avusese o lamă lată. Miroase a colonie ieftină.

— Cum e, nea Tudorică, dormit-ai bine?

— Le dorm, dom’le locotenent-major, le dorm... Slavă Domnului, n-am probleme.

Observ însă că e morocănos. Nu-l întreb de ce. Îl las să fiarbă în sosul propriu. Am datoria să-i aduc la cunoştinţă ultimele constatări în chestiunea colonelului Crăciun. Când termin, îmi aminteşte cu satisfacţie:

— Ţi-am zis eu că Paizu o să ne dea bătăi de cap? Ce ordoni?

— Să mi-i aduci pe cei doi pentru supliment de interogatoriu.

Iese. Mă folosesc de scurtul răgaz ce-l am la dispoziţie şi îi telefonez Antoanelei acasă; mai are o oră până să înceapă serviciul.

— Ce făceai? o întreb fără nici o altă introducere.

— Mă jucam de-a v-aţi ascunselea, îi răsună pe fir vocea caldă şi binefăcătoare. Dar tu?

— Eu, de-a hoţii şi vardiştii.

— Ai avut o noapte grea?

— Pot să-ţi raportez, iubito, că astă-noapte l-am cunoscut pe poetul tău preferat.

— Pe Dan Miroiu?!

— În carne şi oase!

Îmi închipuiam că-mi va cere să-i povestesc cum a ajuns poetul ei îndrăgit la poliţie. M-am înşelat.

— Cum arată, dragă? E înalt? E brunet? Are ochi albaştri? Era singur sau cu iubita? E drăguţă?

— La toate astea o să-ţi răspund când o să ne vedem. Până atunci, te rog să reţii pentru tine, da’ numai pentru tine, că te iubesc...

— Şi eu!

— Şi nu regret că nu am învăţat, aşa cum ţineai tu

morţiş, poezii de Miroiu.

— Ooo!... se rostogoleşte pe fir indignarea Antoanelei.

— Te las, iubito. Sunt obligat să reiau jocul de-a hoţii şi vardiştii de acolo de unde l-am întrerupt. Te sărut.

— Şi eu... mă asigură Antoanela. Pa!

Câteva minute mai târziu, îşi fac reintrarea în „arenă” Paizu şi Necula, mânaţi din urmă de Avasilichii. Graţie lui, cei doi sunt reuniţi prin una şi aceeaşi cătuşă. Îmi spun un „Bună dimineaţa” fără prea mult entuziasm. Le aranjez scaunele şi îi poftesc să ia loc. Trec şi eu la birou. Numai Avasilichii rămâne în picioare, în dreapta mea. Îmi cântăresc din priviri interlocutorii: „Sicilianul”, deşi pierduse mult din siguranţa afişată în ajun, arată odihnit. Probabil, e obişnuit să doarmă prin aresturile poliţiei. În schimb, Bujorel Necula e palid şi cu ochii tulburi, ceea ce mă face să cred că nu s-a prea împăcat cu „confortul” arestului sau, poate, gânduri negre nu l-au lăsat să-şi facă somnul.

— Vă cer să mă ascultaţi cu atenţie şi cu seriozitate, deschid eu discuţia, imprimând un timbru ferm şi autoritar. Întâmplarea nenorocită de la „Berbecul” a luat pentru voi o turnură gravă.

Îmi opresc privirile reci pe faţa lui Paizu; nu-mi pare prea îngrijorată. I-o spun direct:

— Paizule, ai căcat-o! Forurile competente şi în drept ne-au comunicat că nu există nici un colonel Crăciun, aşa cum nu există încă nici un Serviciu secret. Dacă la asta mai adăugăm şi moartea lui Corneliu Turcu... Înţelegeţi? Deci, Paizule, să nu ne întindem prea mult la vorbă. Mai ales situaţia ta este din cale-afară de proastă, chiar foarte proastă. Eşti dispus să-mi răspunzi sincer la câteva întrebări?

— Să le aud... se învoieşte Paizu-Macarie care, nimic de zis, mă ascultase cu atenţie.

— Când, unde şi în ce mod ai fost contactat de indivizii

care s-au dat drept agenţi ai noului Serviciu secret?

Înainte de a auzi răspunsul lui Paizu, Avasilichii intervine şi, fără să-i pese de cei doi arestaţi, îmi aminteşte că ar trebui îi să declanşez casetofonul.

— Să rămână înscrisă acolo „conversaţia”, să se audă că nimeni dintre noi nu l-a ciupit de cur ca să vorbească.

Paizu îi aruncă lui Avasilichii o căutătură ameninţătoare şi apoi mă învredniceşte şi pe mine cu aceeaşi căutătură.

— Privitor la contactele mele cu noul Serviciu secret nu voi mai da nici un răspuns.

— De ce eşti atât de categoric?

— Pentru că nu cred în explicaţiile voastre. Sunt pur şi simplu nişte minciuni.

— Te-ai convins tu singur că te-au părăsit... intervin eu surprins de tactica lui Paizu. Doar i-ai telefonat de aici colonelului tău ori fie câte ori ai vrut... Şi uite că n-a binevoit să vină să te ia.

— Nu cred... Sunt şmecherii de-ale voastre... de-ale voastre, de-ale miliţienilor care nu văd cu ochi buni apariţia unui nou Serviciu secret. Vă e frică, asta-i!

— Baţi câmpii, Paizule, îl întrerup. Păcat! Că prost nu eşti. Bine, să zicem că ne este frică. Atunci de ce n-au venit să te ia? I-ai căutat la telefon, de ce nu au răspuns? Doar au investit în tine bani, te-au instruit, la ora asta trebuia să fii în zbor spre Paris. Pentru că era o chestie simplă, veneau, se legitimau şi te luau... M-ai înţeles?

— Nu! Când o să înţeleg, o să vorbesc singur.

— Paizule, am crezut, că pot să te apăr, să-ţi cruţ viaţa.

— Ce vreţi să spuneţi?

Şi-a înălţat sprâncenele căutându-mi ochii.

— Un lucru foarte simplu, încerc eu să-l lămuresc. Tu eşti unul dintre cei puţini care ştiu de înfiinţarea unei organizaţii care se pretinde a fi viitorul Serviciu secret al României. Mai ştii şi de o misiune ce urma s-o înfăptuieşti în Franţa...

Arestându-te, am aflat şi noi, datorită ţie, de existenţa unei organizaţii, ba mai mult, şi de existenţa unui agent în persoana ta. Intră în drepturile noastre să te deferim justiţiei cu probele de rigoare. Obligaţia lui Crăciun este însă alta, să-ţi închidă gura, şi asta cât mai repede, căci tu eşti de pe acum un ins care ştie prea multe, iar alde ăştia... Ce mai, nu se lasă până ce nu te scot din joc.

L-am indispus ori, poate, l-am speriat, îşi suge buza şi se încăpăţânează în tactica să.

— Poate ne spui mobilul faptei tale, de ce l-ai înjunghiat pe Corneliu Turcu?

— Nu, nu insistaţi, se manifestă Paizu din ce în ce mai categoric.

— La masă cu voi a mai stat, aproximativ douăzeci de minute, o tânără, desigur o prietenă de-a voastră. Cine e şi unde poate fi găsită? Nu va gândiţi că aveţi nevoie de un martor pentru apărarea voastră?

Îmi bat gura de pomană. Nu vor să vorbească. Studiindu-le tăcerea, îl redescopăr pe Bujorel Necula. I s-au încins obrajii de parcă l-ar mistui o acută febră lăuntrică. Îl simt deodată vulnerabil şi trec la un nou atac.

— E gagica ta?

— Nu, nu, se dă el îndărăt îngrozit, ca şi cum aş fi intenţionat să-i arunc în braţe o pisică râioasă.

— Totuşi, unul dintre voi a invitat-o la „Berbecul”. În ce relaţii era ea cu Cornel Turcu?

Intimidat, Bujorel mi-l arată cu capul pe Paizu şi murmură înfricoşat:

— El poate să precizeze.

Paizu însă nu iese din muţenie... continuă să aştepte minunea cea mare.

— Deţin mărturia unui chelner de la „Berbecul”, îl avertizez eu, care declară că a văzut-o pe prietena voastră cum îl pipăia pe Cornel Turcu pe sub masă. După asta, tu

Paizule, ai căutat harţă cu el şi aşa ai ajuns să bagi cuţitul în Cornel Turcu. Ce motiv real aveai s-o faci?

— Am declarat o dată.

Îmi aruncă o privire scurtă, de om supărat că stărui în chestii clarificate deja, apoi îşi lasă din nou capul în piept.

— Misiunea?

— Da.

— În cazul ăsta, e şi ea legată de misiunea ta? Ţi-a creat un pretext să te iei de Cornel Turcu, după care a întins-o?

— Coincidenţă şi nimic mai mult...

Ochii mi se întorc către Bujorel Necula. E pradă unei tensiuni ce nu reuşeşte să şi-o ascundă. Îl întreb:

— Erai de faţă, mă... Cine-i fata asta, s-o felicit pentru performanţă, că pe unul a izbutit să-l bage în groapă, iar pe voi în rahat?

— Domnule, o cheamă Călina.

Răspunsul îl scoate din sărite pe Paizu şi ca să-şi pedepsească prietenul, smuceşte cu furie cătuşa ce-i ţine legaţi, ameninţându-l:

— Te belesc, mă, te belesc!

Avasilichii intervine prompt, îl apucă pe Paizu de păr, îi trage capul spre ceafă şi-l avertizează:

— Dacă nu te linişteşti, dau cu mutra ta de zid, că nici mă-ta n-o să te mai recunoască!

Paizu se potoleşte ca prin minune. Răsuflă însă ceva mai anevoie. Îi ordon plutonierului-major să-l elibereze din cătuşă pe Bujorel şi să-l ducă pe Paizu, încătuşat, înapoi la arest. Din uşă, „sicilianul” îşi mai ameninţă o dată complicele:

— Dacă la pârnaie se află c-ai „ciripit”, e vai de curul tău, Bujorele!

Un ghiont al lui Avasilichii, expediat în coasta lui Paizu, îl scoate pe acesta din birou într-o clipită. Un timp, mai aud ecoul unor cumplite înjurături, compuse, bineînţeles, de nea

Tudorică.

Rumeneala de pe chipul lui Bujorel s-a topit într-o paloare bolnăvicioasă. Îşi priveşte şi îşi freacă parcă în neştire încheietura mâinii. Ochii i s-au umezit de disperare sau durere. Nu dă în plâns. Mai are tăria de a se stăpâni.

— Te rog să continui, îl îndemn pe un ton prietenos.

— Mă băgaţi pe urmă într-o celulă cu el?

— În nici un caz...

— Daţi-mi cuvântul de onoare! !

— Ţi-l dau, te previn însă că el are o valoare limitată la spaţiul acestei unităţi. Deci, cum o cheamă? Călina...

— Călina Dragoman... Şi mai are câteva porecle: „Zvăpăiata”, „Frumoasa de la Găieşti”. Nu de mult, a mai fost botezată cu o poreclă: „Domnişoara de Pompadour”.

— Când ai cunoscut-o?

— Acum două săptămâni. Paizu mi-a făcut cunoştinţă cu ea la „Ambasador”. Tot aşa, în treacăt. Ieri, la „Berbecul”, o vedeam pentru a treia oară.

— E chiar atât de frumoasă şi de năbădăioasă cum o indică poreclele?

— Ştiu eu? zâmbeşte cu tristeţe Bujorel. *De gustibus non... disputandum*. Eu o găsesc frumoasă şi că se îmbracă cochet şi modern.

— Pe unde se învârteşte?

— Pe la hotel „Bucureşti”... Am înţeles că acolo şi locuieşte.

Avasilichii revine în birou şi îmi raportează că totul este în ordine.

— De mine mai aveţi nevoie?

— Du-te la cartotecă şi vezi dacă la litera D dai de numele ăsta: Dragoman Călina. Porecle: „Zvăpăiata”, „Frumoasa de la Găeşti” şi „Domnişoara de Pompadour”,

Mă aşteptam ca nea Tudorică să facă haz pe seama ultimei porecle, dar el s-a împiedicat de cea mai banală

dintre ele.

— „Frumoasa de la Găeşti”! exclamă el potolit. Cu o poreclă ea asta este imposibil să nu figureze într-o cartotecă.

— De ce eşti atât de sigur?

Plutonierul râde, arătându-mi o dantură de invidiat.

— Păi, domnule locotenent-major, unde ar fi putut ea să capete un „titlu” ca ăsta, dacă nu la Găeşti, la fostul Institut de reeducare a minorilor?

— Că bine zici...

Mă întorc spre Bujorel: e din ce în ce mai palid. Reiau discuţia eu el:

— Ai auzit? Se pare că această domnişoară e o veche clientă a poliţiei. Chiar ţi-e indiferent cu cine te împrieteneşti?

— Sincer vorbind, da... Cu ai mei sau cu ei, mi-e tot una...

Încerc să-i pun blazarea sub semnul îndoielii, amintindu-i:

— Totuşi, mi-ai cerut să-i telefonezi mamei tale!

— Am avut un moment de slăbiciune...

Cinism? Dezorientare? O formă naivă de protest?

— Dacă maică-ta se prezintă la noi şi ne roagă să te vadă, cum să procedăm, să-i înlesnim întrevederea?

— Dar încă nu s-a prezentat... răspunde el după o scurtă şovăire.

— Ai dreptate, Bujorel, nu s-a prezentat. Mă bag în treaba asta de parcă aş fi reprezentantul unei comisii de împăciuire şi nu un anchetator. Să ne întoarcem la oile noastre... Ştiai că la „Berbecul” urma să vină şi Călina Dragoman?

— Nu. A fost o surpriză pentru mine.

— Însă Paizu şi Turcu o aşteptau, nu-i aşa?

— Am înţeles că Turcu avea de lămurit ceva cu dânsa.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Bujorel Necula şi-a ridicat privirea de parcă ar

fi vrut să constate dacă-l cred ori nu. Tot ce-am reţinut din şoaptele lor a fost o anumită încăpăţânare din partea lui Turcu: „Nu mă bag...”, o ţinea întruna, până ce Paizu s-a enervat: „De ce mă nu te bagi? La început ai zis da şi acum dai înapoi?”

— Chiar nu ştii la ce se refereau?

— Nu.

— Atunci de ce au ţinut ca această discuţie „discretă” să aibă loc în prezenţa ta?

L-am prins. Încearcă să câştige timp frecându-şi din nou încheietura mâinii.

— Bujorel, într-un ceas, hai două, „Frumoasa de la Găeşti” o să fie aici... Te asigur, şi vom afla ce s-a petrecut. Nu-ţi refuza, prin tăcere, circumstanţele atenuante de care ai mare nevoie. Cornel Turcu e mort... Îţi înţelegi situaţia?

Necula dă din cap afirmativ; nu-l scap din ochi, căci mă îngrijorează acum un tremur al degetelor sale subţiri pe care încearcă să-l ascundă.

— Paizu mă voia în locul lui Cornel în cazul că el refuza propunerea lui şi a Călinei...

— Bişniţă?

— Aşa cred...

— De ce natură?

— Urma să aflu după discuţia tor. Tot ce ştiu e că afacerea mi-ar fi adus dolari peste hotare. Iar eu, în principiu, le dădusem acordul.

— De ce?

— Ajunsesem la o înţelegere cu Paizu: mă angajez în bişniţă cu condiţia ca el să-mi aranjeze o situaţie la Paris, iar cu dolarii câştigaţi să mă pot descurca acolo.

Simt organic cum se aşterne tăcerea în încăpere. De parcă ar ninge cu fulgi de tăcere. Nu sunt nici psiholog, nici sociolog, nici psihiatru... Regret că nu sunt. Ce subiect de investigaţii ar reprezenta Necula Bujorel!

— Îţi menţii declaraţia cu privire la desfăşurarea evenimentului?

— Da, mi-o menţin.

Umblu prin dosarul întocmit de Avasilichii şi-i găsesc declaraţia. Mă opresc asupra unui pasaj şi i-l citesc:

„La un moment dat, Cornel Turcu s-a ridicat şi a spus că se duce la toaletă. „Mă, ăsta vrea s-o întindă!” mi-a zis Paizu alarmat. S-a dus după el la toaletă. După câteva minute, am auzit un ţipăt. L-am văzut pe Cornel Turcu clătinându-se şi venind către masă ca un om beat. După câţiva paşi, a căzut. În urma lui a apărut Paizu, în mână cu un pumnal... şi i-a mai aplicat o lovitură. Totul s-a petrecut în câteva fracţiuni de secundă. Paizu a fost imobilizat. Nu ştiu ce s-a petrecut între ei la toaletă!”

— Îţi menţii şi această declaraţie?

— Da.

— Cum l-ai cunoscut pe Cornel Turcu?

— Paizu mi l-a prezentat la „Lido”, la o petrecere. „Uită-te bine la el, mi-a recomandat Paizu, este omul zilei de mâine! E un adevărat afacerist.” Turcu a achitat nota de plată. Avea bani mulţi.

— De câte ori l-ai mai întâlnit?

— De două sau de trei ori... însă nu ne-am apropiat prea mult. O singură dată m-a întrebat dacă nu cumva mă interesează să plasez un „Mercedes” nou-nouţ, că ar putea să-mi acorde un comision gras. Am răspuns afirmativ... Dar relaţiile noastre aici s-au oprit.

Mă ridic de la birou, se ridică şi el. Fac câţiva paşi ca să-mi dezmorţesc încheieturile picioarelor. Mă opresc în dreptul lui. Pare sfârşit şi mi se face milă de el.

— Eşti bolnav?

— Am contractat o blenoragie.

Realizez grotescul situaţiei. Eu care îmi luasem în serios întrebarea!

Avasilichii îşi face, ca de obicei, apariţia fără să mai bată la uşă. E radios. Îi fac semn să aştepte, să termin cu Bujorel Necula.

— Şi dacă vine maică-ta, ce-i spun?

— N-o să vină... n-o s-o lase taică-meu...

— Te avertizez că o să ai nevoie de un avocat bun.

Rămâne gânditor. La ce se gândeşte oare? La recomandarea mea sau la blenoragia lui? Nu-i mai aştept răspunsul. Deschid uşa adresându-mă ajutorului meu să-l ia.

Mă întorc la masa mea de lucru, răsfoiesc dosarul de parcă ar fi în puterea hârtiilor din el să-mi dăruiască elemente noi, senzaţionale, poate chiar cheia afacerii. Fleacuri! Automatisme! Un banal dosar de bişniţă, soldat cu un deznodământ fatal.

O întrebare însă tot îmi mai dă târcoale, mă ciupeşte: „Dacă acest fals colonel Crăciun i-a încredinţat lui Paizu „misiunea” de a-i închide gura lui Cornel Turcu, înseamnă că acest „om de mâine”, cum l-a numit asasinul, era cu adevărat cineva. Că era în posesia unei informaţii care-l deranja pe Crăciun. Ce ştia? De ce victima o ţinea pe a lui - „nu mă bag”?

În pragul uşii reapare nea Tudorică fluturând o coală de hârtie şi vesel cum eu unul nu l-am mai văzut.

— Am găsit-o, dom’le, am găsit-o! Figurează în cartotecă. Dragoman Călina... fiica lui Tache şi a Anei, născută la Brăila, anul 1968, noiembrie 12. Parcă o ştiu... da' mi-au trecut atâtea prin capu’ ăsta, că... Dracu’ să le ia! Auzi acilea: prostituţie... vagabondaj... furt. Prima condamnare la 13 ani: furt şi vagabondaj. Internată la Găeşti. Ei, ce zici? Două condamnări pentru prostituţie, ultima în anul 1986. N-a executat-o decât 6 luni. Domiciliul...

— Bujorel Necula mi-a declarat că „Frumoasa” se învârteşte pe la hotel „Bucureşti”, că şi-a închiriat acolo o

cameră, ceea ce înseamnă că-i merge bine... chestia.

— Dă-mi un ordin, izbucneşte plutonierul-major bucuros, şi-o umflu din pat!

— Copăcel, copăcel! îl temperez eu. Să ne mai gândim. Treaba e ceva mai complicată. N-aş vrea să speriem...

— ...ciorile?!

— N-ar fi exclus! Eu o să trec pe la şef, iar tu o să rămâi să lucrezi aici. Adu-mi-l mai întâi pe Paizu!

— Cu cătuşe?

— Cu...

Mă aflu din nou faţă-n faţă cu Paizu. La indicaţia mea, plutonierul-major Avasilichii se retrage, lăsându-mă singur cu eroul de la „Berbecul”. Acesta, picior peste picior, cu mâinile încătuşate aşezate pe genunchi, mă studiază cu un interes vizibil, parcă ar dori să-mi desluşească intenţiile. E relaxat sau resemnat, îmi cere permisiunea să-şi aprindă o ţigară. Nu i-o acord.

— Eşti un vechi client al nostru. Cunoşti foarte bine diferenţa dintre tentativă de omor şi omor. Nu erai în stare avansată de ebrietate, ca să ceri instanţei clemenţă. Ţi-a fost prieten şi...

— Ne cunoşteam, atât, fără să fim prieteni...

În sfârşit, s-a hotărât să-şi mai dea drumul la gură: rămâne acum de văzut dacă va voi să şi colaboreze.

— Ai băgat cuţitul în el... l-ai trimis pe lumea cealaltă... Ţi-a fost duşman?

— Nu...

— Atunci?

Îmi răspunde printr-un animalic scrâşnit din dinţi.

— Paizule, cum să te fac să pricepi că, pentru mine, fapta ta e simplă, concretă... Te pot trimite chiar astăzi Procuraturii. Şi gata treaba, am mai terminat cu un asasin. Urmăresc însă să-ţi deschid ochii... Ţi-am citit cazierul (Nu, nu era adevărat, n-am avut când.), nu eşti chiar uns cu

toate alifiile. Părerea mea Paizule, este că tu ai căzut ca fraieru' într-o capcană.

Curiozitatea îi luminează deodată faţa, prinde a clipi nervos din pleoape.

— Nu pricep, îşi mărturiseşte el deruta.

— Tu eşti, de fapt, o victimă, Paizule, o victimă a falsului colonel Crăciun. L-a omorât pe Cornel Turcu cu mâinile tale, după care tot el te-a predat poliţiei.

Un surâs neîncrezător îi stinge din obraji acel licăr aprins de fiorul curiozităţii.

— Nu ţine, domnule locotenent-major, nu ţine! Cum adică, mi-a pregătit plecarea în Franţa: paşaport fals, viză, bilet de avion, bani de cheltuială... ca să mă dea pe mâna poliţiei?!

E convins că mi-a dejucat planul şi zâmbetul lui neîncrezător se transformă într-unul victorios. Îl readuc cu picioarele pe pământ.

— Ştii ce-i aia crimă plătită?

— Cum să nu...

— În cazul ăsta, îţi propun să luăm un creion, să facem o mică socoteală şi să vedem cât a investit Crăciun ăsta în tine ca să-l omori pe Cornel Turcu. O nimica toată! Doar dolarii, dacă-i plasezi la negru, să mai scoţi ceva, dacă, bineînţeles, nu sunt falşi...

— Mă luaţi drept prost?! se apără Paizu zis Macarie.

— Eu, nu... Ţi-am explicat că pentru mine fapta ta e clară - douăzeci de ani de puşcărie. Ai recunoscut în scris că l-ai înjunghiat pe Cornel Turcu? Ai recunoscut. Corpul delict îl am? Îl am. Martori oculari am? Am. Însă n-aş fi un bun poliţist dacă n-aş încerca să-ţi demonstrez că ai căzut într-o capcană întinsă de un fals colonel. L-a ucis pe Cornel Turcu cu mâna ta. Ce miză-i în joc? Bujorel Necula declară că l-a auzit pe Cornel Turcu când spunea: „În treaba asta nu mă bag!" Nu se putea să nu-l auzi şi tu.

Paizu şovăie. Nu insist. Îl las să-şi mestece îndoielile Într-un târziu mormăie, parcă nemulţumit de propria-i hotărâre:

— Am auzit...

— Slavă Domnului! mă bucur eu. Ai înţeles, în fine, că-mi bat capul pentru tine, pentru viitoarele tale circumstanţe atenuante. Ce se poate deduce din refuzul lui Cornel Turcu? Că i s-a propus o afacere, că el cunoştea natura ei, riscurile şi, în consecinţă, a refuzat, atrăgându-şi automat pedeapsa. Iar cel ales de „Crăciun” să-i închidă definitiv gura ai fost tu.

— Bine, bine, se fâstâceşte eroul meu, în ce mă priveşte, eu nu ştiu chiar nimic de afacerea asta...

— Nici nu trebuia să ştii. Ţie, „colonelul Crăciun” ţi-a încredinţat o misiune. Te mai întreb o dată: Vrei să te ajut?

— Vreau... îmi răspunde el după un timp, cu jumătate de gură.

— Atunci şi tu trebuie să mă ajuţi.

— Să devin turnător?! se revoltă el cu o demnitate proprie unor infractori cu stagiu.

— Nu ţi-am propus asta. Îţi cer doar să mă ajuţi să înţeleg miza aflată în joc. Pe Cornel Turcu, falsul colonel l-a expediat pe cealaltă lume, iar pe tine direct la puşcărie, unde, de data asta, n-o să mai beneficiezi de nici o amnistie sau graţiere. O să-ţi putrezească oasele în puşcărie. Pricepi, Paizule, sau nu?

— Cum, dacă eu habar n-am?

Timbrul vocii, modificat, îmi transmite că rezistenţa arestatului e pe cale de a ceda.

— E simplu, Paizule. Tu trebuie doar să-mi răspunzi cu sinceritate la câteva întrebări. Afirmi că habar n-ai despre ce era vorba. Uite, te cred. Dar la „Berbecul” ăi intrat cu Turcu şi cu Necula. Aşa e?

Dă din cap afirmativ, iar eu îi cer să-mi răspundă prin viu grai, căci discuţia se înregistrează.

— Da! răspunde el agasat de jocul în care îl atrăsesem.

— V-aţi întâlnit întâmplător? Sau cineva a pus la cale întâlnirea? Tu trebuia oricum să te vezi cu Cornel Turcu, doar Crăciun îţi dăduse misiunea să-l tai.

Întrebarea îi smulge un efort care face cât o victorie.

— Permiteţi-mi să fumez.

N-am încotro. O concesie mai trebuie să fac şi eu. Oricum, biroul maiorului Moraru e atât de îmbibat cu miros de tutun, încât o ţigară în plus sau în minus nu mai are importanţă. În pachetul de „Kent” aprobat în ajun să-i fie lăsat mai are câteva ţigări. Îl ajut să-şi aprindă una... Trage cu lăcomie din ea.

— Cine a pus la cale întâlnirea?

— Călina Dragoman...

— „Frumoasa de la Găieşti”?! replic eu ironic.

„Sicilianul” se încruntă şi ţine să mă avertizeze, nu fără o mânie bine strunită, că dacă doresc să-mi dezvăluie câte ceva, să n-o iau în derâdere pe Călina Dragoman.

— Bine, accept condiţia, dar ţin şi eu să-ţi amintesc, dacă-mi dezvălui câte ceva, o faci nu de hatârul meu, ci în primul rând pentru viitorul tău de puşcăriaş. Nu uita că eu sunt cel care semnează formele de trimitere în judecată. Deci, de ce tocmai Călina Dragoman?

— Ea m-a recomandat colonelului Crăciun. Călina e în serviciul colonelului încă dinainte de revoluţie.

Declaraţia o găsesc de-a dreptul senzaţională; rezultă că acest „colonel”, ca personaj, a existat şi a acţionat şi în timpul dictaturii.

— Înţeleg că datorită ei „colonelul Crăciun” te-a angajat?

— Printre condiţiile puse în angajamentul pe care l-am semnat era şi una legată de Călina.

— Adică?

— Să nu-i aţin calea, s-o las în pace... În schimb, ea avea dreptul să mă caute şi să-mi fixeze întâlniri.

— Ţi-a fost iubită?

— Da, mai de mult... O mai iubesc încă. Ea însă nu. Ieri, ce zi a fost? Miercuri... Luni, colonelul m-a chemat la el, mi-a dat paşaportul, valuta. M-a supus unui examen, dacă n-am uitat nimic din ceea ce mă învăţase că trebuie să fac la Paris. În final, mi-a spus că marţi, la orele 16, să fiu în dreptul stopului din faţa localului barului „Doina”, că o să treacă ea cu maşina să mă ia şi o să-mi spună unde, când o să-l întâlnesc pe Cornel Turcu. A doua zi, totul s-a desfăşurat cum hotărâse colonelul: Călina a trecut cu maşina şi m-a luat.

— Era singură?

— Are un „Audi”... ea îl conduce.

— Îi merge bine?

— Datorită colonelului îi mergea bine şi pe vremea lui Ceauşescu. E frumoasă şi are succes la străini. Ea mi-a spus unde o să mă întâlnesc cu Cornel Turcu şi la ce local să mergem. Mi-a mai spus că în jurul orei cinci şi jumătate o să apară şi ea, ca să aibă cu Cornel o scurtă discuţie. De rezultatul discuţiei depinde dacă bag sau nu cuţitul în el. Dacă la terminarea discuţiei ea va împinge spre mine paharul din care a băut, era un semn că trebuie să duc la îndeplinire ordinul colonelului.

— N-ai prins chiar nimic din discuţia lor?

— Doar vorbele lui Cornel: „Nu mă bag! În treaba asta nu mă bag”.

— Da’ ce afaceri învârtea Cornel Turcu?

— Nu ştiu... Tot ce pot să vă spun e că a dat lovituri în Germania şi că de acolo s-a întors cu...

Sunt captivat de noutatea relatărilor lui Paizu şi am privirile concentrate pe figura lui care, cu fiece minut scurs, capătă o expresie mai umanizată. Tace brusc, iar mie mi se pare că aşa cum se întâmplă când eşti foarte solicitat, uiţi unde ţi-a întrerupt fraza. Socot că trebuie să-i vin în ajutor şi-i zic:

— ... a dat lovituri în Germania şi de acolo s-a întors cu...?

Se uită la mine cu ochi căscaţi, de parcă nu m-ar fi auzit. Îşi cheamă în ajutor ţigara, mai trage un fum, după care îl văd cum se prăbuşeşte de pe scaun ca un butuc. O clipă mi s-a părut că am halucinaţii, că o nălucă mi-a furat luciditatea. Dar imediat îmi regăsesc stăpânirea de sine. Sar de pe scaun şi mă reped la Paizu. Căzuse într-o rână cu o bufnitură scurtă. Chiştocul ţigării, desprins dintre degete, fumega în continuare. Instinctul de poliţist mă îndeamnă să-l sting fără a-l strivi, îmi atrag atenţia ochii dilataţi şi sticloşi ai lui Paizu, apoi gura întredeschisă şi încremenită pe veci. În colţul ei drept i se prelungise un strop tutuniu de salivă. Încerc să-i iau pulsul, nu izbutesc. Din pricina cătuşelor. Dar nu am nevoie de alte investigaţii pentru a mă convinge că la picioarele mele zace un cadavru.

2

Pe Avasilichii îl găsesc dând roată Călinei Dragoman, instalată picior peste picior pe un scaun fixat în mijlocul încăperii. Înmărmuresc. Nu mi-o imaginam chiar atât de frumoasă, de atrăgătoare. Poate din pricina numeroaselor porecle. Cel care a botezat-o „Domnişoara de Pompadour” a nimerit-o. E în expresia chipului ei un amestec de distincţie şi vulgaritate. Oacheşă, cu un păr negru bine întins, revărsându-se pe umeri, te străpunge cu o privire pe cât de lascivă, pe atât de vicleană. Se lasă studiată în voie şi pare mult mai interesată de propria poşetă decât de apariţia mea, ceea ce-l scoate din sărite pe Avasilichii.

— Ia ridică-te, domnişoară, să te vadă şi domnul locotenent-major cât eşti de mişto! răcneşte el deodată cu o intonaţie voit grosolană.

Călina Dragoman rămâne impasibilă, ca şi când nu l-ar fi auzit şi întinde mâna (Îi admir degetele subţiri, inelate, cu unghii prelungi, lăcuite cu „sânge”.) să ia de pe birou pachetul de „Kent”. Vocea lui Avasilichii bubuie din nou:

— Nu te atinge, fă, de ţigări, că-ţi ard una peste gura aia boită, de-ţi sar ochii ăia de curvă cât acolo!

Tipa îşi retrage mâna însă nu-l scuteşte pe nea Tudorică de o replică pe care noi poliţiştii o auzim tot mai des:

— Să îndrăzneşti numai! Că îţi aduc pe cap toţi ziariştii din Capitală... Ba şi pe cei de peste hotare. Ce, te crezi pe vremea dictatorului?

Plutonierul, întocmai ca o ţaţă, îşi pune mâinile în şold şi mă întreabă, minunându-se:

— Ei, ce părere aveţi de exemplarul ăsta? „Domnişoara de Pompadour”! Uitaţi-vă numai la ce-am scos din poşeta ei!

Îmi arunc privirea pe birou: lângă pachetul de „Kent”, mai reţin o trusă de machiaj străină, o perie pentru păr, un tub cu anticoncepţionale, câteva prezervative, un teanc de dolari... Numai bancnote de o sută. Un paşaport. Îl iau şi-l cercetez. E pe numele ei. Se bucură de viza ambasadei Franţei, pentru nouăzeci de zile. Observând că stărui ceva mai mult asupra vizei, plutonierul-major îşi reia tirada:

— Domnişoara n-a văzut încă Parisul...

— E dreptul ei, îi iau eu apărarea.

Nea Tudorică nu-mi sesizează tactica. În schimb Călina Dragoman, plăcut impresionată de calma mea intervenţie, îşi scutură părul ei negru şi binevoieşte să se uite într-un mod ciudat la mine. Vă jur că n-am mai văzut asemenea ochi de un albastru închis şi pur.

— Are drept la un paşaport? continui eu în acelaşi stil. Are... Îi acordă statul dreptul să deţină valută? Îi acordă. Nu văd unde a încălcat legea?

Avasilichii mă iscodeşte bănuitor iar „Domnişoara de

Pompadour” mă încurajează, expediindu-mi un zâmbet dulce, de recunoştinţă.

— Totuşi, domnişoară, aş îndrăzni să vă întreb - nu sunteţi obligată să răspundeţi - de ce aţi ales Parisul şi nu Viena?

Sare Avasilichii, de parcă l-ar fi înţepat cineva cu un ac în fund.

— De ce*?* De ce? O să vă răspund eu.

— Da’ eu pe dumneaei o întreb, încerc eu să-l temperez.

— Pe tonul ăsta îmi vorbeşte de când am intrat! mi se plânge prostituata.

— Da’ cum ai vrea fă, să-ţi vorbesc? Uiţi că acum zece ani te-am cules din Gara de Nord, eu te-am dus la camera minorului, eu ţi-am dat de mâncare, eu te-am dus la doctor, că aveai toate bolile venerice de pe lume!

Aflu date necunoscute şi pricep supărarea şi nervozitatea plutonierului. La rândul ei, Călina Dragoman - ce nume frumos, cu rezonanţă boierească! - parcă pentru a nu-l contrazice pe Avasilichii, îşi scoate ghearele.

— Domnişoară, nu mi-aţi răspuns la întrebare, de ce preferaţi Parisul şi nu Viena?

Chipul ei frumos redevine sfidător.

— Nici n-o să-ţi răspund.

Indignat de obrăznicia ei, plutonierul-major o repede ameninţător:

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu domnul locotenent-major?!

Îi fac semn colaboratorului meu s-o lase mai moale.

— Cum îndrăznesc? îşi declanşează Călina Dragoman contraofensivă. Iaca aşa! Că vreau... Sunt sătulă de voi. Asta-i! Nu ne iubiţi. Ne şi invidiaţi... Noi, care am făcut Revoluţia, ne-am cucerit dreptul să călătorim. Pe câtă vreme voi... Sula!

Mă uluieşte impetuozitatea ei, explozia simultană de

frumuseţe şi vulgaritate, siguranţa cu care se recomandă participantă la Revoluţie. Dacă aceeaşi scenă s-ar fi jucat în absenţa mea, fără doar şi poate că Avasilichii, în virtutea vechii lor „prietenii”, ar fi pocnit-o. N-am însă de gând să polemizez cu ea pe această temă. Îi ordon:

— Domnişoară, fiţi drăguţă şi ridicaţi-vă în picioare.

O surprind. Ezită: să nu mă fi auzit bine?

— Hai, hai, ridicaţi-vă! o grăbesc eu.

Se ridică şovăitor sub privirile perplexe ale plutonierului-major.

— Aşa! Acum, domnişoară, fiţi amabilă şi executaţi câteva piruete... ca la vals.

— Nu înţeleg...

Abia îi aud murmurul şi pentru prima oară privirile ei îl cheamă în ajutor pe Avasilichii.

— Închipuiţi-vă că sunteţi manechin şi prezentaţi publicului un model de rochie.

Chipul îi trădează un fior de nelinişte. Îmi satisface rugămintea fără greş. E înaltă, cu talia trasă prin inel. Sânii perfect armonizaţi cu statura. Cele trei piruete de vals i-au înfoiat fusta ecosez, în pliuri, descoperindu-i picioarele de căprioară. Da, Dumnezeu a învrednicit-o cu de toate, şi bune, şi rele. În virtutea inerţiei, e pe cale să execute şi cea de-a patra piruetă, dar se răzgândeşte, recăpătându-şi tupeul.

— Ei, cum e? Corespund ? Poate vrei să-ţi arăt şi curu’?

Nu mai aşteaptă să-i răspund, se întoarce cu spatele la mine, se apleacă ridicându-şi fusta. Nimic de zis: îmi arată un funduleţ de culoarea azurului.

— Hai, boşorogule, îi strigă ea lui Avasilichii, holbează-te şi tu, să-ţi mai aminteşti cum arată un cur de fată tânără!

Nu lipseşte mult ca piciorul drept al lui nea Tudorică, care-şi luase deja avânt, să-şi atingă ţinta. Îl împiedic la vreme.

— Satelit o fac pe putoarea asta! mârâie plutonierul-major.

În momentul următor, „Domnişoara de Pompadour” ne-o plăteşte cu vârf şi îndesat. Începe să ţipe de parcă am fi tăbărât amândoi peste ea. „Ajutor!... Nu vreau! Bestiilor ! Nu vreau! Nu-mi rupeţi chiloţii. Aaaa!... Nu vreau!...,Ajutor!”

În birou năvăleşte, trântind uşa în forţă, un subofiţer îmbrăcat în civil. Când dă cu ochii de mine şi de Avasilichii încremeneşte descumpănit, ceea ce îi permite „Frumoasei de la Găieşti” să se arunce la pieptul subofiţerului, implorându-l: „Apără-mă! Te rog! Pentru Dumnezeu, vor să mă violeze!‘‘

Flăcăul o îndepărtează cu greu, vădit stingherit şi mă întreabă cu un pronunţat accent ardelenesc:

— S-a bolunzit?

— Ei, cum să-şi piardă minţile o asemenea frumuseţe?! trec eu pe glumă. Ne tot vrăjea că are talent dramatic, că cei de la *latece* o nedreptăţesc... că a dat de trei ori şi de patru ori a căzut! Bat din palme, o laud: Ai interpretat foarte natural...

— Chiar aşa s-a auzit şi pe coridor, foarte natural! întăreşte şi subofiţerul aprecierile mele, după care se retrage încântat că ţinuse în braţe, fie chiar şi pentru câteva secunde, o mândreţe de femeie.

O invit pe eroina noastră să-şi reia locul pe scaunul din centrul încăperii. Zău, are talent dramatic. Se aşează ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, afişând acelaşi aer sfidător.

— De ce nu mă lăsaţi să-i trag una de să mă ţină minte? mi se adresează rugător Avasilichii. Dacă aţi fi văzut cum arăta în Gara de Nord, când am găsit-o ascunsă într-un compartiment de tren, sub o bancă! Murdară, ruptă, năpădită de păduchi, până şi d-ăia laţi avea! Şi să-mi facă mie una ca asta! Auzi, că vreau s-o violez. Ptiu, drace!

— Gata, nea Tudorică, la treabă. Ce ţi-a declarat până

acum domnişoara Călina Dragoman?

— Recunoaşte că a trecut pe la „Berbecul”, la rugăminţile insistente ale lui Cornel Turcu... Mai recunoaşte că a avut cu el o scurtă discuţie.

— De ce natură?

— Intimă. Mai mult nu vrea să declare...

Dar, spre mirarea lui, „Frumoasa de la Găieşti” intervine pe neaşteptate cu un plus de lămuriri!

— I-am propus să intre cu mine într-o afacere bancară şi m-a refuzat.

— De ce?

— Susţinea că în afaceri bancare nu se bagă... Vreau să fumez! Lăsaţi-mă să-mi aprind o ţigară. Ce-i teroarea asta?

Avasilichii îmi cere din priviri aprobarea. Fireşte, i-o dau. Urmăresc - de ce să mint? - cu o anumită încântare mişcările delicate ale „Domnişoarei de Pompadour”. Cine o fi înnobilat-o cu porecla asta? Cred că multe doamne ar invidia-o văzând-o cu câtă distincţie îşi aprinde ţigara.

— Poate n-o să mă credeţi, dar un om de afaceri francez i-a propus, prin mine, să pună amândoi bazele unei bănci, îşi completează ea, fără să-i cer, ultimă declaraţie.

Şi-a lăsat capul pe spate şi mă scrutează prin rotocoalele de fum.

— Era Cornel Turcu un tip atât de avut şi de priceput în ale finanţelor, încât să i se propună să înfiinţeze o bancă*?*

Încremeneşte cu ţigara depărtată de gură şi mă cercetează cu o încordare care îi accentuează frumuseţea.

— Am auzit bine? Era? Ce vrei să spui*?* Că nu mai e?

O mirare nedisimulată i s-a aprins în adâncul ochilor ei mari, de un albastru rar întâlnit.

— Lovitura de cuţit a lui Paizu i-a provocat o hemoragie internă şi n-a mai putut să fie salvat... A murit în cursul nopţii la „Urgenţă”.

— O lovitură de cuţit?!

Orice s-ar spune, nu-i lipsită de talent dramatic: interpretează fără cusur rolul unei neştiutoare. În consecinţă, îmi fac datoria de onoare de a o... informa.

— După ce-aţi plecat de la „Berbecul”, între cei trei a izbucnit o ceartă care s-a încheiat cu înjunghierea lui Cornel Turcu.

— Nu se poate! Nu-i adevărat! reacţionează ea tulburată. De ce să-l înjunghie? Erau prieteni... Au vagabondat împreună.

Deodată tresare, îşi plimbă nervoasă privirile uluite de la mine la Avasilichii şi invers, de parcă ar viziona o partidă invizibilă de pingpong.

— Ah, mi-a căzut fisa! Pentru asta m-aţi adus aici?! Nu cumva vă trece prin cap să mă amestecaţi în împuţenia lor de ceartă?!

— Nu, domnişoară, vă înşelaţi, nu pentru asta... Sau, mai exact, nu numai pentru asta, precizez eu apăsat pe fiece cuvânt, după care mă adresez colaboratorului meu: Domnule plutonier major, domnişoara să-ţi dea scris când şi de la cine şi-a procurat toaleta pe care o poartă cu atâta distincţie, de la pantofi şi până la poşetă şi pelerină.

Avasilichii mai să rămână cu gura căscată, îi fac însă discret cu ochiul.

— 'Nţeles, domnule locotenent-major!

Am zăpăcit-o şi pe „Frumoasa de la Găieşti”; reacţionează cu întârziere şi pe un ton potolit, dar acuzator:

— Domnule, vă bateţi joc de mine?!

— Nu, „Zvăpăiato”, schimb eu macazul discuţiei, cred că mai curând tu încerci să-ţi baţi joc de noi.

O las pradă derutei, iar eu mă retrag în biroul maiorului Moraru care, vremelnic, a devenit şi al meu. În ciuda ferestrelor deschise, încăperea continuă să pută a tutun.

Şi-acum, desigur, sunt dator cu o explicaţie. De ce, dintr-o dată, am virat-o, deturnând interogarea Călinei

Dragoman? Ce motive aveam s-o poftesc să intre în rolul unui manechin şi să execute câteva piruete? Nu v-am ascuns că am o prietenă, o iubită - Antoanela Şerbănescu -, desenatoare tehnică la un Institut de proiectări. E şi ea năltuţă, suplă. Nu e frumoasă, are însă mult farmec şi o feminitate care nu trece neobservată. Nu locuim încă sub acelaşi acoperiş şi nici nu ne grăbim s-o facem. Ne întâlnim când în patul meu, când în al ei. Uneori, simţim nevoia să „ne jucăm” de-a soţul şi soţia, atunci, câteva zile şi nopţi le petrecem împreună. Alteori, nu ne vedem zile în şir, dar ne căutăm la telefon şi ne vorbim ca doi îndrăgostiţi. Povestea noastră ţine aşa de vreo doi ani şi sunt convins că o să ţină tot restul vieţii. Ne iubim ca două fiinţe mature. Acum, după ce, în câteva minute, v-am prezentat-o pe Antoanela, vă voi dezvălui ce rol a jucat ea fără să ştie în întâmplarea de astăzi.

Cam pe la mijlocul lunii ianuarie, au început să apară în viaţa Bucureştiului tot felul de afacerişti străini. Printre aceştia şi un italian, un creator de modă - Mario Campanella, cu multe magazine „Mario” în Europa, care a deschis şi la Bucureşti o casă de mode, înregistrând un mare succes datorită unor forme publicitare pe care românul le ştia doar din auzite: concurs de frumuseţe combinat cu Parada modei, bineînţeles, cu modele proprii, spectacole de estradă în ale căror programe intra şi prezentarea modelelor „Mario” ce urmau să fie vândute pe lei şi pe valută. La un asemenea spectacol a fost şi Antoanela. Adevărul e că procurasem bilete şi ne propusesem să mergem împreună. Ţin minte că Antoanela, mai în glumă, mai în serios, îmi aţâţase curiozitatea: „O să vezi şi tu nişte manechine superbe. O să ai criterii de comparaţie... Iar dacă şi după acest spectacol legătura noastră o să reziste, depunem formele de căsătorie!” Ce te faci însă că un poliţist aparţine mai întâi societăţii, iar apoi

vieţii personale. O crimă odioasă petrecută pe raza unităţii noastre a făcut imposibilă prezenţa mea la spectacol... În noaptea aceea însă, m-am întâlnit cu Antoanela la mine. Avea cheia garsonierei mele, iar eu pe a ei. Am găsit-o sub plapumă, citind o carte. Puţin mai târziu, mi-a povestit cu lux de amănunte cum s-a desfăşurat Parada modei. La un moment dat, am întrebat-o, ca să dau şi mai multă culoare discuţiei: „Din tot ce ţi-a trecut pe dinaintea ochilor, ce-ai fi ales pentru garderoba ta şi ţi-ar fi făcut o mare plăcere să porţi?” Îmi aduc aminte că întrebarea îi produsese bucurie şi a început să-mi descrie mai întâi o fustă. „Cum să-ţi explic, ca să pricepi şi să ţi-o imaginezi?! Ceva asemănător cu „fustele” scoţienilor. Mă refer la stofă. Încolo, o fustă largă, lungă, cu pliuri... O bluză cu guler dintr-o broderie elegantă, cu mânecile dintr-o croială deosebită... Apoi o vestă din acelaşi material cu stofa.” Am căscat, dar Antoanela m-a ciupit, dojenindu-mă: „Nu am terminat.” Mi-a mai atras atenţia asupra pantofilor cu toc jos, lat. „E un trois pièces, care nu cere pardesiu, ci o pelerină trei sferturi, dintr-o stofă mai groasă, de un grena închis armonizat cu culorile fustei.” „Te-ai duce la serviciu cu o asemenea toaletă?” am întrebat-o eu mai mult ca să mă aflu în treabă. „De ce nu? E un compleu. Numai că tu n-o să mi-l cumperi niciodată...” „S-ar putea să ai dreptate,” am suspinat eu cu tristeţe, după care am sărutat-o pe vârful nasului şi am adormit amândoi, ca întotdeauna, îmbrăţişaţi.

Tot în amintita noapte, s-a petrecut şi un eveniment infracţional destul de grav - premieră în cazuistica noastră. Camioneta firmei „Mario”, care, după spectacolul de la Sala Polivalentă, ridicase cele cincizeci de modele, plus pantofii şi alte obiecte de îmbrăcăminte, pentru a le transporta la depozitul firmei, fusese deturnată de pe itinerariul ei - Sala Polivalentă - „Intercontinental” - Biserica Albă - şi găsită în zorii zilei următoare afară din Bucureşti, pe şoseaua

Bucureşti-Găeşti, cu şoferul dormind cu capul pe volan. Acesta s-a trezit după vreo trei ore pe un pat de spital, dar n-a fost în stare să furnizeze poliţiei nici un amănunt în legătură cu cele petrecute. Desigur, analizele îi găsiseră în sânge o concentraţie mare de barbiturice. I s-au cerut explicaţii. Fusese oprit în drum? Îi oferise cineva de băut? La toate întrebările răspundea plângând că patronul său, domnul Campanella, îl ameninţase că-l dă afară şi omului îi părea rău să piardă un post plătit în natură cu produse din import. Abia după câteva zile, şoferul avea să-şi aducă aminte de un amănunt preţios. Nu apucase încă să plece de la „Polivalentă”, când un domn elegant, cu un barbişon cărunt - cam la vreo cincizeci de ani -, venise la el şi, recomandându-se a fi prieten bun cu domnul Campanella, îl rugase să-l ia în camionetă, că locuia pe Victoriei, în apropierea atelierului. A acceptat, domnul cu barbişon îi inspirase încredere. De aici încolo, şoferul, asupra căruia, un timp, planaseră toate bănuielile, nu mai era în stare să-şi amintească nimic, comportându-se ca un amnezic. Colecţia de modele unicat a fost dată în urmărire pe ţară, paguba, cum susţinea proprietarul firmei, fiind mare. Trecuse de atunci mai bine de o lună. Desigur, îi povestisem Antoanelei cum fusese jefuită camioneta firmei „Mario” – de altfel şi ziarele comentaseră acest îndrăzneţ furt - şi ea a fost cea care mi-a explicat mai pe îndelete în ce consta valoarea acestor modele. „Autorii pot să fie nişte hoţi de rând, susţinea ea, în acelaşi timp, pot fi şi hoţi plătiţi de vreo firmă concurentă din Italia sau din altă ţară, care vrea să intre astfel în posesia unor modele gata create sau să dea o lovitură de graţie adversarului.”

Jaful fusese dat în urmărire pe ţară, dar dosarul stătea pe capul celor de la Capitală. Iată cum, printr-o suită de întâmplări şi asociaţii de idei, mi-am amintit de acest ordin al I.G.M.-ului. Nu voiam însă să „plonjez” în dosarul „Mario”

fără a avea semnele unei certitudini. În plus, Călina Dragoman se află la noi în cu totul altă chestiune. În cele din urmă, ajung la concluzia că numai Antoanela ar putea să-mi fie un sfetnic bun: să mă iau sau nu de toaleta „Zvăpăiatei”? O chem la telefon. „Ce mai faci maimuţico?” o iau direct. „Mi-e dor de un maimuţoi!” aud răspunsul ei. „Maimuţico, dacă aş trimite o maşină să te aducă la mine, ai avea ceva împotrivă?” „Aveţi voi acolo o cameră mai intimă pentru treaba aia?” „Numai după prostii îţi umblă capul!” Dojana mea o amuză. „Nu mai ştii de glumă? Când ţi-am spus că mi-e dor de tine, am glumit.” „Antoanela, am nevoie de părerea ta într-o problemă de serviciu. Zece minute îţi răpesc...” „Când o să te hotărăşti să mă răpeşti cu totul?” „Exact când tu n-o să te aştepţi.” Se învoieşte. Trimit urgent o maşină. Am în cap un plan cam îndrăzneţ, care ar putea să-mi aducă necazuri, dar n-am încotro. Adică n-am o altă alternativă.

Pe „Frumoasa ele la Găeşti” o găsesc în aceeaşi poziţie dispreţuitoare, picior peste picior, fumând, de astă dată, dintr-un ţigaret lung, gravat cu inele de argint. De partea cealaltă a biroului - plutonierul-major Avasilichii, cu umerii obrajilor încinşi. Îl întreb:

— *A dat ceva*?

— Declară că ţoalele le-a primit cadou de la un străin.

Intervine, din proprie iniţiativă, „Domnişoara de Pompadour”:

— Nu mă dau decât pe valută sau pe cadouri scumpe...

— Cine-i străinul?

— Uite că nu-l întreb! N-am chef ca străinul să mă ia de securistă.

— În schimb, de... curistă te iau mulţi, i-o trânteşte nea Tudorică rânjind satisfăcut.

— Dacă John sau Pierre plăteşte corespunzător, de ce nu? răspunde Călina Dragoman cu demnitate profesională.

— Mantaua o ai cu tine?

Întrebarea mea picată ca din cer îi nedumereşte.

— Atârnă-n cuier, mormăie descumpănit plutonierul-major.

Îi cer fetei să se ridice. Ezită şi îi aruncă salvatorului ei de-acum zece ani priviri întrebătoare: „Ce mai vrea şi ăsta?”

— Ridică-te când îţi cer! mă răţoiesc la dânsa. Apoi, îi ordon şi lui Avasilichii: Ia-i ţigaretul!

Călina Dragoman se ridică dreaptă şi statuară şi punând pe birou ţigaretul, i se adresează lui Avasilichii:

— Dacă-mi dispare, îţi scot ochii… uite, cu ghearele astea ţi-i scot!

— Dezbracă-te!

Noul meu ordin o derutează de-a binelea: îşi roteşte ochii de parcă ar fi căutat un punct de sprijin. Murmură cu un aer nenorocit:

— Nu pricep!

— O să pricepi tu… Dezbracă-te!

E primul semn că „Domnişoara de Pompadour” şi-a regăsit stăpânirea de sine: deşteaptă, stricată, intră în luptă cu haz şi şiretenie.

— Aha, doriţi să fac *striptiz*?

— Poate nu numai atât…

— Aoleu! Taman aici?! De faţă cu don’ plutonier?

Nea Tudorică se ridică debusolat în picioare. Nu ştie de partea cui să fie, a mea, a „Frumoasei de la Găeşti”?

— Hai, hai, vorba! o mân eu. În cinci minute să mi te dezbraci!

— Până la piele, am nevoie de opt…

— Îţi acord cinci minute… chiloţii şi furoul rămân pe tine! Nea Tudorică, unde ţi-e mantaua?

— Acilea!

Călina Dragoman a prins să se dezbrace încet, fără jenă,

ca şi cum ar fi fost singură. Stau cu ochii pe ceas, dându-i de înţeles că o cronometrez. Fără doar şi poate că se va înscrie în barem. Lucrurile ei se aştern pe scaunul pe care a stat.

— Şi ciorapii?

— Nu... Numai pantofii.

A rămas în furou, răspândind parfumul unui deodorant fin. O admir din tălpi şi până-n creştet. Nu poartă sutien, iar pe sub furoul cât un maieu, sfârcurile i s-au înviorat. Afurisita! Ar fi păcat să nu se dea pe valută!

— Pune pe ea mantaua.

Avasilichii nu-şi mai ascunde nemulţumirea că-l pun să îndeplinească asemenea treburi, bombăne.

— Uuuu, că urât mai pute a transpiraţie! se îngreţoşează „Domnişoara de Pompadour”.

Plutonierul - foc şi pară - mârâie printre dinţi:

— Vrei să-ţi amintesc cum puţeai tu când te-am cules din gară?

„Domnişoara de Pompadour” nu-i răspunde; se arată doar îngrijorată că-i iau lucrurile şi mă cărăbănesc cu ele.

— Unde mi le duci, domnule locotenent?

— ...locotenent-major, îi zâmbesc eu curtenitor, trăgând uşa după mine.

3

Locotenentul Ghiţă Eftimie, „omul cu trusa”, cum l-au botezat reporterii „Faptului divers”, mă găseşte într-o postură, recunosc, cam caraghioasă, aranjând îmbrăcămintea Călinei Dragoman pe spetezele celor trei scaune, dispuse în semicerc ca într-o vitrină imaginară.

— Ce-i cu boarfele astea? mă ia el la rost cu o ironie binevoitoare. Pe cine ai dezbrăcat, Mircea dragă?

Se apropie de „vitrină” cu o mutră hazoasă şi începe să adulmece exponatele. Faţa i se luminează subit de o bucurie infantilă:

— Mă, ai zice că lucrurile astea trăiesc... respiră... palpită... Au un parfum excitant. Îl simt..! Deşi din inventar lipsesc chiloţii, nu mă hazardez când afirm că aceste lucruri aparţin unei tinere. Vârsta? Douăzeci, douăzeci şi cinci de ani. Înaltă de 1,70... cu o talie de Miss Europa...

— Ho! Termină cu deducţiile. Dacă vrei s-o vezi, să-ţi încânţi privirea, fata e dincolo, la nea Tudorică.

— Goală?!?

Ochii i se rotunjesc de uimire.

— Pe umeri cu o mantă de plutonier-major.

— Cum, mă, ai înnebunit, când avem atâtea mantale de ofiţeri?!

— Ce să fac? Pe a mea am lăsat-o acasă...

— Ce-ai de gând să faci cu toate lucrurile astea?

— Să le scot la licitaţie.

— Împreună cu stăpâna lor?

Râdem şi noi, ca flăcăii puşi pe şotii. Brusc, Ghiţă îşi aminteşte că l-am chemat cu treburi, şi încă serioase. Îmi pune în mână un set de fotografii color. Cadavre... cadavre... cadavre. Cadavrul lui Paizu a fost fotografiat în biroul meu şi la morgă, cel al lui Cornel Turcu la Spitalul de urgenţă şi la morgă.

Socoteşte că şi-a încheiat treburile cu mine şi dă să plece, îl mai reţin cu o întrebare:

— Ce părere ai de boarfele astea?

— Frumoase! Adevărate opere de artă... exclamă el şi-mi trimite un zâmbet şmecheros, de aceea îmi vine greu să-mi dau seama cât de serioasă i-a fost aprecierea. Totuşi, îi propun să-şi aducă aparatul şi să-mi imortalizeze „expoziţia” piesă cu piesă.

— Glumeşti?

— Aş vrea.

— Să nu-mi spui că mai ai un cadavru?

— Până la ora asta nu, da’ ziua e de-acum ceva mai lungă.

Iese tăcut, chiar îngândurat. Cercetez de la distanţă lucrurile ce alcătuiesc un tot armonios - îmbrăcămintea Călinei Dragoman. Îndrăzneala de-ai cere unei fete să se dezbrace - oricine ar fi ea - mă cam pune pe jar. Dacă din această iniţiativă nu iese nimic, am sfeclit-o. Ea mă poate da în judecată şi inventa orice. Mi-ar ridica în cap pe ziarişti. Ar fi în stare, dând din funduleţ, să organizeze repejor o conferinţă de presă. E la modă! Ca mâine văd pe prima pagină a „României libere”, un titlu cules cu o literă de-o şchioapă: „Perversul poliţist de la Circă... O biată şi neajutorată fiinţă, participantă la Revoluţie, este supusă...” şi aşa mai departe. Mă cam trec fiorii gândindu-mă la ce-ar mai putea să iasă din nesăbuita mea acţiune. Câteva ciocănituri în uşă mă salvează din strânsoarea unor sumbre viziuni. Mă reped s-o deschid. În prag - Antoanela. La un pas de ea - şoferul. Îi atrag acestuia atenţia să nu dispară căci domnişoara, din păcate, nu va fi reţinută prea mult. Rămânem singuri. Antoanela se fereşte de îmbrăţişarea şi sărutul meu.

— Eşti nebun? mă ceartă ea. Dacă dă cineva peste noi?

Deşi îi amintesc că la poliţie suntem într-o siguranţă deplină, se eliberează din braţele mele. Un amestec de ciudă, de bucurie şi emoţie îi joacă pe chipu-i puţin speriat.

— De ce m-ai chemat?

— Mi s-a făcut dor de tine.

— Eşti un mare mincinos, mă acuză Antoanela. Dacă te-aş lua în serios, ar însemna că astăzi ţi s-a făcut dor de mine pentru prima dată. Hai, dă-i drumu’, spune-mi mai repede de ce m-ai chemat că, zău, nu-mi place aici.

O apuc de mână şi îi vorbesc patetic, ca la teatru:

— Antoanela, iubito, uită-te cu atenţie la obiectele întinse pe scaune...

Mă ascultă. Înaintează timid spre neobişnuita expoziţie. O urmăresc; n-am văzut-o nici o dată atât de uluită.

— Ce-i cu ele? se interesează cu o voce gâtuită.

Emoţia ei mă înduioşează.

— Le-ai mai văzut vreodată? Dacă da, unde şi când?

— Suna a întrebare de poliţist...

— Ai un auz perfect!

— Nu-i suficient, nu-i aşa? Trebuie să mai am şi memorie.

— Iubito, o să fii nevastă de poliţist model.

— Când? mi-o întoarce ea ironic.

— Încă în mileniul doi...

— Pot să ating fusta?

— Te rog... Nu vrei să-ţi scoţi paltonul?

Nu vrea, nu insist; ia fusta şi o înalţă pentru a o admira în toată lungimea ei. Sunt gesturi specifice cumpărătoarelor. Apoi o „probează”, lipind-o de talie.

— Ce zici, mi-ar veni bine? nu-şi poate stăpâni fireasca-i întrebare de femeie ce doreşte să fie elegantă.

— Dacă ar fi ceva mai scurtă... răspund într-o doară.

— Aşa se poartă, fuste lungi!

Următorul lucru către care Antoanela îşi îndreaptă atenţia e bluza. O interesează mult gulerul, broderia, nasturii, calitatea materialului.

— De ce m-ai chemat? Ca să-mi faci sânge rău?

Faţa ei exprimă în toate împrejurările ceea ce simte: îi pare, desigur, rău că lucrurile acelea frumoase şi de bună calitate nu-i aparţin.

— Îţi aminteşti de noaptea petrecută la mine, după spectacolul de la Sala Polivalentă? Te-am întrebat...

— „Din tot ce-ai văzut, ce model ţi-ar fi plăcut să-l cumperi, să fie al tău, să-l porţi cu plăcere?” Iar eu ţi-am descris cu lux de amănunte un compleu din trei piese. Cum

să nu-mi amintesc? Suspină din adâncul sufletului şi repetă întrebarea: De ce m-ai adus aici?

— Ca să te întreb: compleul ăsta este identic cu cel prezentat la Parada modei? Te-ai uitat şi la pantofi?

Antoanela i-a zărit, se apleacă şi îi ia cu o gingăşie şocantă.

— Sunt uşori ca un fulg... Fericită femeia care-i poartă! Da, Mircea, toate lucrurile înşirate aici, inclusiv pantofii, alcătuiesc acel model lansat de Mario Campanella şi care îmi plăcuse tare mult.

— Uită-te încă o dată la ele! Nu te înşeli?

Mă învăluie într-un zâmbet intim cu multe înţelesuri, urmat imediat de un răspuns menit să mă ia peste picior:

— Domnule locotenent-major, pot să dau şi scris, bineînţeles, dacă-mi cereţi.

Chestia asta „că pot să vă dau şi scris” o ştie din relatările mele spuse noaptea pe întuneric, la căldura aceleiaşi plapume.

— Antoanela, mi-ai fost de mare ajutor...

Îi fur golăneşte un sărut, iar ea, îngrijorată, mă ceartă:

— Dacă deschide cineva uşa, cum rămâne cu prestigiul tău moral?

— Regulamentele în vigoare ne dau dreptul să-i recompensăm pe cei care ne ajută. Iar tu m-ai ajutat!

— Modelul aparţine toaletelor furate în noaptea aceea, după spectacol?

— Da, îi satisfac eu curiozitatea. Însă, deocamdată, secretul rămâne al nostru.

Antoanela se bosumflă rar, dar când i se întâmplă, constat că o prinde bine, îi conferă un aer copilăros.

— Sunt logodnică de poliţist, îmi declară ea, şi atâta lucru mai înţeleg şi eu... că trebuia să-mi ţin gura.

Are dreptate. Te pui însă cu acele deformaţii profesionale care, uneori ies la iveală fără să-mi ceară voie! Ca s-o

împac, o îmbrăţişez. Se zbate fără convingere iar sărutul i-l simt, ca întotdeauna, sincer, fierbinte şi pătimaş.

— Aşa procedezi cu toate invitatele tale? !

A scos din poşetă o oglinjoară, se controlează, îşi îndreaptă părul.

— Taci? Nu-ţi convine!

— N-am încotro, dragă Antoanela, mă vait ca ultimul nenorocit. Scopul scuză mijloacele!

Antoanela ar fi dorit să aibă ultimul cuvânt. Intră însă locotenentul Ghiţă Eftimie care nu are obiceiul să bată la uşă. Nu o cunoaşte pe Antoanela. I-o prezint.

— Sunteţi fotogenică, domnişoară, ştiaţi? remarcă locotenentul animat de o reală bucurie profesională. În consecinţă, ne propune să ne facă o fotografie. Profitaţi de ocazie... Când vă mai iese în cale un fotograf atât de iscusit?

Eu sunt gata să-mi petrec braţul pe după umerii iubitei şi să scot un zâmbet natural, Antoanela însă nu-mi împărtăşeşte dorinţa şi refuză.

— De ce domnişoară... de ce refuzaţi?

În loc să-i răspundă, îşi controlează ceasul, îmi face semn că-i în criză de timp, apoi se explică:

— Nu-mi place locul. Am senzaţia că am de-a face cu nişte regizori care pun mereu la cale câte ceva... Chiar şi intrarea dumneavoastră în scenă cu aparatul de fotografiat... E un moment prevăzut de caietul de regie al domnului locotenent-major Mircea Dabu, nu-i aşa? Scopul scuză mijloacele! Nu-i aşa, iubitule? Ca să expui lucrurile astea aici, trebuie mai întâi să fi dezbrăcat o femeie, nu-i aşa?

Vesel, nevoie mare, locotenentul Eftimie se simte obligat să preia asupra sa revărsarea verbală a Antoanelei.

— Comiteţi o a doua eroare - prima a fost aceea că nu m-aţi lăsat să vă fotografiez. M-aţi lipsit astfel şi pe mine de

plăcerea de a vă scrie pe fotografie o dedicaţie poetică. Apoi, trebuie să ştiţi că sunt şi femei care se dezbracă singure... Nu trebuie ajutate. Avem într-o altă încăpere un asemenea exemplar.

— Cum, goală? se revoltă Antoanela.

— Nici aşa! E numai în chiloţi şi furou, înfofolită în mantaua unui plutonier, îi explic, nu ştiu de ce, cu o anumită stinghereală.

Mă priveşte cu o curiozitate aparte, neliniştită de un gând. Nu cumva iubitul ei, locotenentul-major Mircea Dabu, îşi arată aici, pe terenul lui, o altă faţă? Mă întreabă dezolată, deşi răspunsul îl cunoaşte dinainte.

— E vorba de stăpâna acestor lucruri?

Şi eu, şi locotenentul dăm din cap în acelaşi timp, bineînţeles, afirmativ.

— Le-a furat sau le-a cumpărat?

— Le-a primit în dar, intervin eu şi, cunoscându-i firea, adaug. Vrei s-o vezi?

— Nu, nu, trebuie să plec.

Deci, întrebarea mea şi-a făcut pe loc efectul. Îi întinde mâna lui Eftimie acesta, după ce o sărută, o complimentează iar:

— Sunteţi fotogenică... să ştiţi!

— Mersi!

O conduc la maşină. Mă ia deodată de braţ şi-mi şopteşte îngrijorată:

— Nu-mi place cum arăţi... Eşti cam palid.

— Am avut o noapte grea.

— Cu tipa pe care ai lăsat-o în chiloţi?

— Aşa mă ştii? reacţionez eu prefăcându-mă supărat.

Antoanela observă schimbarea şi, înainte de a se aşeza lângă şofer, mă sărută pe gură şi mă împacă:

— Te iubesc aşa cum eşti!

Urmăresc maşina până ce se pierde de-a lungul străzii. E

o zi incertă, nici iarnă, nici primăvară. Văzduhul nu-i decât fum şi praf. Miroase a cărbune. Pe Eftimie îl regăsesc în birou, cercetând cu ochi de expert îmbrăcămintea Călinei Dragoman.

— Sunt frumoase şi fine... Orice femeie ar fi fericită să le poarte.

— Fotografiază-le, Ghiţă. Fiecare lucru în parte... apoi pe toate la un loc. În vremea asta, eu o să examinez fotografiile aduse.

Ghiţă se apucă de lucru, nu înainte de a mă zgândări:

— Nu mă întrebi ce impresie mi-a făcut prietena ta?

— Nu, Ghiţă.

— De ce?

Face o mutră de om ofensat. Mi-e coleg, mi-e şi prieten, n-aş vrea să-şi formeze o idee eronată, aşa că-i răspund concis şi cu toată seriozitatea.

— De ce? Pentru că oricare ţi-ar fi impresia, bună sau proastă, n-are cum s-o înrâurească pe a mea. Grăbeşte-te, Ghiţă, dincolo, o domnişoară „neajutorată” aşteaptă, aproape goală, să-i înapoiez îmbrăcămintea.

Ghiţă a amuţit. Stau cu spatele la el şi cu faţa spre birou. Aud ţăcănitul atât de familiar al aparatului-foto în timp ce studiez cu luare-aminte fotografiile. Faţa rigidă, cu gura întredeschisă, a lui Paizu nu-mi spune nimic în plus, în schimb, chipul lui Cornel Turcu mă pune pe gânduri. Pare mult mai în vârstă decât prietenii lui de pahar. O faţă spânatecă, de aceea chelia timpurie şi foarte întinsă pare o prelungire a feţei. Îmi amintesc de puţinele informaţii furnizate de Bujorel Necula: „Cornel Turcu a crescut prin orfelinate. A trăit mulţi ani în străinătate... Toate astea le ştiu de la Paizu.”

— Am terminat! mă anunţă Ghiţă.

Mă întorc spre el. Mai ţine în mână bluza albă şi-i admiră broderiile.

— Le vreau încă astăzi, Ghiţă.

— Într-un ceas o să le ai, mă asigură el. Spune-mi, ai glumit când mi-ai spus că dincolo muierea aşteaptă goală, să-şi primească lucrurile?

Râd şugubăţ şi-l sfătuiesc ca, în drum spre laborator, să se oprească la Avasilichii ca să-i predea personal individei lucrurile. Să vadă şi el minunea de femeie în manta cazonă. Merită. E de acord. Strânge lucrurile cu grijă. Parfumul lor îl transfigurează.

— Apropo! Mai am nevoie de două fotografii: din faţă şi din profil. Intenţionez să le expediez cinematografiei române. Este în căutare de vedete...

Naivitatea lui Ghiţă e proverbială. De ce nu m-ar crede?

Ce, cinematografia italiană nu s-a revoluţionat prin neorealismul unor oameni de pe stradă, deveniţi actori? Părăseşte biroul hotărât să-şi demonstreze măiestria.

Mă las pe scaun, pe un altul îmi întind picioarele, îmi încrucişez braţele la piept şi, cu ochii închişi, încerc să mă reîntorc la gândurile mele legate de evoluţia incidentului de la „Berbecul”. Pe sub pleoape îl văd pe Paizu prăbuşindu-se la podea. Iniţial, am crezut că am de-a face cu o veche stratagemă a infractorilor versaţi - simularea unei crize epileptice. M-am lămurit însă imediat. Moartea subită a lui Paizu a barat astfel o cale ce m-ar fi dus inevitabil la uşa falsului colonel Crăciun. Aşadar, din cei patru protagonişti ai incidentului de la „Berbecul” au mai rămas doi. Va încerca oare „creierul” acestei ciudate şi încâlcite afaceri să-i elimine rând pe rând din joc pe Bujorel Necula şi pe Călina Dragoman? Pe primul, să zicem, l-aş mai putea ocroti, însă pe „Domnişoara de Pompadour” n-am cum. Pe dumneaei, „colonelul Crăciun” mă obligă s-o las în libertate. În plus, a devenit şi o „probă” în furtul celor cincizeci de rochii unicat din camioneta firmei „Mario”. Aşadar, mă confrunt cu două afaceri distincte, unite printr-un joc al hazardului de una şi

aceeaşi prostituată. „Eu mă dau pe valută ori pe cadouri,” îmi răsună în urechi declaraţia „Frumoasei de la Găeşti”. „Lucrurile le-am primit cadou de la un străin.” Minte? Spune adevărul? Oricum, sunt convins că intervenţia mea a dezorientat-o. Căci vorba aia: „Ce legătură are incidentul de la „Berbecul” cu îmbrăcămintea ei sau, altminteri spus, „sula cu prefectura?”

Telefonul mă face să tresar de parcă nu l-aş mai fi auzit niciodată sunând. Sar de pe scaun şi mă reped să răspund. E doctorul Bălăceanu. Îmi telefonează de la Institut.

— Dragul meu, mă ia el de departe, cu acea uşoară intonaţie ironică din glas, mi-ai trimis un mort cum din tinereţe n-am mai avut.

— Fac şi eu ce pot! îi împrumut eu sarcasmul.

— Nu, domnule Dabu, nu glumesc... Moartea lui Paizu e foarte dubioasă. Ficatul şi alte organe ale decedatului le vom supune unor analize speciale şi o să avem nevoie de vreo trei zile ca să sintetizăm expertizele.

— Totuşi, aţi enunţat o concluzie; moarte dubioasă... îl întrerup eu surprins de cele auzite. Pe ce bază?

— E un punct de vedere şi nu o concluzie. Justeţea lui nu poate să mi-l confirme decât probele de laborator. Deci, despre ce este vorba - mai eşti pe fir domnule...?

— Mai sunt, domnule doctor, mai sunt!

— Atunci, ascultă! Moartea subită a numitului Paizu Stan se datorează, după umila mea părere, unei puternice intoxicaţii cu o concentraţie de nicotină.

— Fuma în momentul când a căzut, îi confirm eu tulburat,

— Ce-ai făcut cu pachetul de ţigări? devine doctorul nerăbdător. Ţi-a rămas vreun muc?

În timp ce vorbesc, în încăpere se iveşte Ghiţă radios. Îi fac semn să stea liniştit.

— E nevoie să repet întrebarea? răsună pe fir, ceva mai energic, glasul doctorului. Le-aţi aruncat la coş?!

— Nu, nu... Le păstrez, atât chiştocul, cât şi pachetul de ţigări.

— Trimiteţi-le urgent laboratorului vostru... la toxicologie! mi se adresează autoritar interlocutorul meu. Câte ţigări mai erau în pachet?

— Patru.

— Foarte bine! Comunică şi laboratorului opinia mea, îi rog să caute în ţigări nicotină în stare pură.

— Vă interesează cumva ce ţigări fuma?

— Nu... Dacă laboratorul stabileşte concentraţii de nicotină pură, înseamnă că, oricare ar fi marca ţigărilor, avem de-a face cu un pachet de ţigări pregătite de o mână ucigaşă. E clar?... Te las... Pa!

Doctorul Bălăceanu... Mai totdeauna concluziile sale mă surprind. În el zace, de fapt, un poliţist, care, din motive ştiute numai de el, a luat înfăţişarea unui medic-legist.

— S-a întâmplat ceva? îmi aminteşte Ghiţă în felul ăsta că-i şi el pe acolo.

— Discutam pe seama mortului de azi-dimineaţă, şi-i dau un bobârnac cadavrului lui Paizu din fotografie. Ei, ce-ai făcut?

— Mă, mişto curvuliţa şi deşteaptă foc. Bietul Avasilichii e roşu ca un rac.

— Ai fotografiat-o?

— A protestat, da’ în cele din urmă... Am tras la repezeală câteva cadre. Nu mai voia, afurisita, să se îmbrace. Avasilichii i-a smuls de pe umeri mantaua şi ea tot n-a vrut să se îmbrace. O ţinea sus şi tare că ea, aşa dezbrăcată, merge pe jos până la hotel „Bucureşti”. Încăpăţânată, domnule!

Îl împing pe Ghiţă spre uşă şi, odată cu el, ies şi eu.

4

— Permiteţi-mi să vă raportez. Putoarea ne ameninţă cu greva foamei dacă n-o punem imediat în libertate.

Ghiţă mi l-a descris corect pe Avasilichii: e roşu ca un rac şi cu greu îşi mai poate ţine în frâu nervii.

— Păi a declarat careva dintre noi că n-o punem? Unde locuieşti domnişoară: la „Intercontinental”, la „Ambasador”, la „Bucureşti”?.

— La „Bucureşti”, îmi răspunde surâzându-mi ademenitor.

— Îmbracă-te!

„Domnişoara de Pompadour”’ şovăie, apoi ochii îi devin parşivi. Probabil, spiritul meu împăciuitor o deconcertează. Nu-i sesizează, sensul său, dacă-l sesizează, îl tălmăceşte greşit. Îşi cheamă în ajutor şiretenia acumulată în anii petrecuţi la „Corecţie” şi cizelată în „înfruntările” infracţionale şi care i-au adus multe victorii. Se ridică şi lasă să-i cadă de pe umeri, ca o hlamidă, mantaua cu epoleţii de plutonier-major a lui nea Tudorică. Se înalţă deodată din pantofi ca dintr-o minune. Furoul scurt îi descoperă pulpele netede şi puternice. Cum să nu mă uit la ea?! Unde-i bărbatul ăla să-şi refuze un asemenea spectacol? Mişcările ei sunt moi, leneşe, lascive. Prin transparenţa furoului se conturează linia unui chilot sexy râvnit, la sărăcia magazinelor noastre, de multe femei. Mai întâi îşi face de lucru cu peticul de chiloţel; zici că vrea să şi-l dea jos, se mulţumeşte să dezvăluie un „triunghi” depilat pe care o mână specializată tatuase cu majuscule, ca pe un frontispiciu, cuvântul: LUX.

— Eşti proastă! îi arunc eu batjocoritor.

— De ce, domnule locotenent-major?

Zâmbeşte mulţumită şi-şi mişcă provocator şoldurile, pentru a şi potrivi mai bine „frunza de viţă”.

— Te-ai „ştampilat” pentru tot restul vieţii, încep eu s-o moralizez spre satisfacţia plutonierului-major, partizan al

„armei educaţiei”. Într-o bună zi tot o să te măriţi şi o să faci copii, iar copiii o să te întrebe: „Ce-i cu firma aia, mămico?”

Tace. E indiferentă, ca şi cum ar fi singură în faţa oglinzii îşi îndepărtează de pe umăr breteaua şi îşi controlează sânul pietros din a cărui „pastilă” cafenie face ochi un sfârc de sidef, îşi ia sânul în palmă şi-l cântăreşte, pare mulţumită de tăria şi greutatea lui, îşi trage breteaua şi, privindu-mă batjocoritor, îmi zice:

— Ce-o să le răspund copiilor pe care n-o să-i nasc niciodată?! Mă scrutează zeflemitor. Păi, dom’le ofiţer, o să le cânt cam aşa: „Fata popii cea mai mare,/ Din zdrâng-zdrâng făcea parale!” Eşti cam prostuţ, domnule, te-aş deştepta eu, dar nu-mi plac tinerii cu caş la gură.

Mi-a spus-o! Dacă mă bag în coteţ! Din spatele biroului, Avasilichii i-ar arde câteva. Să-şi descarce nervii. Eu, tânăr fiind, rezist jocului. Şi-apoi, cum să nu reziști când ai de-a face cu un exemplar atât de aparte? O las să se joace, începe chiar să se îmbrace. S-o fi plictisit şi ea de noi. Mai întâi îşi pune bluza, apoi fusta. Gândesc: norocul sau nenorocirea ei constă în faptul că e nu numai frumoasă, ci şi ageră la minte.

Pe neaşteptate, fără s-o fi incitat, prinde să-mi vorbească temperat, desăvârşindu-şi toaleta în faţa unei oglinjoare

— Eu, domnilor, eu n-o să mă mărit... şi deci nici copii n-o să am. Eu aparţin unei alte lumi... a borfaşilor. Îmi cunosc soarta. Într-o bună zi - insinuează ea privindu-mă cu şiretenie -, o să mi se aprindă călcâiele după un poliţist, iar un hoţ o să mă pedepsească, smulgându-mi inima cu vârful unui şiş.

În fine, s-a îmbrăcat. Eleganţa şi distincţia ei îmi fură ochii. Există o concordanţă perfectă între nobila ei porecla „Domnişoara de Pompadour” şi modelul conceput de Mario Campanella.

— Şezi!

Mă ascultă neliniştitor de cuminte. Avasilichii vrea să-mi cedeze locul de la birou, se ridică. Îi fac semn să rămână acolo.

— Aş fuma, îşi exprimă ea alintat dorinţa.

Îi împing pachetul de „Kent”, bricheta. Fac parte din inventarul poşetei sale. Îşi aprinde o ţigară, iar toate mişcările ei asociate cu pachetul de „Kent” îmi amintesc de deznodământul lui Paizu. Trage câteva fumuri, le savurează, după care îşi exprimă cu nonşalanţă o altă dorinţă:

— Aş bea un „Cinzano” alb cu lămâie.

— Da’ ce-ai zice tu de un pahar de „Căciulata” cu puţin sulf în el? sare cu gura plutonierul-major.

— Ăla să-l bei tu! ripostează cu obrăznicie „Frumoasă de la Găeşti”. Că ajută la prostată...

Îi cer din priviri lui Avasilichii să mă lase să-mi fac meseria.

— Apropo de şiş şi de înjunghiat... Îţi menţii declaraţia că nu ştii de ce, după plecarea ta de la „Berbecul”, Paizu l-a tăiat pe Cornel Turcu?

— Mi-o menţin.

E degajată, şade picior peste picior şi mă studiază cu un aer superior prin fumul ţigării.

— Nu cumva ai provocat gelozia lui Paizu?

— Nu înţeleg...

— Unul din chelnerii localului te-a văzut cum umblai pe sub masă la pantalonii lui Cornel.

Călina Dragoman izbucneşte într-un hohot natural de râs.

— Păi aşa mă joc eu cu toţi bărbaţii ăştia impotenţi... poate, săvârşesc şi eu vreo minune.

— Bujorel Necula intră şi el în categoria asta?

— Din nefericire pentru el, da... Băiatul ăsta o să sfârşească prost, proroceşte „Frumoasa de la Găeşti”.

Tresar neliniştit. Să înţeleg premoniţia ei ca pe un act deliberat? Urmăreşte să mă prevină? „Vezi că o să moară şi Bujorel. Sunt motive serioase să termine prost - e un complexat sexual.” Îmi sugerează astfel explicaţia pentru un final care, cu certitudine, se apropie.

— Pe când ţi-ai propus să pleci la Paris?

— Chestie de „Tarom”, mă lămureşte ea cu o dezinvoltură graţioasă. Până la sfârşitul lui martie nu mai au locuri.

Cu greu îmi reţin întrebarea: „De ce nu apelezi la ajutorul colonelului Crăciun?” Îi iau paşaportul, îl cercetez.

— Înţelegi că acum plecarea ta în Franţa depinde de noi?

Subtextul indiscutabil al întrebării naşte un răspuns tăios:

— Uite ce-i, copoiule, dacă vrei să faci din mine „ciripitoare”, te avertizez că figura nu ţine, îţi baţi gura degeaba.

— Deocamdată, nu-ţi cer decât să-mi răspunzi la întrebarea: vrei să mai ajungi la Paris? Bănuiesc că ai un contract în Place Pigalle...

— Ai ghicit.

— Mulţumesc!

— N-ai de ce.

— Ba o să am. Cu povestea de la „Berbecul”, poliţia s-a lămurit. Urmează doar ca Paizu să-şi primească pedeapsa pentru fapta lui Nu uita că-i recidivist.

— Aş putea să-l văd?

— De ce nu?! mă mir eu cu o prefăcută naivitate. Totul depinde de procuror, dar şi de răspunsul tău la propunerea mea.

Îşi scutură nervos pletele şi mă pune din nou la punct:

— „Ciripitoare” n-o să-ţi devin niciodată. Chiar dacă o să mă pui la zid!

— Ţi-am propus eu un asemenea târg? Crezi că dacă am nevoie de „ciripitori”, nu ştiu din ce „cârd” să mi-i aleg?!

Pur şi simplu, vreau să-ţi adresez o rugăminte. Domnule plutonier-major, pune-i domnişoarei la dispoziţie câteva coli de hârtie, un pix şi condu-o alături la „Declaraţii”. O încui acolo, să n-o deranjeze nimeni. Îmi mut iarăşi privirile pe faţa „Domnişoarei de Pompadour”: seamănă acum cu o tânără intelectuală chinuită de întrebări hamletiene. Domnişoară, vreau să-mi dai în scris când, unde, în ce condiţii ai intrat în posesia acestei toalete, de la pantofi şi până la pelerină.

— Am declarat o dată! îmi aminteşte ea enervată de insistenţa mea.

— Prea general! Vreau o declaraţie scrisă. La ce hotel te-ai culcat cu străinul care ţi-a dăruit compleul... În ce cameră aţi făcut amor.

— Figurile pe care le-am făcut, nu-i aşa? îşi dă „Frumoasa de la Găeşti” arama pe faţă. Sunteţi cu toţii nişte perverşi.

— Hai, că vulgaritatea nu-ţi stă bine! Nu mă interesează decât ţoalele tale... Ai auzit de furtul colecţiei de modele a lui Mario Campanella?

— Am auzit...

— Ei bine, porţi unul din cele cincizeci de unicate furate. Dacă nu vrei să-mi spui, mă voi vedea nevoit să-l chem aici pe domnul Mario Campanella, patronul firmei.

— Nuuu!

În sfârşit, a răsunat şi o notă firească din gura „Domnişoarei de Pompadour”. Rostisem numele patronului într-o doară, că-mi venise de la sine pe limbă. Ca să vedeţi şi dumneavoastră cum şi de unde poate să sară un iepure! Adevărul e că la un moment dat, pe când „studiam”, retras în biroul meu, îmbrăcămintea Călinei Dragoman. Îmi trecuse prin cap gândul să-l invit pe domnul Campanella la poliţie pentru a-i solicita opinia, dar nu mă apropiasem încă de o asemenea decizie.

— Ştiam că noi doi o să ne înţelegem... Hai să nu ne

pierdem vremea. Domnule plutonier-major, condu-o.

— 'Nţeles! mă asigură Avasilichii ridicându-se.

Se ridică şi „Domnişoara de Pompadour”, semn concludent că nu doreşte să ne mai obstrucţioneze. Păşeşte de parcă nea Tudorică ar duce-o la eşafod. Joacă teatru. Se vede. Şi fără să vreau, îmi amintesc de un fost director al unui Institut de reeducare a minorilor infractori, care, o noapte întreagă, mi-a povestit scene din viaţa „internaţilor” săi. Aşa am aflat că, în orele libere, „elevii” luau lecţii de „teatru”. Se învăţau reciproc cum să intre în pielea unui cretin, sau a unui infirm, sau cum să interpreteze rolul unei victime sociale... Un întreg repertoriu la care urmau să apeleze în cazul că erau prinşi asupra faptului. Ţipătul „Nuuu!” încărcat de spaimă al Călinei Dragoman nu mi s-a părut a fi simulat. De aceea iau pe loc decizia de a-l contacta imediat pe domnul Mario Campanella. Numărul de telefon îl aflu de la o amabilă operatoare de la Telefoane. Îl folosesc de îndată. Îmi răspunde o doamnă cu un uşor accent străin.

— Casa de modă „Mario”....

Mă recomand şi îi cer să vorbesc cu domnul Campanella.

— În ce chestiune?

— O chestiune personală! răspund eu sec.

În minutul următor, o voce baritonală şi amabilă se recomandă:

— Mario Campanella la aparat... Cu ce vă pot fi de folos, domnule locotenent-major?

Mă bucur că italianul vorbeşte româneşte şi nu trebuie să discutăm prin interpret.

— Să binevoiţi, domnule Campanella, să vă prezentaţi de urgenţă la Circa 4 poliţie.

— Daaa?! Chiar e urgent?! Mă rog, care e motivul?

— Suntem pe urma celor care au jefuit camioneta firmei dumneavoastră.

— În sfârşit, şi o veste bună!

— Este absolut necesar să veniţi până aici... s-a găsit ceva asupra unui hoţ cu cazier.

— Sunt direct interesat în elucidarea furtului, mă asigură patronul firmei „Mario”. În cel mult jumătate de oră sunt acolo. Daţi-mi adresa.

I-o dau amintindu-i să întrebe de locotenentul-major Mircea Dabu. Pun receptorul în furcă cu sentimentul că am făcut o treabă bună, operativă. Cu acest sentiment, mă duc să bat la uşa laboratorului lui Ghiţă, să-l grăbesc cu developarea fotografiilor. Din camera obscură, „omul cu trusa” îmi dă de ştire cu o bucurie adolescentină: „Mă, alea cu gagica dezbrăcată au ieşit fain! Să le tot vinzi la Gara de Nord!”

5

Domnul Campanella, proprietarul casei de modă „Mario”, e un bărbat înalt, spătos, cu bicepşii bine conturaţi. E în floarea vârstei - dacă are patruzeci şi cinci de ani. Trebuie să fi fost sportiv în tinereţe. Ţinuta sa impresionează plăcut. Părul grizonat pe la tâmple îi conferă un plus de farmec. Tipul atrage atenţia asupra eleganţei sale asemenea unui manechin. Mă cucereşte din primele minute: se poartă firesc, e comunicativ şi volubil. Până să-i prezint fotografiile, îmi povesteşte, de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea, de călătoriile sale, de contactele cu poliţia unor state, de respectul pe care-l nutreşte faţă de detectivii Scotland Yard ului - adevăraţi gentlemeni - cum l-a escrocat la Buenos Aires un aventurier de talie internaţională. Trece apoi să mi-o descrie pe maică-sa, româncă la origine şi căsătorită în ajunul celui de-al doilea război mondial cu un italian, care, o dată pe săptămână, le răsturna pe masă o „mămăligă

românească.”

În cele din urmă, ajung să-i prezint fotografiile color înfăţişând, pe rând, componentele toaletei purtată de Călina Dragoman. Devine grav: în primele secunde crede că se va descurca fără ochelari. Inutil. Se vede silit să-şi pună ochelarii. Capătă astfel un aer profesoral. Se opreşte asupra fiecărei fotografii în parte. Cele care înfăţişează perechea de pantofi şi broderia bluzei par a-l interesa ceva mai mult. După care, nemulţumit sau poate dezamăgit, se întoarce la prima fotografie şi-şi reia studiul cu aceeaşi migală. Oftează şi îmi împărtăşeşte cu amărăciune concluziile sale.

— Domnule locotenent-major, regret... Oricât de interesat aş fi în reuşita cercetărilor, n-am cum să vă ofer un răspuns sigur.

— Adică? Nu-i modelul dumneavoastră?

Un zâmbet condescendent îi răsare pe chip. E al unui om care manifestă înţelegere faţă de un semen neajutorat, aflat în încurcătură.

— *Amigo, como se explique* la tine... Modelul pare să fie identic. Însă ca să pot să fiu sigur şi categoric, este necesar să ţin în mână nu fotografii, ci modelul în „carne şi oase”. Îl amuză propria-i vorbire şi continuă încântat: Să nu vă mire. Modelul reprezintă un unicat. Nu numai prin elaborarea artistică, ci şi prin particularitatea materialelor. Pentru a realiza acest model, am comandat unei fabrici din Italia o stofă specială. Şi nu mai mult de câţiva metri. M-a costat mulţi bani. Materialul din care e confecţionată bluza reprezintă, de asemenea, o comandă specială. M-aţi înţeles? Eu ţin seama de psihologia femeii moderne cu bani... O femeie doreşte să iasă în societate cu o rochie originală din toate punctele de vedere. De aceea, ca să pot identifica modelul, eu trebuie să pipăi stofa, mătasea şi aşa mai departe.

Chestia cu pipăitul mă trimite cu gândul la „Domnişoara

de Pompadour”. E dincolo. Aş putea s-o invit, ca italianul pe jumătate român „s-o pipăie” cât doreşte. Nu mă hazardez. Socot că în această etapă a anchetei e de preferat s-o alătur pe „Frumoasa de la Găeşti” „colonelului Crăciun” decât lui Campanella.

— În lumea dumneavoastră, a creatorilor de modă, sunt frecvente furturile de modele?

— Foarte!

— N-aş dori să vă mire întrebarea mea: ştiţi, pentru noi, poliţiştii români, casele de modă în viziune occidentală sunt încă o noutate. La ce sumă aţi evaluat paguba firmei?

— La 500.000 de dolari... Domnul Campanella oftează adânc. Vedeţi dumneavoastră, uneori, asemenea dispariţii de modele originale, înainte şi imediat după lansare, atrag şi prejudicii morale... E ca în spionajul economic, modele furate la Bucureşti pot apărea într-alt colţ de lume, sub o altă emblemă.

— Sunteţi asigurat?

— Da, dar nici o Societate de asigurări nu-mi poate reda odată cu despăgubirea şi prejudiciul moral greu de evaluat.

După ultimele cuvinte, italianul meu cade pe gânduri. Nu-l tulbur. Puţin mai târziu, se uită la mine pieziş, bănuitor.

— Domnule locotenent-major, nu cunosc moravurile poliţiei române, de aceea o să vă rog să mă certaţi dacă am să comit o indiscreţie.

— Vă rog, nu vă jenaţi! îl îndemn, neintuind unde vrea să ajungă.

— Judecând după fotografiile astea, înţeleg că s-a intrat în posesia modelului respectiv?

Nu mai am cum bate în retragere: doar să-l mint... să-i spun că, din anumite motive, am trimis compleul la laborator.

— Mă văd nevoit să vă vorbesc de importanţa identificării ţesăturii. Chiar dacă-i un fals, o imitaţie a ţesăturii, ancheta

are şanse să ajungă la falsificatori, iar de la aceştia la autorii furtului.

— Sunt în măsură să vă satisfac dorinţa.

— Îmi veţi lua o piatră de pe inimă! mă priveşte el recunoscător.

Îl rog să ia loc, n-o să lipsesc mult. Însoţit de nea Tudorică, dau buzna în „camera de declaraţii”. O găsesc pe „Domnişoara de Pompadour” fumând şi scriind. Ridică spre mine doi ochi supăraţi de îndrăzneala mea de a-i perturba... „meditaţia”. O rog să fie drăguţă, să-mi pună la dispoziţie fusta pentru cinci minute.

— Încă o dată? îi sare ei muştarul.

— Pe ceas, domnişoară, pentru cinci minute...

— Ce vrei, domnule, cu fusta mea? Poftim, ia-o! Da’ să ştii că o să ţi-o plătesc! Află că străinul cu care trăiesc e un francez... corespondentul unui cunoscut ziar parizian. O să-i cer să vă pună cu botul pe labe. În genunchi o să-mi umblaţi ca să-mi cereţi iertare!

Nu zic nimic. Călina Dragoman îşi leapădă fusta şi mi-o aruncă în braţe. În momentul ăsta, Avasilichii - martor ocular - are proastă inspiraţie s-o întrebe:

— Ce-i mai uşor pentru tine, să-ţi ridici fusta sau s-o dai jos?

— Te bag în...!

Înjurătura „Frumoasei de la Găeşti” are o încărcătură de ură pe care n-ai cum să n-o înregistrezi.

Prind la vreme mâna grea a plutonierului-major, pornită s-o plesnească peste gură.

— Da’ m-a înjurat de mamă! se revoltă nea Tudorică şi împotriva atitudinii mele.

— Nu ştiu să înjur de tată... Ce crezi, că dacă atunci m-ai scos din mizerie, trebuie să-ţi fiu recunoscătoare? Ţi-aş fi fost, poate, dacă m-ai fi lăsat acolo în tren, sub bancă.

Îl trag pe plutonier afară, după mine.

— O lăsăm aici de capul ei?

— Nu fuge ea fără fustă.

— Nu le ştii p-astea! îmi reproşează Avasilichii.

Domnul Mario Campanella mă aşteaptă în picioare, cu privirile aţintite pe fotografiile întinse pe birou. Preia fusta cu o vie curiozitate. O desface şi o întinde în toată lungimea ei, apoi îi cercetează pliurile, le numără. Obiect de studiu devine şi fermoarul. Studiază şi ţesătura. O pipăie cu buricele degetelor. În finalul operaţiei, nu-şi ascunde dezamăgirea. Îmi înapoiază fusta, declarându-mi:

— M-am lămurit, domnule locotenent-major! Modelul e al meu, dar fusta şi, probabil, şi celelalte piese nu fac parte din colecţia furată. E o copie. E un fals... o imitaţie. Ştofa din care este confecţionată fusta nu este identică cu cea adusă de mine din Italia.

Pun fusta în braţele plutonierului-major şi-i cer s-o ducă înapoi la „magazie”. Acesta pricepe formula şi se retrage fără o vorbă.

— Aşadar, suntem în faţa unui fals! oftez dezamăgit.

— Chiar şi asta îmi pare un lucru important, încearcă domnul Campanella să-mi aprecieze efortul. S-a conturat clar mobilul jafului. Hoţii au şi pus pe piaţă modele false cu eticheta firmei mele. Aţi prins şi hoţul?

— Suntem pe cale să-l prindem. Am pus mâna doar pe un intermediar care a depus compleul spre vânzare la o „Consignaţie” Cum modelele furate sunt date în urmărire, responsabilul magazinului ne-a semnalat depunerea compleului spre vânzare.

— De mult?

— Acum două zile.

— Vă felicit... Toată gratitudinea mea. Domnule... Proprietarul Casei de modă „Mario”, vizibil indispus, rămâne un timp pe gânduri. Domnule, încă nu m-am familiarizat cu legile ţării mamei mele, dacă greşesc în ceea ce o să spun,

să-mi atrageţi atenţia. Aş oferi o recompensă poliţiei sau aş face o donaţie unei instituţii, dacă i-aţi prinde pe făptaşi.

Propunerea italianului mă mişcă: e pentru prima oară în activitatea mea de poliţist când sunt pus într-o asemenea situaţie. Să fie asta, pentru poliţia română, debutul economiei de piaţă?

— Noi nu ne facem decât datoria... Dacă doriţi să sponsorizaţi un aşezământ de binefacere sau o asociaţie sportivă, este o treabă care vă priveşte. Pe noi însă vă rugăm să nu ne treceţi pe listă.

— Firma are reprezentanţe în câteva mari oraşe din Europa: Paris, Düsseldorf, Barcelona. Mi-am câştigat cu greu reputaţia... Şi iată că ceea ce până acum n-a fost decât o simplă bănuială, începe să devină o certitudine: un concurent încearcă să mă compromită, chiar să mă distrugă. Sunt foarte interesat în prinderea hoţilor...

A tăcut. Mă priveşte ca pe un eventual salvator. Omul n-a făcut altceva decât să se explice de ce simte nevoia de a ne recompensa.

— O să vă ajutăm, domnule Campanella, fiţi sigur. După Revoluţie, aţi fost unul dintre primii oameni de afaceri de peste hotare care au sărit să ne ajute ţara.

Îmi întinde mâna... mi-o scutură voiniceşte.

— Aştept veşti bune. *A rividerci*!

Îl conduc până-n stradă, unde şi-a lăsat „Lancia”, ultimul răcnet. Mă întorc în birou numai după ce o văd pierzându-se în lungul arterei.

6

Am revenit în birou taman când sună telefonul. La celălalt capăt al firului - Antoanela. Surpriză. Cât timp

trecuse de când ne despărţisem?

— Te deranjez?

Întotdeauna când mă cheamă la sediu e grijulie iar vocea ei abia îşi croieşte drum.

— Nu, iubito.

— Eşti necăjit... O simt.

— Mai curând, obosit.

— Vrei să vin în seara asta la tine?

— Mai întrebi?!

— Ce faci cu oboseala?

— O să-ţi ofer prilejul să constaţi.

— Ştii, când am dat cu ochii de compleu, m-am bucurat ca un copil. Am crezut că mi l-ai procurat şi n-ai mai avut răbdare să aştepţi întâlnirea noastră.

— Ţi l-aş fi procurat, iubito, dar deocamdată reprezintă un „corp delict”, cu implicaţii. Campanella susţine că noi am pus mâna pe un fals.

— Cum asta?!

— Lasă, o să-ţi povestesc acasă, sub plapumă.

— Abia aştept. Pa, iubitule!

— Te sărut!

Nu mă depărtez de telefon. Privirile îmi sunt atrase de fotografiile artistice ale lui Ghiţă. Fals sau nu, compleul există iar „Domnişoara de Pompadour” îl poartă semeaţă şi cu siguranţa că-i stă bine. Întrebarea e de unde îl are? Dacă accept explicaţiile ei, trebuie să-l identific pe generosul străin - dacă mai e în ţară - şi să-i cer să-mi răspundă de unde are compleul sau cine i l-a procurat. Dacă „Frumoasa de la Găeşti” mi-a vândut gogoşi, va trebui să-i „străpung” sistemul de apărare şi să stabilesc adevărul. N-ar fi exclus ca aşa-zisul străin care i l-a dăruit să fie un autohton... un participant la jaful camionetei. Cu o asemenea concluzie, ajung să contest aprecierile lui Mario Campanella, singurul în măsură să-şi evalueze creaţia.

Telefonul interior prinde şi el să sune. E nea Tudorică. Îmi raportează că „târfa” a terminat declaraţia. „O.K.”, îi spun şi imediat îi aud replica, rostită ca o dojană blândă. „Barem tu, Mircea, să-mi vorbeşti româneşte!”

Mă uit la ceas: somaţia mea şi-a făcut efectul. Bun sau rău, rămâne de văzut. Pe cei doi îi găsesc despărţiţi de biroul vechi şi murdar. În timp ce Avasilichii îmi împinge declaraţia Călinei Dragoman şi se ridică în picioare, dumneaei nu mă învredniceşte nici măcar cu o căutătură hoţească. Treaba ei.

Eu însă privind-o, reţin că scrierea declaraţiei a cam solicitat-o. O umbră de oboseală îi fură ceva din frumuseţea figurii.

— Are scris frumos, târfa! o laudă plutonierul-major Tudor Avasilichii, demonstrând că poate să fie şi cavaler. Tot a învăţat ceva bun la Găeşti.

— Lasă-ne singuri. Stai dincolo, lângă telefon. Dacă mă caută doctorul Bălăceanu, roagă-l să mă cheme aici.

Îi observ nemulţumirea, i-ar fi plăcut mai mult să rămână pe loc şi să mă secondeze. Mă aşez în locul lui şi-i spun Călinei Dragoman:

— Domnişoară, îţi dai seama în ce încurcătură ai intrat?

Îşi ridică fruntea şi mă străfulgeră cu ochii ei frumoşi.

— Îmi dau... Să ştii că e şi cine să mă descurce.

„Colonelul Crăciun” exclam eu în gând.

— Cine?

— Citeşte declaraţia!

— Menţii cele declarate anterior? Că ai primit în dar compleul? stărui eu.

Din nou mă scrutează cu o expresie de superioritate.

— Mi-ai cerut o declaraţie, nu-i aşa? Ţi-am dat-o!

Îmi plec privirile şi citesc.

DECLARAŢIE

Subsemnata Dragoman Călina, domiciliată în Bucureşti, Calea Victoriei nr. 95, sector 1, declar următoarele:

Astăzi, 25 februarie 1990, pe când ieşeam din hotelul „Bucureşti”, unde am închiriat camera 603, pe valută, şi unde domiciliez...

— Tu ai închiriat-o? o întreb şocat de informaţie.

— Are vreo importanţă? îmi răspunde ea cu aroganţă.

— Tot n-ai înţeles că are? Ridic de pe birou paşaportul ei ca pe un argument şi subliniez: E vorba de sinceritatea discuţiilor noastre

— L-a închiriat pentru mine un ziarist francez. Camera e plătită de el până-n luna mai. Dacă vrei, poţi să controlezi.

— Mărinimos om! Trăieşti cu el?

— Eu stau le 603, el la 604. Mă mai... şi cu el. S-a trezit din nou în ea „Frumoasa de la Găeşti” cu vocabularul vulgar. E bătrâior, săracu, îl mai ajut şi eu cât pot.

— Cum l-ai agăţat? Vorbeşti franceza?

— El m-a agăţat, că ştie româneşte. În noaptea aia - prima - mai mult am stat de vorbă decât ne-am... M-a pus să-i povestesc viaţa mea. Să înnebunească, nu alta!

— I-auzi! Hai că-mi place... o încurajez eu, atras de acest debut al interogatorului. Şi mai departe?

— Mi-a propus o afacere: să-mi scriu viaţa aşa cum am trăit-o. Când şi cum am fost dezvirginată. Cum am ajuns vagaboantă, cum am ajuns la „Corecţie”. Câţi gardieni m-au violat într-o noapte, în post... Să scriu fără ruşine, că în Franţa, unde el vrea să-mi publice cartea, nu-i cenzură. Că’n Cartierul Latin te poţi regula şi în stradă, că nimeni nu se opreşte să se uite la tine ce faci.

Nu ştiu dacă îşi bate joc de mine sau vorbeşte serios. Nu ştiu cât talent literar are, dar actoricesc, în orice caz, are.

— Mi-a închiriat apartamentul şi m-a pus să scriu. Scriu, îi

dau paginile. Îi place. Zice că amândoi o să dăm lovitura... că o să facem un *bestselăr* şi o să ne umplem de bani.

— Toate le povesteşti şi în declaraţie?

— De ce? Sprâncenele i se conturează a mirare, iar ochii i se fac mari de la sine. Ce legătură are compleul de pe mine cu francezul meu?

— Pomeneai de un străin care ţi-a făcut cadou compleul...

— Păi dumneata mai bine citeşte declaraţia decât să mă ţii de vorbă! Îşi controlează cesuleţul: Uiţi, că, de trei ore sunt aici? *Time is money*!

Îi dau dreptate şi reiau lectura paginilor scrise de „Domnişoara de Pompadour”:

...pe când ieşeam din hotelul „Bucureşti”, unde am închiriat camera 603, pe valută, şi unde domiciliez, m-am întâlnit cu Lică Băbuţă zis şi „Al Capone”, care m-a poftit în autoturismul său nou-nouţ adus din Refege.

— Întâlnirea cu Lică a fost întâmplătoare sau stabilită dinainte?

— Întâmplătoare. Cred că ştia la ce oră ies eu pe Victoriei şi m-a aşteptat.

— ...m-a poftit în autoturismul său nou-nouţ adus din Refege. „Te caut de mult, Li (asta-i o nouă poreclă a mea), îmi zice. Am nevoie de tine. Pun la cale o bişniţă pe cinste.” „S-o aud!” îi zic. „Pardon! Nu aici, îmi zice. Mergem la „Inter”, la un mare mahăr.” „Nu mă interesează, că am bişniţa mea,” îi zic. Ştia ce învârtesc în ultima vreme, că m-a întrebat: „Nu-i aşa c-o să pleci la Paris? N-o să ai tu nevoie de dolari ori de franci? De ce să depinzi tu numai de buzunarul babalâcului?” S-a ţinut de capul meu şi aşa am ajuns sus, la „Inter”, la etajul 21, unde, la o masă, ne

aştepta un românaş de al nostru, îmbrăcat în smoking, cu papion la gât. „Chiar nu mă mai cunoşti, „Zvăpăiato?!” (Asta-i o altă poreclă a mea). Mă uit la el. Prea elegant... prea gentelman... Pe deasupra, şi cu mustăcioară. „Helo beby!” - îmi mai zice el. Şi l-am recunoscut. Era Gicu Buruiană zis „Bilă”, şi dânsul „găeştean”. Ne-am pupat, ne-am îmbrăţişat. Fugise din ţară acu trei ani... că ăsta era visul lui, să dea lovituri pe la capitalişti... Că numai în Occident poţi să devii celebru.

Îmi ridic privirile şi o surprind pe Călina Dragoman într-un moment când, probabil, uitase unde se găseşte şi îşi scăpase de sub control. Are o figură de fată inteligentă, frumoasă şi de... treabă. Îmi pare rău că-i tulbur relaxarea.

— Buruiană îi spune şi acum?

— Aş! Avea un paşaport cu un nume trăsnit, irlandez sau islandez. Devenise vestit acolo. Se lăuda că-l caută „Interpolul” peste mări şi ţări.

Reiau lectura declaraţiei:

Despre bişniţa ce voia s-o pună la cale am discutat în camera lui de la „Inter”. Eu i-am zis de la început: „Uite ce-i, „Bilă”, eu am afacerile mele de curvă şi nici nu vreau să aud de ale tale. Eu, dacă mă lansez, mă lansez cu... mea, şi nu cu... ta... Aşa că nu intru cu tine în afaceri. Ţi-o spun de la obraz, ca să n-avem vorbe.

— Ce afacere propunea?

— Chestia asta las-o baltă, mă sfătuieşte „Frumoasa de la Găeşti”. N-am intrat în nici o afacere. Nu ştiu despre ce era vorba şi chiar dacă aş şti, n-aş spune.

Am lăsat-o baltă, aşa cum m-a sfătuit, căci aveam înaintea ochilor un exemplar cu reacţii imprevizibile, Preferam să vorbească vrute şi nevrute decât să se retragă în muţenie.

...„Bilă”, băiat deştept, n-a insistat să mă atragă în ce punea la cale, însă m-a rugat să-l însoţesc în noaptea aceea la o petrecere. Într-unul din apartamentele „Inter”-ului, să pun pe mine ce am mai elegant. Voia să le rup gura invitaţilor. Cu asta da, am fost de acord. Ne-am despărţit înţeleşi că vine să mă ia de la hotel la şapte. Când a venit să mă ia, eleganţa mea l-a lăsat bujbe. Venise cu un „Mercedes” lux, cu care străbătuse toată Europa. La petrecerea asta l-am cunoscut pe domnul Mario Campanella, patronul Casei de modă „Mario”. Erau acolo, la petrecere, multe femei tinere, frumoase, toate de-ale noastre, române. Îşi încercau norocul, căci erau şi mulţi străini plini de dolari.

Din toate fetele alea frumoase, domnul Campanella pe mine m-a ales să-i ţin de urât. E un tip şarmant şi nu l-am respins. A dansat numai cu mine. Se purta ca un cavaler. De golani de-a! noştri eram sătulă. Mă dansa, îmi întindea cupe de şampanie, îmi declara că sunt frumoasă, că am un corp ideal pentru a deveni manechin. Înţelegeam unde bate. Ştiam cum se va încheia povestea, voiam chiar să se încheie aşa. Am devenit amanta lui. Închiriase pe dolari un apartament într-un bloc vizavi de Biserica Albă. Îmi făcea cadouri toalete şi bijuterii. Le ţinea într-un seif mascat de un tablou. Mi-a spus că-i cea mai bună ascunzătoare. Mie îmi venea să râd, căci orice „găeştean” îi putea veni de hac cu uşurinţă. Ori de câte ori făceam dragoste cu el, îmi dădea de înţeles că-i înamorat de mine, că n-are nici un secret. Deschidea seiful şi scotea o casetă plină cu cocoşei şi bijuterii. Mă poftea să-mi aleg o monedă sau o bijuterie. I-am cerut să mă lase să-mi ţin şi eu bijuteriile în seiful lui. Nu ştiu ce mă apucase. Mai trebuie să precizez că amantul îmi dăduse şi mie un rând de chei de la garsonieră. Puteam veni oricând. După vreo două săptămâni de la cunoştinţa

noastră, venind să rămân peste noapte cu el, îl găsesc zăcând într-un fotoliu, înnebunit. Tabloul care masca ascunzătoarea era dat deoparte, iar seiful deschis şi golit. „Mi-au furat totul!” a început el să plângă. „M-au lăsat sărac lipit pământului.” Dispăruseră şi bijuteriile mele. Eu, mă rog, am educaţia „găeştenilor”. Dumnezeu a dat. Dumnezeu a luat! Azi am, mâine n-am. M-am întrebat însă cine putea să dea lovitura. L-am bănuit pe „Bilă”. Dar domnul Campanella, văzând că nu fac crize de isterie şi nu plâng după bijuteriile pierdute şi că-i dau întruna cu Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat, odată a sărit în sus ca un apucat şi a început să mă acuze că eu l-aş fi prădat. Am eu un păcat, când îmi place un bărbat şi beau cu el şampanie şi petrec cu el câte o noapte, îmi dau drumul la gură şi-mi povestesc viaţa de hoaţă şi vagaboandă. Nu s-a mulţumit să-mi arunce în obraz că sunt o hoaţă dar mi-a ars şi o labă, cică să-i înapoiez bijuteriile şi monezile furate.

„Domnişoara de Pompadour” fuma privind absentă către fereastră prin care se zărea luminându-se un petic de cer. Gândeam, privind-o: „Îi place să scrie... să povestească. N-ar fi exclus ca povestea cu ziaristul francez să fie adevărată... Cititorii se dau în vânt după autobiografii senzaţionale.”

— Domnişoară... o smulg eu din meditaţie.

Întoarce spre mine o faţă luminoasă, de om căruia viaţa nu i-a dăruit decât bucurii. Trebuie să recunosc că, pentru anchetator, aceste treceri de la o expresie la alta sunt derutante.

— Nu se înţelege din declaraţie pe ce temei te acuza.

— Am scris: îmi dăduse cheile garsonierei.

— Şi pe cele ale seifului?

— Nu. Însă într-una din nopţi, i-am povestit cum la Găieşti, ca să fug noaptea din dormitor, să mă întâlnesc cu

un băiat, am făcut mulajul unei chei. De aici, el a tras concluzia că eu am făcut mulajul cheilor de la seif, că sunt autoarea furtului. Încolo, s-a petrecut totul cum am arătat în declaraţie.

„Dacă tu crezi în ce spui, i-am răspuns eu, du-te la poliţie şi reclamă-mă.” Nu voia. Zicea că nu-i hain, că nu vrea să-mi facă rău. Mi-a cerut să-l părăsesc imediat, adică mi-a dat papucii. Să fiu nevinovată şi să mă alunge! M-a jignit cum nu m-a jignit nimeni până la el. Slavă Domnului! - pot să mă răzbun. L-am dat dracului şi i-am cerut unui Ştietot peste spărgători să afle cine a curăţat seiful italianului şi să mă pună în legătură cu dânsul.”

— Cine-i personajul *Ştietot*?

— Nu interesează cazul, mă pune la punct „Frumoasa de la Găeşti” cu o autoritate ameninţătoare. Să nu încerci să faci din mine „ciripitoare”! Mai bine îmi tai limba.

O cred capabilă de un asemenea gest. Reiau lectura declaraţiei.

„Dacă eşti convins că te-am furat, du-te la poliţie şi reclamă-mă!” i-am propus eu. Să n-audă de poliţie! Câteva zile mai târziu, omul meu m-a căutat şi m-a asigurat că nici un spărgător n-a dat gaură la locuinţa lui Campanella. Şi că nici nu se ştia printre spărgători că italianul ar deţine un seif. Sunt eu hoaţă, dar ştiu să fiu şi cinstită cu cine trebuie. Aşa că am pornit să-mi fac dreptate. M-am interesat cu cine a mai trăit Mario înainte de a mă cunoaşte pe mine. Şi am aflat că îşi lipise un manechin şi după ce s-a săturat de biata fată, a azvârlit-o ca pe o zdreanţă, lăsând-o şi fără serviciu.”

— Poţi să-mi dai şi numele manechinului? mă interesez

eu prudent.

— O cheamă Mony Denişor. Nu ştiu unde locuieşte, dar barmanul de la „Inter” o cunoaşte, că o recomandă străinilor.

— Mulţumesc.

A dat-o nu numai afară din pat, ci şi din serviciu. Fata asta mi-a povestit că Mario Campanella e mult mai al dracului decât pare, e o bestie cu mască de gentelmen. După ce s-a săturat de ea, a izgonit-o aşa: în timp ce se afla goală în patul lui, lângă el, gol şi dumnealui, a apărut ca din pământ o femeie cam coaptă, elegantă, şi care s-a dat drept nevasta lui. A vrut s-o gâtuie pe biata Mony, cât p-aci s-o scoată goală în plină stradă. A intervenit italianul, da’ mai târziu... Iată cu ce se ocupă perversul ăsta de macaronar din Palermo.

— Şi pe Mony o răsplătise cu bijuterii?

— Am uitat să scriu, recunoscu ea cu un sentiment stingheritor, de culpabilitate. Primea. I-a arătat şi ascunzătoarea şi caseta.

— Dar nici n-a acuzat-o de furt?

— Nu. Ei i-a povestit o altă istorioară. Ca după ce-a fost izgonită din casă, nevastă-sa a cerut cheile de la seif şi a ridicat tot ce era în el, inclusiv bijuteriile dăruite de el amantei... Asta-i mafiotul! Ca acum câteva zile să aflu că nevastă-sa nici n-a pus piciorul în România, că domnul Mario are o secretară adusă din Italia, pe care o roagă, din când în când, să joace rolul nevesti-si...

— Îi ştii numele?

— Uite că nu m-a interesat, reacţionează ea. Regret că am trecut indiferentă pe lângă un amănunt atât de preţios.

Citind declaraţia, ascultând apoi şi răspunsurile Călinei Dragoman la întrebările mele, mă pomenesc destul de des

în situaţia de a face un efort să fiu poliţist şi să nu mă las ademenit de harul de povestitoare al „Frumoasei de la Găeşti”.

Am înţeles la ce se pricepe domnul Campanella - îmi văd eu mai departe de lectură -, *aşa că mi-am propus să mă răzbun, să i-o coc de să mă ţină minte. I-am adunat pe „găiştenii” mei, le-am dat de băut şi de mâncat, le-am povestit cum am fost trasă pe sfoară de un macaronar pe jumătate român. Le-am vândut indirect un pont. După câteva zile, fusesem răzbunată. Unul dintre „găeşteni” mi-a adus caseta cu bijuterii. I-am telefonat lui Mario şi l-am luat la mişto: „E adevărat ce se zvoneşte în târg, că ţi-au spart casa? Ei află că eu sunt autoarea morală... şi că bijuteriile dăruite de tine sunt din nou la mine.” „Proasto, mi-a răspuns bestia, află că sunt false.” Am fost cu ele la un expert de-al nostru şi a constatat că, într-adevăr, bijuteriile erau lipsite de valoare. Le-am povestit băieţilor şi au vrut să împartă cu mine cocoşeii. Am refuzat*.

— Campanella a reclamat furtul?

— Nu, nu l-a reclamat.

— De ce oare? insist eu. Doar monezile erau veritabile...

— Îi este teamă. Vrea reclamă şi nu scandal.

Proprietar al unei Case de modă cu sucursale în câteva mari capitale ale lumii are, desigur, asupra lucrurilor o viziune şi o logică aparte, trăsături pe care mai mult le puteam intui decât demonstra. Dispune cum doreşte de propriile bunuri. Bunăoară, dacă domnul Campanella - victimă a unui furt - consideră că nu trebuie să reclame furtul, îl interesează direct şi personal.

— Nu cumva tu ai pus la cale şi jaful camionetei lui Campanella?

— Mă crezi tâmpită? Păi citeşte, domnule, mai departe

declaraţia.

Dorinţa de a mă răzbuna pe macaronar nu m-a părăsit. I-am chemat din nou pe băieţi la mine şi le-am povestit că firma lui Campanella pregăteşte o paradă a modei la Polivalentă şi o să prezinte 50 de modele ce vor lua, pe urmă, calea unor prezentări internaţionale, şi dacă mă iubesc şi ţin la mine cu adevărat, să mă răzbune. Mai jos declar ce s-a întâmplat în continoare.

La spectacol am fost şi eu, însoţită de ziaristul francez. În timpul paradei, m-a întrebat care model mi-ar plăcea să-l port. L-am indicat pe ăsta cu care sunt îmbrăcată.

(Ce coincidenţă de situaţii şi de gusturi! Antoanela să fie în sală şi să dorească şi ea acelaşi model... Ce-o să se mai amuze când o să-i povestesc!)

În pauză, ziaristul francez îmi zice că se repede în culise să ia câteva declaraţii şi că o să lipsească vreo zece-cincisprezece minute. Mie însă gândul nu-mi era la spectacol, ci la „găeştenii” mei care se pregăteau de marea lovitură.

La terminarea spectacolului, francezul mi-a pregătit o surpriză. Când m-am aşezat pe bancheta autoturismului, am zărit pe cea din spate un pachet. Până atunci nu-l mai văzusem. Îl întreb pe Michel ce-i cu pachetul acela. „Desfă-l!” Era compleul şi pantofii care mi-au plăcut mai mult. Cred că a plătit, dolari grei ca să-mi dovedească cât de mult mă iubeşte. N-a vrut să-mi spună cât l-a costat şi nici din partea mea nu era frumos să insist. Deci, declar pe a mea răspundere că el mi-a dăruit compleul.

Ce s-a întâmplat cu lovitura „găeştenilor”? Au urmărit camioneta şi au rămas cam miraţi când au văzut-o ieşind din Bucureşti. S-au ţinut după ea, la distanţă. Când au

ajuns-o din urmă, camioneta era în şanţ, şoferul în nesimţire cu capul pe volan. Băieţii s-au cam speriat, totuşi au urcat în camionetă şi au rămas cu gura căscată când au constatat că modelele nu erau în maşină.

Incredibil! Citesc şi recitesc finalul declaraţiei. Din punctul meu de vedere, îmi pare de-a dreptul senzaţional. E la mintea cocoşului că cineva minte. Călina Dragoman? Şoferul camionetei? Mario Campanella, păgubaşul, cel care a reclamat furtul celor 50 de modele? Un model însă îl vânduse încă în seara spectacolului chiar ziaristului francez. Să-i fi vândut un model fals? Bineînţeles, dacă aş lua *ad litteram* declaraţia „Zvăpăiatei”. În cazul acesta, patronul firmei s-ar fi cuvenit să reclame furtul a 49 de modele.

Abandonez lectura declaraţiei şi ridic privirile îngândurate spre „Domnişoara de Pompadour”. „Doamne, frumoasă mai e!”

— Călina, sunt convins că ăsta-i adevărul... cel pus de tine pe hârtie. Însă nu e suficient... Ştii la fel de bine ca şi mine că un poliţist are nevoie de probe că să fie crezut de procuror. Ce zici, mă poţi pune în legătură cu unul din „găeştenii” tăi?

Clipeşte des din genele-i lungi, frumos răsucite, şi nu are nevoie de prea mult timp să-mi răspundă:

— Cam delicată treabă! Trebuie să stau de vorbă cu el. O să-i ceri declaraţii?

— Normal...

— Pe urmă o să-l bagi în zeghe!

— De ce? Doar n-au furat nimic din camionetă. Călina, am înţeles că vrei să i-o plăteşti lui Campanella.

Un surâs şăgalnic, plin de inocenţă, i se desenează pe figură. Îmi şopteşte:

— Spui atât de frumos, Călina...

— E un nume care nu poate fi rostit altfel decât frumos.

— Poliţistule, vrei să mă zăpăceşti şi să mă încurci.

— Te înşeli. Nu ştiu cât de cinstit joci tu cu mine, dar eu te asigur că joc cinstit. Dacă îmi poţi proba că pe şoseaua Bucureşti-Găeşti nu s-a petrecut nici un furt reclamat, eşti ca şi răzbunată pe Mario Campanella.

Devine deodată foarte curioasă, până şi genele îi încremenesc la comanda aceluiaşi simţământ.

— Cum aşa?

— Foarte simplu: Campanella a reclamat poliţiei că i s-au furat 50 de modele unicate, nu 49. „Găeştenii” tăi sunt sinceri cu tine?

— Sunt! ripostează ea, indignată de ceea ce-mi putuse trece prin cap.

— Atunci totul se poate întoarce împotriva lui Campanella. Dacă maşina era goală, înseamnă că Mario Campanella a reclamat un furt care, în realitate, nu s-a comis. Înţelegi?

Clătină din cap afirmativ, măsurându-mă mai puţin arogant decât înainte.

— În cât timp poţi să-mi dai un răspuns?

— În două-trei zile... Poate chiar mai repede.

Privirile îi alunecă spre obiectele de pe birou, care-i aparţin.

— Poţi să le iei... Ştii, Călina...

— Nu-mi mai spune Călina, protestează ea pe neaşteptate, ca şi cum aş fi jignit-o.

— De ce?

— Am motivele mele!

S-a supărat sau s-a întristat, de ce, nu-mi dau seama. O urmăresc cu câtă răbdare îşi aranjează poşeta.

— Îmi eşti datoare cu un răspuns.

— Dacă numai cu unul, fii mulţumit, poliţistule!... Pot să plec?

— Încă nu.

Replica mea o intrigă şi ochii - ochii ăia albaştrii - devin răi şi ameninţători.

— De ce, domnule?

— Când te-am întrebat dacă vrei să-l invit aici pe domnul Campanella să vadă compleul, ai răcnit speriată un „Nuuu!” de-ai băgat groaza în mine.

— Speriată?! Eu?!... Fugi, domnule, de aici!

A redevenit vulgară „Frumoasa de la Găeşti” şi mă priveşte obraznic.

— Facă-se voia ta, o temperez împăciuitor. Nu poţi însă să negi că ai refuzat o confruntare cu Campanella.

— De ce? De ce? Înainte de a fi poliţişti, voi sunteţi bărbaţi. De aia nu pricepeţi nişte chestii de-astea elementare ale muierilor. Am şi eu mândria mea. Pur şi simplu, nu vreau să dau ochii cu Campanella la... poliţie. Am ambâţul ăsta!

Mă ridic de pe scaun mulţumit de explicaţia „Domnişoarei de Pompadour”. Se ridică şi ea.

— Aştept cu nerăbdare un telefon. Auzi, domnişoară, cred că prietenul tău, ziaristul ăla francez, Michel nu ştiu cum, are dreptate. Ştii să povesteşti al dracului de pitoresc. Declaraţia ta e mai curând o povestire...

— Da’ n-ai citit-o toată, îmi dă ea cu tifla, pregătindu-se de plecare.

— Aşa e, recunosc eu. Partea ultimă se referă la incidentul de la „Berbecul”, pentru mine - caz închis. Da, da, ai talent, domnişoară Dragoman...

— Hai că mă tromboneşti, domnule locotenent-major, îmi pulverizează ea laudele.

La despărţire, lângă uşa deschisă, mă întreabă cu un glas suav:

— Îi spui lui Paizu şi lui Bujorel că am trecut pe aici?

— Tu cum mă sfătuieşti?

— Eşti viclean, poliţistule! Treaba ta...

Se opreşte pentru o clipă în coridorul întunecos şi mai să se lipească de mine; îi simt parfumul şi îmi şopteşte:

— Chiar n-ai fost tentat să-mi rupi chiloţii?

— Ba da, o mint eu. Numai Dumnezeu ştie cu ce preţ m-am stăpânit!

— Îmi place că eşti sincer, poliţistule! Nu-ţi pierde speranţa.. n-au intrat toate zilele în sac. Deşi mie, pe podea sau pe un birou, îmi place să fiu... *Orvoar, mesie comisar*!

III. Un „detectiv particular”, un ziarist

1

„Domnişoara de Pompadour” mi-a lăsat în birou „vagi urme de parfum”. Le adulmec şi, în sinea mea, recunosc că personalitatea ei m-a fascinat. Deşi într-o vreme m-am ocupat intens cu delicvenţa juvenilă, nu ţin minte să fi avut de-a face cu un asemenea specimen. Doamne, ce amestec de bine şi rău! Şi ce-o fi adevărat în povestea cu generosul ei ziarist francez? Răsfoiesc cele cinci pagini ale declaraţiei semnată de Călina Dragoman: o grafie corectă, frumoasă, lizibilă. La o primă analiză un grafolog ar aşeza-o în rândurile fiinţelor echilibrate; fraze cursive; tendinţă către o relatare nudă, lipsită de zorzoane, convingătoare. N-ar fi exclus ca francezul să-i fi sesizat talentul narativ, intuind apariţia unei cărţi de senzaţie, dacă nu chiar al unei viitoare scriitoare.

Dar m-am lăsat furat de „parfumul” Călinei Dragoman şi m-am îndepărtat de obiectivele cercetărilor. Simt nevoia să-mi rânduiesc gândurile, să caut să desluşesc pe ce căi aş putea să avansez cu succes.

Unu: La „Berbecul” a fost înjunghiat mortal un oarecare Cornel Turcu. Ce ştiu despre victimă? Mai nimic. Doar ceea ce mi-au relatat Paizu, Necula şi Călina Dragoman în declaraţiile lor. Cine-i, în realitate, victima? Care-i starea ei

civilă... Unde a domiciliat... E un client mai vechi al poliţiei? Într-un cuvânt, am nevoie de informaţii. Apt pentru o asemenea sarcină operativă nu poate fi decât plutonierul-major Tudor Avasilichii.

Doi: Autorul omorului, Paizu Stan zis Macarie şi-a recunoscut fapta, introducându-l în ţesătura cazului pe aşa-numitul colonel Crăciun, unul din „organizatorii” noului Serviciu secret. De fapt, cheia enigmei. Cine a fost, deci, interesat în lichidarea lui Turcu? Dar în cea a lui Paizu? Cine i-a oferit acestuia pachetul de „Kent” cu acea fatală concentraţie de nicotină în ţigări? Ce amestec are Călina Dragoman în toată tevatura asta? Să fie oare viitoarea „scriitoare” a Franţei în slujba misteriosului Crăciun, aşa cum a mărturisit Paizu? Dacă e aşa, atunci, cu siguranţă, paşii ei mă vor conduce în cele din urmă la sediul „noului Serviciu secret”. În consecinţă, „Domnişoara de Pompadour” nu trebuie scăpată din ochi. Cine să mi-o fileze, când suntem puţini, iar în Poliţie nu s-a format încă un corp de detectivi? Mi-aş asuma chiar eu misiunea, dar îl înlocuiesc la comandă pe şeful meu direct, maiorul Victor Moraru.

Apoi a mai apărut pe firmament şi „afacerea Campanella”. Desigur, de acest original „jaf la drumul mare”, cum a fost etichetat în Buletinul I.G.M.-ului, se ocupă „Judiciarul” Municipiului Bucureşti. Însă deocamdată Călina Dragoman este „a mea” şi până nu adun probe în legătură cu dezvăluirile ei, nu pot risca să raportez colonelului Zaharia de la Capitală informaţii ce se pot dovedi total lipsite de temei.

„Frumoasa de la Găeşti” îmi răsare, pe neaşteptate, înaintea ochilor. Îi simt respiraţia caldă, parfumul răspândit la apariţia ei şi o întreb în gând: „Să am sau nu încredere în tine?” „De ce-ai avea, îi aud aievea glasul, când îi înşel pe toţi din jur? Mi-am înşelat mai întâi părinţii, apoi pe ceilalţi.

De atunci înşel întruna.”

Sub imperiul acestui dialog imaginar, ridic receptorul cu o mână, cu cealaltă apăs furcă. Şovăi. Să-l chem sau nu în ajutor pe bunul meu prieten din copilărie, Mitiţă Bernea? Viaţa ne-a despărţit arareori. Sub înrâurirea aceloraşi filme americane şi franceze, eu visam să devin comisar de poliţie, el - detectiv particular. Eu am ajuns în rândurile poliţiei, Mitiţă sau Miţi, cum îi zic de când ne ştim, a virat-o către Institutul de Cultură Fizică şi Sport, obţinând diploma de profesor de educaţie fizică, şi acum lucrează la un liceu. Nu-i supărat pe destinul său. Elevii şi elevele îl iubesc. E şi el holtei, dar, spre deosebire de mine care sunt statornic în iubire, el zboară „din floare în floare”. Ori de câte ori îl iau la rost pe tema asta, îmi oferă un răspuns invariabil: „Cum naiba, să faci o viaţă întreagă unul şi acelaşi lucru cu una şi aceeaşi femeie?” Totuşi nu-i fluşturatic. E chiar foarte serios când situaţia i-o cere. Pasiunea lui pentru detectivism a rămas nealterată şi mă ajută cu plăcere ori de câte ori apelez la serviciile sale. Nu-i o treabă prea legală. Ce, toate în viaţa noastră sunt legale?! Mi-aduc aminte că imediat după ce a început să se vânture în presă ideea detectivismului particular, i-am propus lui Miţi să-şi abandoneze postul şi să se dedice adevăratei sale vocaţii. A reacţionat în stilul său caracteristic: „Ce, mă, eşti tâmpit?! Asta-i profesiune?! Să te bagi în viaţa intimă a unor oameni?!” Şi vă rog să mă credeţi, nu o dată m-am convins că băiatul e perspicace, are logică, imaginaţie, realizează conexiuni, are tupeu. Ar face vogă şi parale. „Lasă-mă să mor amator, ajutându-te pe tine... Oricum, tu eşti reprezentantul legii şi îţi execut „ordinele”.

Astăzi simt că Miţi Bernea mi-ar fi de mare ajutor. În fine, îmi înfrâng ezitările şi-l sun. Îmi recunoaşte vocea şi n-am nevoie nici măcar de acel „Alo!” pentru a intra în fondul problemei.

— Dormeai?
— Nu...
— Citeai?
— Nu...
— Ai pe cineva la tine?
— Da...
— Echitaţie?
— Da! Ai nevoie de mine?
— Aş avea, da’ văd că eşti în cursă.
— Gagica-i în baie. Ai picat la vreme. Nu ştiam cum să-i dau papucii. Sună-mă peste cinci minute şi comunică-mi că mamei mele îi este rău. Unde vrei să ne vedem?
— Eu zic la „Capsa”, la ora unu...
— O.K.! Nu uita să-mi telefonezi. Altfel sunt pierdut.
Cum prietenul la nevoie se cunoaşte, exact peste cinci minute revin la telefon. Îmi cunosc partitura, am mai cântat-o în împrejurări asemănătoare. Cunosc şi reacţia lui: „Cum, i s-a făcut rău? Un vecin a chemat „Salvarea”? Mai încape vorbă?! Mă îmbrac şi vin. Mulţumesc... Dumnezeu să vă ajute!”
O singură dată n-a ţinut figura. Tipa ştia că maică-sa îşi dăduse sufletul cu cinci ani în urmă.

2

Înainte de a mă duce să mă întâlnesc cu Mitiţă, am trecut pe la Avasilichii, să stau puţin de vorbă cu dânsul. Îl găsesc, ca niciodată, la fereastră. Când aude uşa deschizându-se, se tulbură de parcă l-aş fi surprins asupra unui fapt nepermis. E complet transfigurat.
— Zăpada mieilor! îngână el fericit. S-a pornit... Uită-te şi tu... Ce fulgi mari! Ninge ca în copilăria mea, domnule

locotenent-major.

Nu ştiu ce-i cu el... doar zăpada mieilor a căzut şi anul trecut şi n-a observat-o. A căzut ca şi în ceilalţi ani. Îl las să admire fulguiala, să-i treacă reveria. Sau poate criza de nostalgie.

— Când eram mic şi se porneau Babele... ningea blând, cu fulgi mari ca ăştia, alergam pe uliţele satului cu gura deschisă, să-i vânez. Mi se păreau gustoşi...

Suspină şi se răsuceşte spre mine. Gata! I-a trecut. Poate asculta noi ordine.

— Nea Tudorică, eu o să lipsesc preţ de o oră. Am o întâlnire importantă la „Capsa”. Din păcate, după moartea lui Paizu...

— Ţi-am spus eu că ăştia de la „Berbecul” o să ne dea de furcă?

Are şi el un cusur. La urma urmei, poate că nici nu-i cusur. Doreşte să i se aprecieze flerul.

— Aşa e, mi-ai spus, îi satisfac eu orgoliul. Moartea lui Paizu a complicat cercetările. Ce-am fi putut smulge din gura lui trebuie acum să dobândim pe alte căi. De fapt, nu ştim cine-i victima. Vezi cine-i acest Turcu Cornel... unde a domiciliat, dacă are părinţi sau, neamuri, trebuie să găsim pe cineva să-l îngroape.

Avasilichii dă din cap ca şi cum ar vrea să-mi reproşeze muteşte: „Păcat că nu m-ai lăsat s-o plesnesc. Ne-ar fi spus tot ce ştia despre victimă. Şi târfa ştia multe!” Nu prind mingea şi schimb vorba:

— Dacă se interesează mama lui Bujorel Necula de mine, comunică-i că, din păcate, fiul ei nu doreşte s-o vadă şi că eu totuşi sper că, într-o zi, două, să-l pun în libertate. Convorbirea s-o înregistrezi.

— Cum, chiar vrei să-l trimiţi acasă?!

Plutonierul-major mă scrutează dezorientat, nemaiştiind ce să creadă despre mine.

— Ce te miri aşa? Libertate supravegheată. Vreau să-i urmăresc comportarea.

— Vrei să-ţi spun eu cum o să se comporte? Nu-mi aşteaptă răspunsul şi-i dă înainte: O să ia trenul de Sofia sau de Budapesta, iar noi o să-i punem sare pe coadă.

Izbucnesc în râs şi, dornic să-l mai îmbunez, glumesc:

— Numai să găsim sare! Hai, nea Tudorică, fii şi dumneata mai concesiv, mai încrezător în tinerii de astăzi.

Îndemnul meu nu-l lasă indiferent, nu-mi înţelege însă insistenţa. Se apără cu o blazare care nu-i este în fire:

— Dacă eu n-am mai avut încredere în ei... Ce, în putoarea asta de Călina n-am avut? Ar fi murit prin gunoaie, dacă n-aş fi scos-o din vagonul ăla blestemat. Dacă vrei să ştii, eu am spălat-o de jeg şi i-am dat îmbrăcăminte înainte de a fi internată la Găeşti şi tratată de doctori. Încredere? Strici orzul pe gâşte... Sunt viciaţi încă din scutece.

Mă uit la ceas. Îmi dau seama că nu mai am timp să-l ascult, îl las şi cobor în stradă la maşina mea. Zăpada mieilor s-a dus ca un vis frumos. Văzduhul nu mai miroase a primăvară. Mă instalez la volan cu gândul la Mitiţă. Nu-i cer oare prea mult? Va voi să mă ajute? Am dreptul să-i cer ajutorul când, din capul locului, ştiu că operaţiunea nu-i lipsită de riscuri?

Nu apăs pe acceleraţie. Nu vreau să străbat centrul oraşului în viteză. Mi-e dor de animaţia străzii, de o plimbare pe jos. Ajuns în Piaţa Victoriei, îmi prelungesc drumul prin bulevardul Ana Ipătescu. Animaţia străzii o descopăr după ce trec de Piaţa Romană. E un du-te-vino cum nu l-am mai întâlnit în oraşul meu natal. Şi ca bucureştean, şi ca reprezentant al ordinei publice, nu pot să nu mă întreb de unde se revarsă atâta omenire? Găsesc cu greu un loc unde să-mi parchez maşina şi până la „Capsa” parcurg pe jos o distanţă destul de măricică. Ajung la poalele „Inter”-ului, străbat în fugă pasajul, ies în faţa

Universităţii şi-mi continui drumul aproape alergând spre Casa Centrală a Armatei. Răsuflu uşurat când mă pomenesc în înghesuiala Căii Victoriei. Indivizi dubioşi mă acostează şi mă întreabă în engleză, turcă, franceză, idiş, dacă am dolari sau dacă nu vreau să-mi procure dolari. Cu ocazia asta aflu cursul dolarului la negru: 100 lei. Deh, ce să-i faci, cam asta-i diferenţa dintre viaţa noastră şi cea a americanilor de rând.

Intru, în sfârşit, în cafenea. E arhiplină... lume pestriţă: de la traficanţi de valută, la proxeneţi, de la bătrâni boieri reanimaţi de Revoluţie la o existenţă socială şi până la prietenul meu Mitiţă. Nu-şi găsise loc la tradiţionala noastră masă (era ocupată de trei tineri bărboşi care discutau cu aprindere politică), ci la una mai spre mijlocul localului, şi nu este singur, ci cu o tinerică de vreo optsprezece ani, cu părul oxigenat şi foarte creţ, acoperit în parte de discul, albastru al unei berete. Văzându-l cât e de fericit, mă bate gândul de a şterge putina. Mitiţă însă mă zăreşte, se ridică şi îmi face semn, râzând, să înaintez. Ca întotdeauna, e jovial, plin de farmec, un farmec răspândit de statura lui atletică, de ţinuta sa sobră, dar modernă: blugi, un pulovăr gri cu cercuri şi linii negre, de sub care se vede gulerul unei cămăşi albe cu carouri negre. Unde mai pui că are o tunsoare ca a lui Iulius Cezar. Dacă-l vezi, nu mai ai cum să-i uiţi mutra.

— Dă-mi voie, dragă Mircea, să ţi-o prezint pe domnişoara Jaqueline Mironescu. I-am vorbit de tine.

Sărut o mână albă, firavă, cu unghii de vrăjitoare.

— Dabu.. Mircea Dabu...

— Îmi pare bine de cunoştinţă. Mitiţă mi-a vorbit de tine, de prietenia voastră. O prietenie între doi bărbaţi puternici.

Are o faţă albă, cu un nas subţire, acvilin, cu ochii adumbriţi. Mă tutuieşte. Obicei american. Se poartă. Îmi mai zâmbeşte direct, ca unui vechi amic. Are o gură mică al

cărei contur senzual e reliefat delicat de un ruj vişiniu. Mitiţă mă aşează în dreapta fetei, aşa ca noi să ne vedem fără oprelişti. Dacă nu i-aş cunoaşte firea, aş fi putut să jur că nu pentru a se întâlni cu mine se afla la masa aceea.

— Ce zici tu, Mircea, de minunăţia asta albă ca zăpada? mi se adresează Mitiţă sorbind-o pe Jaqueline din priviri. Uită-te bine la ea! Zici că-i clădită din omăt şi a pogorât pe pământ din Ţara zăpezilor!

Îi ia mâna, i-o sărută, prefăcându-se fericit. La rândul ei, Jaqueline nu-i mai puţin încântată, dacă nu chiar ameţită de vorbăria profesorului de educaţie fizică.

— Ce bei? Un coniac? O vodcă? Iartă-mă, am uitat că eşti cu maşina! Un „Pepsi”?

— Prefer o cafea şi o „Indiană”.

— Doamne, frişcă! sare Mitiţă în sus de bucurie. Cum mai lingeam frişcă în copilărie! Îl vezi, Jaqueline? Uită-te bine la dânsul. Nici n-ai zice că-i poliţist.... Un poliţist cu inimă de copil...

— Eşti cumva de la „Circulaţie”? se interesează tânăra, roşind toată la gândul unor posibile intervenţii.

— Ce „Circulaţie”?! pune Mitiţă lucrurile la punct. Dumnealui e un Sherlock Holmes al zilelor noastre... Toate crimele prin mâna lui trec.

— Pardon! îl întrerupe Jaqueline pe bunul şi expansivul meu prieten. Cum vine asta, „toate crimele prin mâna lui trec”? Că el le comite?

Mitiţă îmi trage peste masă un pumn în piept.

— Ţi-am spus eu că-i fată de spirit? Studentă în anul întâi la Filologie!

— La Chimie alimentară, îl corectează timid tânăra.

— Ce importanţă are, draga mea, tot în anul întâi eşti... încearcă Mitiţă s-o dreagă cu drăgălăşenie. Nu-i crimă care să se fi comis în România, în ultimii zece ani, şi el să nu fi reuşit să-l prindă pe ucigaş. Îţi aminteşti de tripla crimă cu

salt mortal de la etaj? Mă, ce crimă formidabilă!

O asemenea crimă nu există decât în imaginaţia prietenului meu nu şi în cazuistica poliţiei române. Zic scrâşnit:

— Nu-mi amintesc...

— Să-l înţelegem, draga mea; în crimă erau implicaţi un chinez, un japonez şi o româncă.

— O româncă?!

— Barem dacă ar fi fost frumoasă ca tine!

Un chelner se opreşte la masa noastră şi Mitiţă dă comanda pentru mine, după care îi face fetei complice cu ochiul:

— Aşa cum îl vezi, e un om mare, dar modest şi secretos. Asta e defectul lui.

Oftează. Ai zice că-i distrus din pricina acestui defect al meu.

— Secretos sau discret? se interesează dumneaei, sugerându-mi printr-un surâs amical că-i de partea mea. Îmi plac bărbaţii discreţi.

Desigur zâmbesc şi eu de formă, în gând însă îl blagoslovesc pe Mitiţă cu o mie de înjurături. Nu de alta, dar ştia câtă nevoie am de el. Mai că i-aş da dreptate Antoanelei, care, în câteva rânduri, m-a luat la rost: „Cum poţi să fii prieten cu un limbut, cu un uşuratic?!” Limbut, poate, dar uşuratic nici vorbă.

— Dragă Jaqueline, deşi nu ne cunoaştem decât de - se uită la ceas - de cinci ore, te asigur că sunt un bărbat discret.

— Când am spus „da”, am ştiut asta. În ce zodie eşti născut?

— A „Taurului”, fată dragă, nu ţi-ai dat seama?

Minte de stinge. E „Rac” ca şi mine. Dacă dialogul lor stupid ar fi continuat, mi-aş fi luat tălpăşiţa fără să mă mai uit în urmă. Mi-a sărit însă în ajutor Dumnezeu, care, de

acolo de sus, le vede pe toate şi, probabil, i s-a făcut milă de mine La masa noastră apare Sfântu Petru sub forma unui ajutor de chelner şi îi întinde fetei o farfurie cu un bileţel. Se codeşte să-l ia, de parcă ar aştepta o aprobare din partea lui Mitiţă sau a mea. În fine, se hotărăşte, îl citeşte, roşeşte, bâlbâie o explicaţie aiurită:

— O să vă rog să mă iertaţi. Îmi pare tare rău... Amândoi sunteţi atât de drăguţi!... Am o nevoie...

Se ridică stingherită, cu un aer vinovat.

— Să te conduc? se oferă Mitiţă neobişnuit de politicos.

— Nu, nu, se apără ea speriată de o asemenea eventuali late.

O urmărim cum se îndreaptă precipitat în direcţia toaletei.

— Ce zici de gagică? Îţi place?

— Îţi baţi joc de mine?! îl iau eu la rost. Îmi crapă capul de câte probleme am, fiecare minut mi-e preţios şi tu îmi vii la întâlnire cu o fufă! Mai bine mă cărăbănesc.

— Fii pe pace, nu se mai întoarce, acolo rămâne.

— De ce eşti atât de sigur?

— Păi cum să nu fiu, când eu i-am trimis bileţelul? Ce-i drept, l-am semnat în fals pe un cunoscut al ei, un proxenet de tip nou. A chemat-o urgent la „Inter”, că a sosit un lot de turişti italieni.

— Eşti nebun?! îl dojenesc eu îmbunat.

— Însă unul simpatic, nu-i aşa? se gudură el. Şi tu puteai să fii un nebun frumos, cum zice Fănuş Neagu, dacă ţi-ai fi ales o altă profesiune.

Un timp, nu-l mai văd, nu-l mai aud. Descopăr lumea din jur. Se face o lună de când n-am mai dat pe la „Capsa”. Doamne, ce metamorfoză! Au dispărut ziariştii, scriitorii, studenţii arabi. Pe la mese, alţi consumatori. Un alt univers... O lume interlopă în devenire, viitorii noştri clienţi: îmbogăţiţii de după Revoluţie - bişniţarii. Aerul din local îmi

pute, îmi pare nociv. Mitiţă îmi ghiceşte pe chip dezgustul şi mă îndeamnă să-mi beau cafeaua că se răceşte.

— Ia mai dă-i în... mă-sii! M-ai chemat... am venit. *Sunt aici de două mii de ani! Hai, derulează-te*! Zi cu ce pot să-ţi fiu de folos.

Rad frişca de pe prăjitură şi o „clădesc” pe cafea, sorb din ea. E delicioasă. Şi prietenul meu Mitiţă e un deliciu. Îl fixez îndelung, cu afecţiune, şi-l întreb:

— Mai frecventezi hotelul „Bucureşti” şi anexele lui?

— Destul de des.

— Mişună multe prostituate pe acolo?

— Te pomeneşti că te-au trecut la „Moravuri”... Îl amuză ideea, râde, arătându-mi dinţii săi sănătoşi. Mişună, dom’le. Acolo economie de piaţă! Bursa valorilor!

— Ai auzit de una Călina Dragoman, zisă „Frumoasa de Găieşti”?

— „Zvăpăiata”... mă întrerupe Mitiţă bucuros că îşi poate etala cunoştinţele.

— Te pomeneşti că ai avut prilejul să constaţi direct şi personal din ce „materie primă” e plămădită?

— E frumoasă... e căutată. Are un curs bun la bursa hotelului. Iar eu nu posed valută. Unde vrei să ajungi? Nu faci un ocol prea mare?

— Poate, recunosc eu căutând în zaţul de pe fundul ceşcuţei conturul unor monştri. Am informaţii că locuieşte la hotel „Bucureşti”, într-un apartament plătit de un ziarist francez.

— Hai că-mi place! se bucură Mitiţă, aflând în ce aventură vreau să-l introduc.

— Nu ştiu dacă tipul e ziarist sau proxenet. Pe mine însă nu francezul mă interesează, ci individa.

— „Totul despre individa X”, parafrazează Mitiţă titlul unui film celebru cu Bette Davis.

— Mă interesează ce legături mai are cu gaşca din care

se trage. Trebuie să ştii că de la treisprezece ani a început să figureze în fişele delincvenţilor minori. E trecută prin faimoasele „instituţii de reeducare” şi chiar prin penitenciarul de la Jilava. Ce interes are francezul să investească în ea?

— Crezi că e amestecată într-un rahat mare?

Am stârnit curiozitatea lui Mitiţă, iar eu, dacă apelez la serviciile acestui „detectiv particular”, sunt obligat să-l pun în temă.

— Ai auzit de Mario Campanella?

— Cel cu Casa de mode? Primul italian sosit la Bucureşti, după Revoluţie, să înfrumuseţeze româncele? îmi demonstrează Mitiţă, încă o dată, „cultura” sa generală. Cel căruia, într-o noapte, i-a fost prădată camioneta cu modele? Aţi prins hoţii?

— Încă nu... În schimb, Călină Dragoman purta astăzi unul din modelele dispărute, îi dezvălui fără ocol. A dat şi în scris că modelul aparţine colecţiei create de Campanella.

— Ai interogat-o deci?

— Da, cu câteva ore în urmă, a mai declarat că l-a primit în dar de la francezul ei, după spectacolul de la Polivalentă, unde Campanella şi-a prezentat colecţia. „Frumoasa de la Găeşti” nu s-a dat îndărăt să-mi declare că a trăit cu Campanella. Mă interesează dacă această legătură continuă şi ce alte legături statornice mai menţine.

Mitiţă se interesează grijuliu dacă fumul de ţigară mă deranjează. Drăguţul de el, furat de relatările mele, a uitat unde ne găsim şi că plutim în nori de fum. Până îşi aprinde ţigara, îi pun întrebarea decisivă, aşa cum suna ea în copilăria noastră:

— Ei, ce zici, te prinzi?

— Mă prind!

— Încă din seara asta trebuie să intri în acţiune.

— Înseamnă că e lată?

— Poate să devină lată, îi răspund, amintindu-mi de aşa-numitul colonel Crăciun. Nu consider că-i momentul să-l introduc în tenebroasa afacere Paizu-Crăciun.

Îmi duc mâna la portofelul ce-l ţin în dreptul inimii ca să-mi achit consumaţia. Mitiţă îmi blochează mişcarea, avertizându-mă:

— Am achitat nota de mult. Mâine ai s-o achiţi tu. Aşa îmi place mie să mă pun bine cu poliţia.

— Băieţică, te las... Dacă ai o veste importantă, telefonează-mi la orice oră, la sediu sau acasă.

Dau să mă ridic, însă braţul său puternic mă trage înapoi pe scaun. Ţine să-mi spună o vorbă „încurajatoare” la despărţire:

— Auzi, abia aştept să te dea afară din poliţie.

Înghit anevoios gluma, ca pe o doză de untură de peşte. Mă prefac însă că m-a amuzat când îl întreb:

— Mă rog frumos, şi de ce ţii tu atât de mult să fiu dat afară?

— Ca să putem să ne privatizăm, să deschidem împreună un birou de investigaţii. E singura noastră şansă de a deveni milionari.

Aşa e Mitiţă: îţi serveşte una caldă, una rece.

3

Mă întorc la volan şi străbat în viteză oraşul, care îmi pare neprimitor. Ah, aceste „babe” capricioase... Acum, peste capetele noastre, cerul „stoarce” lapoviţă. Îmi revin subit în minte vorbele lui Mitiţă: „Abia aştept să te dea afară din poliţie”. Le-a rostit în glumă, totuşi în clipele astea găsesc în mine un ecou grav. Cum adică să fiu dat afară? S-ar putea întâmpla? De ce nu? O conjunctură, un ordin, o semnătură şi gata, cariera mea a luat sfârşit. Un impuls

nervos îmi împinge piciorul pe pedală de acceleraţie. Dacă o altă maşină ar fi fost în faţă mai aproape de mine, aş fi tamponat-o. Îmi readuc „Dacia” la o viteză moderată. Străbat la ora asta un oraş trist şi dezolant şi, printr-o asociaţie de idei, mă întorc cu gândul la maiorul Victor Moraru, la drama şefului meu. La ameninţările cu moartea care l-au scos vremelnic din „linia întâi”. Mda, fiecare profesiune cu riscurile ei! Câţi justiţiari italieni n-au căzut seceraţi de automatele mafioţilor sau rupţi în bucăţi de explozia unor bombe fixate în propriile automobile?! Şi iată aşa, din una în alta, ajung să mă întreb cum aş reacţiona dacă m-aş trezi în menghina unui asemenea război ai nervilor. Să primeşti în plină noapte un telefon, iar o voce ameninţătoare să te someze: „Dacă în douăzeci şi patru de ore nu-l eliberezi (să zicem), pe Paizu, iubita ta, Antoanela...” Nu, nu am tăria să-mi duc ideea până ta capăt. Îmi mai amintesc că după căderea dictaturii, prinşi într-o lungă discuţie, maiorul Moraru îmi mărturisea: „Puţini oameni ştiu cât ne-a fost nouă de greu să ne exercităm, în anii aceştia, obligaţiile. De acum încolo însă ne va fi îndoit de dificil. Poliţiştii şi-au pierdut credibilitatea şi va fi nevoie să muncim, nu glumă, la vedere, pentru a o recâştiga.” „Dacă-i aşa, n-ar fi mai normal să ne prezentăm demisiile?” l-am întrebat, susţinându-i privirile uluite de naivitatea subalternului său. Cu toate acestea, m-a tratat cu seriozitate, atrăgându-mi atenţia asupra gravei situaţii în care se află ţara. „Criminalitatea e în creştere. Noi ăştia, câţi suntem, vom fi confruntaţi mult mai repede decât îţi imaginezi cu o cazuistică nu numai necunoscută nouă, ci şi cu infractori de talie internaţională. Pe puţin patru ani de-acum încolo, societatea o să aibă nevoie de experienţa generaţiei mele, iar pe tine nu te includ în generaţia mea. Eşti încă foarte tânăr. Demisiile? Îţi dai seama, la scară naţională, ce vid s-ar crea? Ce-ar mai zburda infractorii? Şi

aşa suntem timoraţi, dar când vor trece la tactica ameninţărilor, apăi să te ţii!”

Da, la acel ceas al discuţiei noastre, ameninţările cu moartea nu-şi făcuseră debutul în viaţa noastră de poliţişti, dar previziunea maiorului Moraru s-a adeverit şi a luat, după graţierea infractorilor de la începutul lui ianuarie, forma unui adevărat război al nervilor, silindu-ne să batem în retragere. Sper că va fi numai vremelnic. Nimeni, deocamdată, nu-l poate înlocui pe maiorul Victor Moraru, căci un criminalist, asemenea unui chirurg, nu poate opera cu mâna sigură dacă nu se confruntă în timp şi în spaţiu cu o cazuistică bogată şi variată.

*

— O, ce bine că ai venit!

Plutonierul-major Tudor Avasilichii nu este omul care să ştie să joace teatru; pur şi simplu nu cunoaşte nuanţe. Dacă nu-i albă, e neagră. Întâmpinându-mă cu exclamaţia de mai sus, e chiar bucuros că, în sfârşit, m-am întors. Trebuie să se fi petrecut ceva în absenţa mea... S-a ridicat în picioare - vechi obicei; eu îi cer să şadă. Nu mă ascultă.

— Lasă-mă în legea mea! Aşa am învăţat eu să respect gradele. Ce dacă eşti mai tânăr decât mine? Dincolo e un tip... un bărbos... zice că-i ziarist... de la „Curentul Bucureştiului”.

Ochii îi sclipesc viclean, ca şi cum ar fi vrut să-mi zică: „Ei, acum să te văd, pe unde scoţi cămaşa?”

— Ce vrea?

— Păi ce să vrea un ziarist în zilele noastre?! Niscaiva informaţii.

— Nu puteai să i le dai dumneata? îi reproşez eu supărat.

— Păi cum să-i dau eu informaţii despre doi tineri pe care, cică, noi i-am arestat aseară la „Berbecul” pentru că

strigau „Jos guvernul!”? Eu nu deţin asemenea informaţii.

Brusc, îmi amintesc de Irina Mavrocordat, apoi de telefonul mamei lui Bujorel Necula şi mă uit la nea Tudorică mai prietenos.

— L-ai legitimat?

— Mi-a arătat el acolo ceva, da' sincer să fiu, nu i-am reţinut numele.

— Aşteaptă de mult?

— Cam de un ceas.

— Condu-l la mine!

Vreau să ies, însă Avasilichii tot mai are ceva să-mi spună:

— A sosit sacul de la morgă cu lucrurile lui Cornel Turcu…

Câteva minute mai târziu, Avasilichii mi-l introduce în birou pe neanunţatul ziarist. Mi-e greu, din prima clipă, să-i stabilesc vârsta. De vină-i barba acestuia... o barbă neagră şi stufoasă care-i camuflează obrajii plini. Îi văd doar ochii: mă sfredelesc acuzator. În loc să mă salute, îmi reproşează direct:

— Lăsaţi presa să aştepte!

Ripostez calm:

— Las presa să aştepte?! Mă rog, dar câte ziare reprezentaţi dumneavoastră?

De-al dracului, îl ţin în picioare. Nu mi-a adresat un „Bună seara!”, nu s-a recomandat. Îmi întinde arogant o legitimaţie. I-o controlez fără să mă grăbesc. Iau notă că pe bărbos îl cheamă Bunescu Costin şi este reporter la cotidianul de mare tiraj „Curentul Bucureştiului”. Îl rog să-mi prezinte şi Buletinul de identitate. Cererea îl nemulţumeşte, însă nu are cum se eschiva. Aflu din act că Bunescu Costin are douăzeci şi opt de ani, e născut în Bucureşti şi domiciliază în strada Lemnului 86.

— Domnule Bunescu, constat că reprezentaţi un ziar şi nu presa!

Înfoiat într-o pufoaică albastră de tip „superman” musafirul meu pare o namilă gata să se năpustească asupra mea, şi să mă devoreze. Din barbă i se conturează o gură cu buze groase. De sub o şapcă sport, pletele-i curg, acoperindu-i urechile. Îl văd cum scoate din geanta burduşită - cu ce oare? - un mic aparat de înregistrare, şi mi-l vârî ostentativ sub nas, replicându-mi cu dorinţa de a mă intimida:

— Ştiţi prea bine ce se înţelege prin noţiunea de presă.

Declanşez şi eu aparatul de înregistrare ascuns în sertarul din dreapta mea şi fac pe prostul:

— Totalitatea ziarelor şi publicaţiilor din ţară. Or, eu n-am convocat nici o conferinţă de presă şi nici nu ţin minte ca dumneavoastră să-mi fi solicitat o întrevedere la oră fixă, iar eu să fi căzut de acord, aşa că... De fapt, domnule Bunescu, ce doriţi?

Îl poftesc, în fine, să ia loc. Sub greutatea trupului său gras, scaunul scârţâie dureros. Mă uit ostentativ la ceas.

— Câteva informaţii. În cursul zilei am primit la redacţie an telefon. O cititoare ne semnala...

Cu gândul la Irina Mavrocordat, îl întrerup:

— Şi-a declinat identitatea?

— Are oare vreo importanţă, de vreme ce, la telefon, nu aveam cum s-o legitimăm?

— Pentru noi da, are şi, ceva mai încolo, o să vedeţi de ce, recunosc eu. Vă rog, continuaţi....

— Această cititoare ne-a informat cum că ieri după-amiază poliţia de cartier a arestat doi tineri la „Berbecul”, pe motivul că ar fi strigat „Jos guvernul!”. Este adevărat?

— Vi s-a comunicat şi numele celor doi?

Ziaristul dă la iveală un carneţel, îl răsfoieşte, caută fila care-l interesează:

— Necula Bujorel şi Paizu Stan. Ce-aţi făcut cu ei?

Rămâne cu carnetul în mână şi mă măsoară inchizitorial:

„Ei acum să te văd poliţistule, pe unde scoţi cămaşa?”

— Păi ce să facem cu ei, domnule Bunescu?! Am hotărât să nu-i executăm imediat, să mai aşteptăm, să vedem dacă vreun ziar a prins de veste.

Din pricina bărbii, a pletelor, a sprâncenelor stufoase, a cozorocului şepcii, nu-i pot înregistra reacţiile.

— Glumiţi, domnule locotenent-major. Ce-i drept, cam sinistru.

— Ca ziarist al „Faptului divers”, cunoaşteţi Codul penal?

— Pardon? Sunt comentator de politică internă, mă corectează el cu o vădită mândrie profesională. Iar în ce priveşte Codul penal, nu sesizez legătura...

— O s-o sesizaţi imediat.

Ridic receptorul, formez numărul unui interior, îmi răspunde plutonierul-major Avasilichii. Îi cer să mi-l aducă din arest pe Necula Bujorel, precum şi mapa „Berbecul” cu toate declaraţiile inculpaţilor şi martorilor. „Execut ordinul!” mă asigură Avasilichii pe un ton mai cazon ca niciodată. Pun receptorul în furcă şi întocmai ca „oaspetele” meu, nu schiţez un zâmbet. Suntem ca doi cocoşi. Zic:

— Mă puneţi în culpă vizavi de Codul penal... De asta v-am întrebat dacă îl cunoaşteţi. Vă fac însă o favoare şi îmi asum riscul. Nu pentru a vă câştiga bunăvoinţa, ci pentru că ne-aţi trecut pragul încărcat cu prejudecăţi. Să ştiţi că, în faza asta a cercetărilor, pentru a înlesni o întrevedere între un deţinut şi cineva din afară, am nevoie de aprobarea Procuraturii.

— Vă mulţumesc.

— Am socotit că declaraţiile unuia dintre protagoniştii scandalului de la „Berbecul” vor fi mai convingătoare decât explicaţiile mele.

— Pot să-l fotografiez?

Înainte de a-mi auzi răspunsul, ziaristul apucă geanta, să-şi scoată aparatul foto.

— Nu.

Ciocănituri în uşă. Se iveşte Bujorel Necula. În spatele lui - Avasilichii. Îmi lasă mapa cu documente şi se retrage. Îmi cercetez din priviri „clientul”. E nedormit, impresionat poate de primele douăzeci de ore de arest. De moartea lui Paizu nu a avut când şi cum să afle. Îl invit să-şi tragă un scaun şi să ia loc. Mă ascultă şi rămâne nemişcat, cu ochii în pământ. Îi explic cine-i bărbosul şi ce doreşte, dar nu şi ce l-a adus în incinta poliţiei.

— Domnule Bunescu, dacă doriţi să rămâneţi cu el între patru ochi...

— Nu, nu...

Refuzul său trădând o oarecare nelinişte, dacă nu chiar teamă, mă impresionează plăcut şi încep să-l măsor cu alţi ochi.

— Cum te cheamă? răsună prima întrebare a lui Costin Bunescu.

O să fiţi de acord cu mine că nu are rost, pentru economia prezentei cărţi, să vă povestesc cum s-a desfăşurat dialogul dintre cei doi. Mă voi limita doar să menţionez că, relatându-i ziaristului cele petrecute în ajun la „Berbecul”, Bujorel Necula a recunoscut, indirect, declaraţiile date şi semnate de el anterior.

Costin Bunescu îi adresează interlocutorului său o ultimă întrebare:

— Doreşti ca, prin mijlocirea ziarului nostru, să adresezi un mesaj prietenilor tăi?

— Nu.

— Domnule locotenent-major, din punctul meu de vedere...

Înalţă din umerii săi de „superman” şi-mi dă de înţeles că a terminat.

De îndată ce ziaristul şi-a epuizat întrebările, intervin eu cu un element nou.

— Poate doriţi să vă aruncaţi o privire peste piesele dosarului de trimitere în judecată?

Ziaristul acceptă invitaţia, ia dosarul, îl cercetează în grabă, căci îşi dă seama că sunt în concordanţă cu cele relatate de Bujorel. Mi-l înapoiază. Aparatul său de înregistrare fiind încă în funcţiune, întreb:

— V-aţi edificat, domnule Bunescu, că nu-i vorba de o chestiune politică?

— Da. Vedeţi, meseria noastră nu-i mai puţin ingrată decât aceea a unui poliţist.

— Acum, că sunteţi aici, v-aş adresa şi eu o rugăminte. Ştiu sunteţi un ziar de mare tiraj.

— Aşa e...

Pentru prima oară izbutesc să desluşesc un zâmbet pe chipul lui ascuns în barbă. Scot din plic fotografiile cu cadavrul lui Cornel Turcu, i le arăt, precizându-i:

— Numai ce le-am primit de la laborator.

— Cine e? se interesează bărbosul după ce le-a examinat.

— Să răspundă Bujorel Necula, propun eu.

Fotografiile ajung la el; nu suportă să le privească prea mult şi închide nervos ochii, încercând să scape astfel de imaginea cadavrului.

— E Cornel Turcu!

— Asta am vrut: să-l identifici.

Îi chem pe Avasilichii. Plutonierul-major se prezintă imediat şi-i face semn lui Bujorel Necula, palid şi vlăguit ca după o lungă suferinţă, să-l urmeze. Înainte de a ieşi, Bujorel mă întreabă cu acelaşi glas lipsit de vigoare:

— Aş putea să-l văd pe Paizu?

Mă neliniştesc: să-i fi parvenit vreo informaţie? Nu-l las să plece fără un răspuns. Mă uit la ceas şi îi spun:

— În jurul orei opt o să aibă loc o nouă confruntare, o să vă vedeţi atunci. Şi pentru a împiedica orice discuţie pe

tema Paizu, mut macazul, adăugând: Ce-i spun mamei tale, dacă telefonează? Să vină?

— Nu, nu, să nu vină

— Mai gândeşte-te!

Mormăie ceva inteligibil şi se îndreaptă spre uşa deschisă de Avasilichii.

— Maică-sa vrea să-l vadă şi el se împotriveşte întâlnirii, îi explic eu lui Bunescu.

— Păcat! rosteşte ziaristul impresionat de scena la care a asistat.

Profit de starea afectivă a interlocutorului meu pentru a-i propune ca ziarul să publice în numărul de mâine fotografia victimei - fiind o problemă urgentă - la rubrica „Cine-l cunoaşte?”.

— Ne puteţi ajuta?

— Cum să nu! îmi vine ziaristul în întâmpinare. N-avea nici un act asupra sa?

Ca să fiu cât mai convingător, inventez o legendă:

— De la „Berbecul”, victima a fost transportată cu maşina responsabilului restaurantului la „Urgenţă”. Cei de la spital au găsit asupra victimei un Buletin de identitate ce s-a dovedit a fi fals, iar autorul omorului şi complicele său nu ştiu mai nimic despre starea civilă a victimei. Poate are pe cineva care să-l îngroape. Poate că omul a avut o logodnică sau o concubină... Cui să-i anunţăm moartea?

— Am înţeles. O, Dumnezeule, cu câte probleme vă zbateţi!

„L-am impresionat!” îmi zic. Nu-i rău. Întind pe birou fotografiile şi aleg una unde figura victimei e mai puţin modificată de moarte.

— E foarte important să apară în numărul de mâine, îi atrag eu atenţia.

— Fiţi convins că o să apară.

Ziaristul ia fotografia, îşi pune aparatul înapoi în geantă şi

ne despărţim strângându-ne mâinile ca doi buni amici.

— Oricând vă stau la dispoziţie! mă ofer eu.

Mă întorc mulţumit la fotografiile întinse pe birou şi le cercetez mai pe îndelete. Cornel Turcu a fost un spânatec şi spânatecilor le poţi ghici greu vârsta. Figura lui rigidă, aşa cum a fost surprinsă de obiectivul aparatului lui Ghiţă, pare a unui om de treabă, inapt pentru acţiuni infracţionale. De ce „colonelul Crăciun” i-o fi luat viaţa? Ce miză e în joc, că-şi permite luxul să sacrifice doi pioni deodată şi, implicit, să se deconspire, să ne semnaleze prezenţa sa primejdioasă? E drept, înainte de a-şi da sufletul într-un mod atât de surprinzător, Paizu a mai apucat să-mi dezvăluie amestecul Călinei Dragoman în organizarea întâlnirii de la „Berbecul”. Îmi declarase textual: „Călina Dragoman m-a recomandat colonelului Crăciun, căci ea e în serviciul colonelului încă dinainte de Revoluţie.” Dar tot Paizu, în prima sa declaraţie, mai avansase o variantă în legătură cu recrutarea şi angajarea sa de către „Serviciul secret” în reorganizare... Pe Paizu nu mai am cum să-l înghesui cu întrebările sau să-l confrunt cu „Frumoasa de la Găeşti”. În timp ce o audiam, Călina nu s-a arătat nici o clipă neliniştită de eventualele dezvăluiri ale fostului el iubit. De unde i se trăgea calmul şi siguranţa? De ce era atât de sigură că Paizu n-o s-o trădeze? Ştie cumva că arestatul nu va mai apucă să o trădeze?

Mă pomenesc deodată cu Avasilichii în spatele meu şi nu pot să-mi stăpânesc o tresărire.

— Când ai intrat? întreb eu indispus de reacţia mea.

— Am bătut, domnule, de câteva ori, zâmbeşte nea Tudorică încurcat. Credeam c-ai adormit. Ce-ai făcut, te-ai lămurit cu ziaristul ăla bărbos?

— Cam ţâfnos el, dar s-a dat pe brazdă... Pare un băiat bun. Mâine, ziarul lui o să publice fotografia lui Cornel Turcu.

— Ne-ar ajuta mult, îmi dă dreptate plutonierul-major. Tocmai în legătură cu Turcu Cornel am ceva să-ţi raportez... Situaţia-i cam albastră.

Vocea îi devine gravă.

— Domnule Mircea, află că individul nu figurează în cartotecă... nici la „caziere” nu figurează... Ori am fost tromboniţi, ori Turcu Cornel nu-i numele lui.

Multe, desigur, i se pot pune în cârcă plutonierului-major Tudor Avasilichii, dar că n-ar cunoaşte meserie nu i se poate reproşa. E serios, chiar prea serios, şi te poţi bizui pe o opinie a sa. De aceea, scurtul său raport îmi cade greu. Nădăjduiam să găsesc în arhive „portretul penal” al victimei, ca să pot circumscrie aria activităţii lui infracţionale, să intru în posesia unor date destinate să-mi uşureze cercetările sau s-o oblig pe Călina Dragoman să vorbească.

— La ce te gândeşti? mă întreabă nea Tudorică după o tăcere cam lungă.

— Propune-mi ceva, bădie!

— Să nu disperăm!

Avasilichii nu glumeşte, sfatul lui trebuie înţeles *ad litteram*. Să nu disperăm şi să judecăm la rece... ceea ce, cu ajutorul său, o şi fac.

— Ai dreptate. Mă răsucesc să-l văd mai bine. Nu-i deloc fericit că m-a amărât. Da, ăsta-i adevărul, am fost tromboniţi Unde-i Buletinul lui Turcu?

— Cred că în sacul primit de la morgă.

— Adu sacu’ aici, dispun eu. Poate îi găsim un petic.

Avasilichii iese val-vârtej să-mi îndeplinească ordinul. Existenţa buletinului îmi oferă totuşi o şansă pe care oricum intenţionez s-o valorific. Oricare va fi concluzia, îmi va deschide totuşi o cale către ceva. Ce dacă fişierul nostru nu-i păstrează numele? Nimeni nu mă obligă să trag de aici concluzia că Turcu Cornel ar fi un tip „curat ca lacrima”.

Prezenţa lui în lumea interlopă, ca şi tragicul său deznodământ îl pun, fără putinţă de tăgadă, într-o lumină proastă. Un buletin ar uşura, desigur, investigaţiile.

Apariţia lui Avasilichii mă smulge din universul ipotezelor. Îmi trânteşte pe birou un sac din plastic sigilat. Îndesat cu îmbrăcămintea şi obiectele victimei, însoţit de copia unui proces-verbal semnat de procuror şi de reprezentantul Spitalului de Urgenţă, E un act ce legalizează conţinutul sacului.

— Îl desigilez? îmi cere Avasilichii aprobarea.

— Mai întrebi?... Vreau Buletinul mai întâi de toate.

Cu o smucitură scurtă, plutonierul-major îi rupe sigiliul. Dă de un plic oficial al Procuraturii, mi-l întinde. E deschis. În el, Buletinul de identitate, copia unui proces-verbal. Îi cer lui Avasilichii să controleze fiecare obiect în parte, iar eu trec să verific buletinul. Din datele sale rezultă că aparţine cetăţeanului Turcu Cornel, fiu al lui Vasile şi-al Lenuţei, născut la 3 martie 1952, în comună Grădiştea, judeţul Giurgiu, căsătorit, domiciliat în Bucureşti, strada Sebastian nr. 18, sector 5. Buletinul, având seria CR nr. 372196, a fost eliberat la 10 aprilie 1972 de către Circa 17. S-ar zice că totul e în ordine şi că efortul meu aici ar trebui să se oprească. Stărui însă asupra fotografiei lui Turcu Cornel, prinsă în capse. Ceva nu-mi pare în ordine. Nu capsele. Apelez la lupă. Disting cu greu o nepotrivire între ştampila de pe fotografie şi cea de pe pagină. Nu pot totuşi să trag o concluzie. Ridic receptorul. Nea Tudorică mă iscodeşte cu coada ochiului, fără să se oprească din activitate. Chem circa 17, mă recomand şi cer legătura cu Serviciul de evidenţă a populaţiei. Îmi răspunde vocea unei femei. Aflu că vorbesc cu locotenentul Victoria Ionaşcu. Îi prezint cazul şi o rog să-l rezolve cât mai repede posibil:

— Aş vrea să scap de mort, mă justific eu, să-l predau familiei.

— E o problemă destul de simplă, mă linişteşte colega mea. Vă sun peste un sfert de oră.

Mă răsucesc spre Avasilichii având sentimentul că, în sfârşit, am făcut şi eu un lucru util. Şi-a încheiat şi el trebuşoara şi îmi raportează dintr-o suflare:

— Toate ţoalele defunctului, de la ghete şi până la bascul cu care-şi acoperea chelia, sunt străine.

— Şi ce-i cu asta?

— Tipu-i umblat.

— Putea să şi le procure de la talcioc.

Meticulos cum e, nea Tudorică a înşiruit pe scaune şi pe podea, într-o ordine sugestivă: ghetele, ciorapii, blugii, cămaşa, puloverul, o geacă de piele îmblănită cu un guler înalt, tot de blană, cum purtau aviatorii în timpul războiului. Deodată, pentru a mă surprinde, plutonierul-major întinde mâna şi îşi desface pumnul sub nasul meu.

— Iată ce-am găsit!

În palma sa mare şi grea - o cheie... una de hotel. De ea atârna o „carte de vizită” metalică, pe care este gravat: „Hotel Gloria” 308.

— Nea Tudorică, eşti un om norocos!

Îi culeg din palmă cheia ca pe un obiect de preţ. Citesc şi recitesc „cartea de vizită” cu o bucurie, poate, prematură. O fi obiectul acela metalic o cheie, dar e încă departe de a reprezenta şi cheia enigmei. Hotelul mi-e cunoscut..., e unul sordid, de ultima categorie. De ce-o fi tras Cornel Turcu, domiciliat în Bucureşti, cunoscut „om de afaceri” în lumea Călinei Dragoman, în acest stabiliment, când pe toţi cei din tagma lui îi poţi găsi în marile hoteluri? Să nu fie cheia lui? Atunci cum a ajuns în buzunarul său?

— În procesul-verbal mai sunt consemnate: un portmoneu cu şase bancnote a o sută de dolari... o fotografie... două prezervative.

Cercetarea portmoneului vine să întărească aprecierea

plutonierului-major: toate obiectele găsite asupra mortului sunt străine. Inclusiv fotografia color înfăţişând o femeie la vreo şaizeci şi cinci de ani, cu trăsături frumoase şi cu un zâmbet blajin pe chipu-i trecut. Pe verso, nici un cuvânt şi nici firma studioului foto unde fusese executată fotografia.

— Altceva?

— Fleacuri... mă informează colaboratorul meu. O batistă... un pacheţel neînceput cu gumă de mestecat... nişte lei, două sute şaptezeci şi trei... Auzi, Mircea?

Avasilichii se ridică, în mână cu geaca îmblănită a mortului; intenţionează să o supună unui control de „specialitate”.

— Ce-i, nea Tudorică? Ce-ţi mai trece prin cap?

— Cum de nu s-a găsit asupra lui şi un paşaport? L-o fi lăsat acasă sau la hotel, dacă stătea la hotel. Sau poate că a voiajat atât de mult, încât nu mai are loc de vize şi l-a predat să i-l preschimbe.

Îl urmăresc cu câtă îndemânare „percheziţionează” geaca, de parcă ar fi sigur că între căptuşeală şi mesada de blană ar putea nimeri peste o comoară, măcar un paşaport.

— Vameş ar fi trebuit să te faci, nea Tudorică! Un traficant nu ţi-ar fi scăpat.

— Pe dracu!

Sună telefonul, întrerupându-ne dialogul. La celălalt capăt al firului, locotenentul Victoria Ionaşcu de la Circa 17.

— Domnule locotenent-major, începe colega mea pe un ton egal însă energic, am ce să vă raportez. La 23 iunie 1985, cetăţeanul Turcu Cornel, domiciliat în strada Sebastian nr. 16, a reclamat un furt din autoturismul proprietate personală: odată cu alte obiecte, i s-au furat din torpedoul maşinii permisul de conducere şi Buletinul de identitate, având toate datele comunicate de dumneavoastră. La 28 august 1985, i s-a eliberat un buletin nou, cu altă serie şi număr. Continuă să domicilieze pe

strada Sebastian 16.

Fără îndoială, am parte de o zi plină de surprize. Fără îndoială, doamna locotenent Ionaşcu mi-a oferit o certitudine. Eu însă mai am nevoie de una. O întreb:

— Aveţi fişa lui Turcu Cornel la îndemână?

— E chiar în faţa mea.

— Vreţi să fiţi amabilă şi să-mi descrieţi în câteva cuvinte cum arată Turcu în fotografia din 1985?

— Cum să nu? îşi manifestă colega mea aceeaşi amabilitate. O faţă ovală... un păr negru, ondulat, pieptănat peste cap... Sprâncene stufoase. Nas mai mult cârn decât drept...

Socot că nu mai are rost s-o ascult şi o întrerup.

— Mulţumesc, doamnă Ionaşcu! E clar. Mortul meu e chel. are sprâncene subţiri şi blonde... nu-i cârn...

— Rezultă că mortul dumitale s-a folosit de un buletin furat acum câţiva ani. Cazuri frecvente... A înlocuit fotografia.

— Doamnă, mulţumirile noastre!

Rămân îngândurat, cu ochii închişi, uitând de Avasilichii. Aşadar, cu cine avem de-a face? Cine-i individul care, timp de cinci ani, s-a folosit de identitatea lui Turcu Cornel? Paizu îi cunoscuse oare adevărata identitate? Dar Călina Dragoman?

Plutonierul-major Avasilichii îmi dă de înţeles că-i şi el acolo, scăpând din mână geacă de piele a victimei. Nu-şi ascunde dezamăgirea că n-a mai scos nimic la iveală. Îl întreb:

— Ai auzit discuţia de la telefon?

— Auzit.

— Ai înţeles care-i situaţia?

— 'Nţeles, Mircea...

— Ce propui?

— Să nu disperăm... P’ormă... Dacă avem de-a face cu un

recidivist - şi cred că avem - nu există ca mutra lui să nu se afle în „fototeca de aur” a *Igemeului*... Să-l căutăm acolo. Asta ar fi una la mână. A doua: s-o înhăţăm încă în noaptea asta pe „Domnişoara de Pompadour” şi să-i luăm un supliment de interogatoriu. Avasilichii a schiţat cu claritate două căi pentru a nu „dispera”. Zic:

— Deocamdată, Călina Dragoman trebuie, lăsată să mai zburde...

— Să mai zburde?! Un „microb” ca ea?!

Obrajii i se aprind de nemulţumire... Îmi dau seama că am greşit pe undeva că nu l-am pus la curent cu rezultatul cercetărilor, cu supoziţiile şi iniţiativele mele. Încerc să dreg busuiocul, explicându-i de ce în ascultarea „Domnişoarei de Pompadour” am pus accentul mai mult pe „afacerea Campanella” decât pe crima de la „Berbecul”.

— După părerea mea, numai lăsând-o pe Călina Dragoman în libertate mai putem da de urma „colonelului Crăciun”,

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

Nu-mi rămâne decât să îndrept o a doua greşeală comisă faţă de ajutorul meu. Scot caseta pe care am înregistrat ultima convorbire cu Paizu înainte ca acesta să treacă pe cealaltă lume, derulez banda, caut fragmentul menit să-l lămurească.

— Ascultă ce declară Paizu...

„Călina, de fapt, m-a recomandat colonelului Crăciun. După asta, mi s-a interzis să mă măi văd cu dânsa.”

„Totuşi, te-ai văzut. Dovadă, întâlnirea de la «Berbecul»”.

„Alaltăieri, în jurul orei trei, a venit cu maşina şi m-a luat din faţa restaurantului «Doina», partea dinspre benzinărie. M-a luat în maşină şi mi-a transmis misiunea mea în ajunul plecării la Paris. Ea mi-a cântat, iar eu am jucat.”

Întrerup banda. În liniştea ce s-a lăsat, aud mai întâi respiraţia anevoioasă a lui Avasilichii, apoi un mârâit:

— Târfa!... Vezi că am avut dreptate?

— Sper să ne conducă la „Crăciun”. De aceea nu i-am vorbit nici de moartea suspectă a lui Paizu. E mai important pentru noi să-l prindem pe falsul colonel decât deplina identificare a victimei, îi completez eu informaţia. Ceea ce nu înseamnă că nu ne vom ocupa şi de treaba asta. Ca o dovadă a deciziei mele, îi arăt cheia. Eu o să mă reped la hotel. N-ar fi exclus să facem o descindere în cameră chiar în noaptea asta. Strânge bazarul ăsta şi du-l la magazie.

Îmi pun paltonul, iau cu mine cheia şi buletinul lui Turcu. Sunt de-acum la uşă, cu mâna pe clanţă, când telefonul mă opreşte locului.

— Lasă că răspund eu, se oferă Avasilichii.

Sunt de acord şi rămân lângă uşă.

— Da, domnule maior... Am onoarea. Plutonierul-major Avasilichii Tudor... Da, domnule maior... Vi-l dau imediat. Mâna lui mare cât o labă de urs acoperă microfonul receptorului. E de la Institutul de criminalistică, îmi comunică nea Tudor în şoaptă. Domnul maior Tănase.

„Ce bine că n-am plecat!” îmi zic. Furat de evenimente, uitasem cu totul să mai telefonez la Institut.

— Locotenentul-major Dabu la aparat...

— Maiorul Tănase, şeful laboratorului de toxicologie, vă salută.

— Am onoarea, domnule maior...

Toxicologul Institutului de criminalistică e un moldovean de prin părţile Botoşanilor. Deşi de peste douăzeci de ani în Bucureşti, nu şi-a pierdut dulcele accent al românilor din Ţara de Sus.

— Până la ora asta, laboratorul mi-a furnizat un prim rezultat şi ce mi-am zis? că poate ar fi bine să ţi-l aduc la cunoştinţă... E un rezultat sigur, nu mai poate fi contrazis de celelalte analize, mă atenţionează maiorul, ci doar completat cu noi dovezi. În pachetul de „Kent” care a

aparţinut lui Paizu, aşa cum ştii, mai erau patru ţigări. Din cele patru supuse analizelor, am găsit în două ţigări o concentraţie de nicotină în stare pură.

— Ţigări ucigaşe!

— Exact. Se poate declara fără nici un fel de rezervă că moartea subită a numitului Paizu Stan se datorează prizării unei concentraţii puternice de nicotină.

— Vă mulţumesc, domnule maior... Aţi mai avut un asemenea caz?

— Mai de mult, la începutul carierei mele. În cazul acela, asasinul îşi înţepase victima cu un ac muiat într-o concentraţie de nicotină.

— Încă o dată, vă mulţumesc!

„Da, e o zi plină de surprize, îmi spun. Acum ştiu precis că ucigaşul lui «Turcu Cornel» trebuia, la rândul său, să fie ucis.”

Îmi ridic ochii de pe telefon şi mă lovesc de privirile întrebătoare ale lui Avasilichii. Cât timp vorbisem la telefon, rămăsese nemişcat lângă uşă.

— Ai auzit?

— „Ţigări ucigaşe”?! Ne-am dat dracului! Ca mâine îi ajungem din urmă pe americani...

— Nea Tudorică, mi-e teamă că ai dreptate...

4

Îmi parchez maşina în faţa Agenţiei de voiaj C.F.R. Se înserase. O înserare umedă, nesuferită, îmbibată cu un miros iute de cărbune. Zona asta din Calea Griviţei are, la orice oră din zi sau din noapte, ceva respingător în înfăţişarea sa urbanistică. Poate de unde o sistematizare începută cu un deceniu în urmă a rămas neterminată. Pe o parte a străzii, hotelul „Nord” cu blocurile moderne ce-l

secondează. Iar pe alta, chiar peste drum, un şantier-maidan rezultat din demolările recente, care se opreşte în îndepărtata clădire a maternităţii Polizu. Aici, unde am coborât eu din maşină, strada e largă şi bine asfaltată, căci acoperă un spaţiu important al liniei metroului. Dincolo de pricăjita clădire a cinematografului „Dacia”, strada a rămas aşa cum era pe vremuri: îngustă, prost pietruită, plină de hârtoape, cu dughene nenorocite, înghesuite una în alta. Peisajul devine de-a dreptul dezolant când ochii mi se opresc pe ruinele unei clădiri devastate în timpul Revoluţiei de un incendiu criminal. Flăcările, extinzându-se, au cuprins şi sala „Marna”, una din cele mai vechi săli de spectacole din Bucureşti. În vecinătate, hotelul „Gloria”, cu cele patru etaje ale sale, se înalţă acum solitar şi trist între două maidane. Traversez strada. Din pricina întunericului, mă împiedic de linia tramvaiului, apoi nimeresc într-o hârtoapă. Ce-mi rămâne altceva decât să înjur? În dreptul intrării hotelului mă opresc, în mână cu cheia găsită la Cornel Turcu. Şovăi. Nu mi-e clar ce vreau, cum e mai bine să acţionez. Să urc direct la etajul trei şi să intru în cameră? Să mă opresc la „Recepţie” şi să-l iau pe recepţioner pe ocolite? Să mă legitimez şi să atac fondul chestiunii?

Optez pentru ultima variantă, deşi, sincer vorbind, mi-ar fi plăcut să mă folosesc de avantajul cheii. Pătrund într-un hol meschin, de unde porneşte şi scara. Abia acum constat că n-aş fi avut cum să trec neobservat. „Recepţia” e fixată pe un spaţiu mic şi înghesuită sub scară. Din „văgăuna” sa de dincolo de tejghea, pândeşte recepţionerul. Mă pomenesc în faţa acestuia mult mai repede decât îmi închipuiam. Scrie ceva într-un registru şi când mă vede îşi ridică ochelarii pe frunte şi se lasă privit: e un bărbat corpolent, cu o chelie lucioasă, însă cu o mustaţă neagră şi groasă, trasă pe oală. Îi adresez un „Bună seara!” şi tipul îmi răspunde: „Nu avem cameră!” Pare supărat pe mine.

Ochii lui, de culoarea oţelului, reci şi tăioşi, vor să mă ţină la distanţă. Îi întind legitimaţia. Nu se arată nici impresionat, nici slugarnic, o cercetează cu atenţie, de la distanţă. Îşi notează într-o agendă numele, numărul legitimaţiei. „Tipul e trecut prin ciur şi prin dârmon”, gândesc.

— Vă pot ajuta cu ceva? mă întreabă el respectuos.

— Să-mi spuneţi cine ocupă camera 308.

Mai mult din obişnuinţă, mustăciosul aruncă o privire peste umăr la căsuţele cu chei şi constată ceea ce remarc şi eu: cheia lipseşte de la locul ei.

— 308 aţi spus?

Dau afirmativ din cap. Deschide un registru. Caută de sus în jos. Întoarce pagina, o ia de jos în sus. În final, găseşte şi îmi răspunde:

— La 308 locuieşte un domn... un neamţ... originar din România.

— Numele şi prenumele?

— Kuhn Paul.

Să nu fi auzit eu bine? Să fi greşit el ordinea înregistrării camerei?

— La 308?!

Funcţionarul îmi confirmă, în timp ce ochii săi tăioşi devin bănuitori.

— De când locuieşte la dumneavoastră?

— Din 20 februarie anul curent.

— Evidenţa dumneavoastră consemnează numărul paşaportului, ţara care l-a eliberat?

Deşi n-au enunţat nici o acuză la adresa conducerii hotelului, mustăciosul îmi răspunde persiflându-mă:

— Suntem noi un hotel fără „stele” şi „parfumat” cu insecticid, dar actele normative în vigoare le respectăm.

— Paşaportul lui Kuhn este emis de *Refege* sau de *Redege*?

— De *Refege*.

— Aş putea să stau de vorbă cu el? E în cameră?

Mustăciosul se uită iar peste umăr în direcţia căsuţei cu numărul 308.

— Dacă domnul Kuhn n-a plecat în oraş cu cheia la el - ceea ce se întâmpla foarte rar -, atunci dumnealui e în cameră.

— N-aţi vrea să mă însoţiţi?

— De ce? îmi zâmbeşte el maliţios, chiar pe sub mustaţă. Doar sunteţi major, iar pe deasupra şi locotenent!

— Îi pot telefona de aici?

— Glumiţi, şi încă pe seama unui „om sărac”! Nu se cade... Telefoane în cameră?! La noi?! Hotelul ăsta încă din naştere e fără telefoane în camere.

O iau încet pe scara slab luminată. Nu-mi aud paşii pe covorul gros. Pute de te trăsneşte a insecticid. Urc şi mă întreb dacă nu cumva mă las atras prea mult de mirajul aventurii. Nu cumva ar fi fost mai înţelept să stabilesc mai întâi cum a ajuns cheia lui Kuhn în buzunarul lui Turcu? Sau dacă între Turcu şi Kuhn a existat vreo legătură? Nu mă răzgândesc. Urc, pătrunzând într-o linişte de cavou. Etajul trei mă pune în faţa unui coridor întunecos. S-o iau la stânga? S-o iau la dreapta? Nu-mi sare în ajutor nici un indicator. O iau la dreapta, încercând cu greu să disting, la o lumină chioară, numerele camerelor. Mă ajut şi de flacăra unui chibrit. Nimeresc, în sfârşit, uşa căutată - e chiar lângă scara care urcă la ultimul etaj. Să fac sau nu pasul următor? Îmi iau inima în dinţi şi bat la uşă. O dată... de două ori... de trei ori. Nici un răspuns. Încurajat de tăcerea de dincolo, introduc cheia în broască, o răsucesc. Mai iscodesc o dată coridorul, nici o mişcare. Apăs clanţa, uşa cedează. O împing prudent. Balamalele sunt bine unse. Mă izbeşte în nări un miros de aer stătut. Camera e cufundată în întuneric. Îmi înfrâng ezitările şi intru ghidat de o rază firavă de pe coridor. Caut comutatorul. Îl descopăr. Îl folosesc

numai după ce încui uşa. Lumina unui bec îmi dezvăluie o încăpere mobilată sărac: un pat de două persoane, acoperit cu o pătură vârâtă într-un „plic”; două perne alăturate; un dulap din plăci presate, dublu compartimentat. Deasupra, o valiză metalică mai mult înaltă decât plată, de care atârna o carte de vizită. Mă apropii şi înălţându-mă în vârful picioarelor, izbutesc să citesc „Paul Kuhn, Hamburg”. E o valiză cu cifru, n-o poţi deschide cu chei potrivite Controlez dulapul: trei costume şi un smoching, trei perechi de pantofi, una din ele din lac... lenjerie.. Pe suportul de sub oglinda chiuvetei, cele necesare unui bărbat ca să se bărbierească, să-şi facă toaleta: sprayul de ras, deodorantul, pasta de dinţi, aparatul de ras sunt de fabricaţie străină. M-am lămurit. Îmi propun să nu mă ating de nimic până ce nu voi stabili cum a ajuns cheia acestei camere în buzunarul lui Turcu Cornel şi, fără voia mea, îmi amintesc de observaţia lui Avasilichii: „Toate ţoalele ăstuia, de la ghete şi până la bascul cu care-şi acoperea chelia, sunt străine”. Îmi amintesc şi de dezvăluirile lui Paizu: „Turcu a stat mult prin străinătate”. Dacă victima lui Paizu este una şi aceeaşi persoană cu Paul Kuhn, atunci, pe bună dreptate, trebuie să aflu cât mai grabnic adevărata identitate a celui ce zace acum închis într-un coşciug frigorific la morgă. Îmi vine în minte barba ziaristului Bunescu şi îmi spun că am procedat bine rugându-l să publice fotografia mortului la rubrica „Cine-l cunoaşte?”

Mă îndrept spre ieşire, hotărât ca mâine, până-n prânz, împreună cu procurorul de serviciu pe sector, să organizez o descindere. Bineînţeles, cu sau fără Paul Kuhn de faţă. Sting lumina şi, la fel de prudent, ies şi mă răsucesc să încui uşa. Rotesc cheia o dată. Se cere rotită şi a doua oară. Nu mai apuc. O lovitură în ceafă mă azvârle într-un hău fără fund,

Într-un târziu, simt cum ploaia îmi biciuieşte faţa. Plouă!

Cu stropi de gheaţă. Deschid cu greu ochii. Descopăr deasupra mea chipul unui bărbat chel cu o mustaţă groasă trasă pe oală, care îşi tot bagă mâna într-o cană cu apă şi mă stropeşte. Lângă el, o femeie, îmbrăcată într-un halat albastru de lucru, mă cercetează cu milă.

— Vă simţiţi mai bine? mă întreabă mustăciosul.

Nu înţeleg ce vrea. Privesc zăpăcit în jur şi, puţin câte puţin, încep să-mi amintesc unde mă aflu, să recunosc coridorul, mutra recepţionerului, mai constat apoi că zac pe podea, cu spatele sprijinit de un zid, lângă uşa camerei din care numai ce ieşisem.

— Puteţi să vă ridicaţi? Hai, luaţi şi o gură de apă! mă îndeamnă omul de la „Recepţie”.

Beau din cana în care mustăciosul îşi băgase mâna şi mă stropise. Într-adevăr, apa mă redeşteaptă de-a binelea. Durerea mă face să-mi duc mâna la cap şi să mi-l pipăi. Mă arde durerea! Sunt ajutat să mă ridic. Rămân nemişcat câteva minute. Cu ajutorul a încă două înghiţituri de apă, îmi recapăt pe deplin şi luciditatea.

— Ce s-a întâmplat? îmi cere mustăciosul, pe bună dreptate, să-i povestesc.

Nu reacţionez imediat. Din pricina lui nea Tudorică, al cărui glas prinsese să umble prin mine: „O să vezi că o să-i ajungem din urmă pe americani şi o să-i şi întrecem.” Am fost atacat, ceea ce, înainte de Revoluţie, nu mi s-a întâmplat nici măcar o dată. Cu ce, naiba, m-o fi pocnit? În căutarea unui răspuns, îmi întorc privirile către uşa camerei 308. Cheia e în broască. Înainte de a fi doborât, am răsucit-o o singură dată. În mod normal, uşa trebuia să fie încuiată. Mă adresez mustăciosului:

— Vreţi să vedeţi dacă domnul Kuhn e în camera?...

Îi dau astfel de înţeles că n-am ajuns să intru în cameră. Mustăciosul ciocăneşte în uşă de câteva ori, apoi, împins de nerăbdare, apasă clanţa şi - minune! - uşa cedează. Îmi

vine uşor să conchid că agresorul, după ce m-a doborât, a pătruns în cameră, după care a părăsit-o în mare grabă, uitând s-o mai încuie şi, eventual, să ia cheia. Îl urmez pe reprezentantul hotelului. Femeia în halat albastru - camerista - rămâne în prag cu ochii holbaţi de curiozitate şi observă:

— Cum naiba, cheia e în broască, iar domnul Kuhn nu-i în cameră?

Descopăr dispariţia valizei, însă nu scot un cuvânt. M-aş trăda.

— Da’ să ştiţi, domnule Teohăneanu, că de dimineaţă când am intrat să fac curăţenie, aşternutul era neatins.

— Crezi că n-a dormit în hotel?

— Pot să jur, afirmă femeia foarte categoric.

O rog pe cameristă să intre şi să vadă dacă lipseşte ceva din cameră. Intră şi, în secunda următoare, scoate un ţipăt:

— Valiza!... A dispărut valiza!

— Da’ unde o ţinea? fac eu, în continuare, pe neştiutorul.

— Pe dulap, bâiguie ea tulburată. Astăzi de dimineaţă era acolo...

— Ce tot vorbeşti, madam Anica? o înfruntă recepţionerul neîncrezător. Înseamnă că a plecat fără să predea cheia şi că domnul Benone a neglijat să-l scoată din evidenţă, ceea ce nu cred...

Îmi îngădui atunci să emit şi eu o observaţie:

— Dacă domnul Kuhn ar fi părăsit hotelul, ar fi luat cu el şi ustensilele de bărbierit şi de toaletă de pe suportul chiuvetei. Ele însă, priviţi, sunt acolo!

Faţa recepţionerului, până atunci rumenă, se îngălbeneşte. Începe, probabil, să înţeleagă că o să aibă parte de necazuri. Îi cer cameristei să controleze dulapul. Uimirea ei nu mă surprinde.

— Don’ Teohăneanu, da’ hainele lui sunt aici!...

Într-adevăr, sunt la locul lor, pe umeraşe. Aşadar, cel

care mă trimisese cu o lovitură fulgerătoare în lumea viselor o făcuse cu un scop precis. Apariţia mea l-a surprins, n-a avut încotro, m-a neutralizat şi a dispărut cu valiza metalică a lui Kuhn.

— Aş vrea să rămânem între patru ochi, îi propun domnului Teohăneanu.

Deşi m-a auzit, camerista nu ne lasă singuri decât la un semn al recepţionerului.

— Coboară, îi mai zice acesta, şi roagă-l din partea mea pe domnul Chitlaru să nu plece până nu cobor.

Rămânem, în sfârşit, singuri. Las să se scurgă câteva minute în tăcere, după care, cu paşi de pisică, mă apropii de uşă şi o deschid brusc. O surprind pe cameristă spionându-ne. Scoate un ţipăt scurt de spaimă şi o ia la fugă pe scări în jos.

— Asta-i personalul de hotel... cu năravuri vechi, mi se lamentează mustăciosul, scuzându-se.

— Domnule Teohăneanu... Teohăneanu şi mai cum?

— Miron.

— Domnule Teohăneanu, o să încep prin a vă informa că ceea ce m-a adus aici nu-i un fleac, o întâmplare oarecare, ci o crimă.

— O crimă?!... Am auzit bine?

Speriat de rezonanţa propriilor cuvinte, recepţionerul se dă instinctiv îndărăt, ca şi cum s-ar fi pomenit dintr-odată faţă în faţă cu autorul omorului şi nu cu un poliţist.

— Cheia... cheia care-i în broască eu am adus-o, a fost găsită asupra victimei.

— Domnule, sunt suferind de inimă... Îngăduiţi-mi să-mi iau doza de nitroglicerină.

Zăresc pe chelia interlocutorului meu răsărind primele broboane de sudoare. Mă neliniştesc şi mă întreb dacă n-ar fi mai bine să abandonez discuţia.

— Vă rog, continuaţi, mi se adresează recepţionerul după

ce şi-a luat medicamentul.

— Crima s-a comis aseară în jurul orei 18,30... Sunt înclinat să cred că madam Anica are dreptate când susţine că domnul Kuhn n-a mai dormit în noaptea trecută la hotel. Dumneavoastră când l-aţi văzut ultima oară?

— Ieri dimineaţă... Tocmai mă pregăteam să ies din tura de noapte, iar el ieşea să ia micul dejun peste drum, la hotel „Nord”.

— Vă amintiţi cum era îmbrăcat?

— Cum să nu! Pe cap, un basc... Purta zilnic acelaşi basc albastru închis. Nu ieşea niciodată în pardesiu sau palton, ci într-o geacă de piele...

— ...cu guler de blană, îl întrerup eu, impulsionat de un val de nerăbdare. Părul?

— O fi fost cândva blond... Fără să vrea, zâmbeşte. Astăzi e mai chel decât mine.

— Domnule Teohăneanu, îmi pare rău, dar acum sunt sigur că victima crimei săvârşite e una şi aceeaşi persoană cu Paul Kuhn...

Consternarea i s-a întipărit pe chip. Nu mi-e greu să ghicesc la ce se gândeşte. Se întreabă de ce a căzut beleaua taman pe capul lui şi nu pe cel al colegului din tura următoare. Îşi scoate batista, mormăind în timp ce îşi tamponează fruntea:

— Ştiu eu ce să spun?! Lucrez de treizeci de ani în reţeaua hotelieră şi n-am mai trecut prin situaţii ca asta. Cu sinucideri şi încăierări, da, am mai avut de-a face. Ce trebuie să fac? Eu sunt şeful unităţii.

— Prin dispariţia geamantanului, lucrurile se complică. Îmi ating cu palma lacul unde am fost lovit. Oftez de durere. Domnule Teohăneanu, cel care l-a sustras este şi cel care m-a agresat pe mine...

— Ce vreţi să spuneţi?

— Exact ceea ce gândiţi şi dumneavoastră: valiza a fost

sustrasă cu câteva minute înainte ca eu să ajung la uşă...

— Bine, domnule locotenent-major - sper că v-am reţinut corect gradul? -, dar, în tot acest răstimp, eu am fost jos, la „Recepţie”. Nici o persoană n-a ieşit din hotel cu o valiză.

— Clădirea are o ieşire de serviciu?

— Nu!

— Dacă e aşa, înseamnă că hoţul mai e în clădire. Kuhn avea în hotel prieteni sau simple cunoştinţe?

— Nu... Era un singuratic... Nimeni nu-l vizita, nu-l căuta... Pleca de dimineaţă, se întorcea după miezul nopţii.

— Cu chef?

— Nu, nu... Părea un auster... Şi avea, slavă Domnului bani. Cred că petrecea prin localuri ştiute de el.

— L-aţi văzut vreodată în smoching?

— Nu!

— Domnule Teohăneanu, nu ştiu dacă era în intenţia dumneavoastră să plecaţi acasă, însă eu vă rog să nu plecaţi. Vom încuia camera, cheia o s-o iau cu mine... Voi reveni cu procurorul - mă uit la ceas - cam în jurul orei zece, pentru o descindere oficială. Până atunci... Câte camere are hotelul?

— Treizeci şi cinci.

— Toate sunt ocupate?

— Toate...

— Străini?

— Paul Kuhn e singurul. Cine are valută - să fim serioşi - nu trage la noi.

— Aveţi încredere în madam Anica?

— Da.

— Ar putea să treacă discret, sub un pretext oarecare, prin toate camerele, să arunce o privire? Ea cunoaşte geamantanul...

— Da, cum să nu...

— Vă rog, puneţi-o la treabă. Dacă dă de valiză sau are

vreo bănuială, să procedeze cu tact. Eu o să vă las numărul meu de telefon. Întocmiţi o listă cu cei ce vor ieşi din hotel după plecarea mea sau vor elibera pe neaşteptate camera. Dacă vi se pare ceva suspect, semnalaţi-mi. Totul fără agitaţie. Şi încă ceva: câţi recepţioneri mai are hotelul?

— Doi.

— Convocaţi-i aici în jurul orei zece. Repet: discreţie, că s-ar putea că hoţul să mai fie în clădire.

Mi-a fost din nou gura aurită. Le recepţie mă aştepta o altă surpriză. Un client al hotelului, îmbrăcat sumar (îşi pusese la repezeală paltonul peste pijama şi coborâse în papuci), povestea cu frenezie - nu ştiu pentru a câta oară - o întâmplare văzută cu proprii săi ochi. Mă legitimez şi-i cer să-mi povestească şi mie întâmplarea. Bărbatul în pijama, palton şi papuci, cu părul vâlvoi - nu apucase să se pieptene -, părea să fie un obişnuit al hotelului căci se uita la Teohăneanu ca şi când ar fi vrut să-i ceară învoire.

— Stăteam întins pe pat... începe omul să-mi povestească.

— La ce etaj aveţi camera?

— Etajul doi, camera 203, îmi răspunde domnul Teohăneanu.

— Numai ce făcusem ochi, îşi reia omul relatarea. Stăteam întins, pe întuneric, cu ochii pe fereastra ce dă spre spitalul Polizu.

— Deci în spatele clădirii?

— Spre şantier... spre zona demolată, precizează bărbatul al cărui nume aflu că e Petre Nestor. Aud eu nişte glasuri. La început n-am dat nici o atenţie. Că, Slavă Domnului! de zgomote şi glasuri nu ducem lipsă. Deodată, aud o bufnitură, de parcă ar fi căzut un sac sau aşa ceva de la înălţime. Vă spun drept, în primele momente, m-am speriat. Am crezut că vreun nebun s-a aruncat de sus... M-am repezit la fereastră şi am deschis-o.

— Aţi aprins lumina? cer eu precizări.

— Nu... Şi ce văd? Un tânăr fugea de rupea pământul în direcţia Politehnicii... În mână cu o valiză. Am priceput imediat că cineva de la etajul trei sau poate patru i-a aruncat-o celui de jos... O aştepta, e clar. Cam asta-i tot.

— Aţi putut să vă daţi seama dacă valiza fusese aruncată din dreapta ferestrei dumneavoastră sau din stânga?

— Din dreapta mea, cum stăteam la fereastră...

Domnul Miron Teohăneanu, care ascultase şi el cu încordare relatarea, intervine cu o lămurire.

— Camera 203, ocupată de domnul Nestor, este despărţită de camera următoare, 204, prin casa scării.

După o scurtă reflecţie, iau decizia: să mai urc o dată la trei. Înainte însă de a-i comunica şefului de unitate ce-mi propun să întreprind, mă interesez:

— Dacă nu greşesc, deasupra camerei 203 se află, în mod logic, camera 303.

— Exact, îmi confirmă mustăciosul, iar la patru, anticipează el întrebarea mea, camera 403.

— Clienţii sunt în hotel?

Teohăneanu îşi aruncă o privire către căsuţele cheilor şi se pronunţă:

— Sunt plecaţi...

— Luaţi cheile şi urmaţi-mă.

Nemulţumirea care s-a instalat pe faţa lucioasă a recepţionerului e vizibilă. Şi eu, dacă aş fi fost în locul său, probabil aş fi fost la fel de supărat.

— Cine rămâne la recepţie cât timp o să lipsiţi? îl întreb eu după ce a intrat în posesia cheilor.

— Păi cine să rămână? Tot domnul Chitlaru... cam abuzez de el.

— Să rămână şi madam Anica... Da’ unde-i, că n-o văd?

— Sunt aici, domnule, zice camerista coborând alene treptele scării.

Mă uit mai atent la ea. În tinereţe trebuie să fi fost o femeie atrăgătoare. Faţa, pe cale de a se veşteji, exprimă însă o îndrăzneală proprie unor fiinţe voluntare. „A văzut şi trăit multe”, îmi zic.

— Doamnă Anica, domnule Chitlaru, nu-i o situaţie plăcută, dar vă rog să mă înţelegeţi... Atenţie la cei care părăsesc hotelul cât timp eu şi domnul Teohăneanu o să fim ocupaţi.

— Ce vreţi de la noi? devine arţăgos domnul Chitlaru. Să-i reţinem?

— Nu vă cer asta. Mă interesează cine iese şi cu ce iese: o valijoară, un pachet sau altceva. Dacă vă lasă cheia sau nu, dacă sunt ai hotelului sau în vizită la locatari ai hotelului. Mă întorc către doamna Anica şi-i zâmbesc prietenos: îmi pun mari speranţe în experienţa dumitale. Cunoşti geamantanul lui Kuhn.

— Puteţi să vă puneţi aceleaşi speranţe şi în domnul Chitlaru, mă dojeneşte mustăciosul.

— Să mergem!... Luaţi-o înainte, domnule Nestor.

Puţin mai târziu, intrăm la 203. Nu-l las pe domnul Nestor să aprindă lumina. Camera n-are decât o fereastră. După ce dau la o parte perdeaua, o deschid. Ferestrele de la maternitate sunt luminate. S-au aprins şi luminile stradale. Numai maidanul şi şantierul sunt în întuneric. Îl invit pe domnul Nestor să-mi indice cam din ce direcţie i s-a părut lui că aude glasuri şi pe unde se găsea individul cu valiza în momentul în care a deschis fereastra.

— Bineînţeles, dacă puteţi distinge în întuneric vreun reper.

Observ că lui Nestor a început să-i placă postura de martor ocular, e mai volubil, emite păreri, îşi pune întrebări, nu le lasă fără răspuns. Reţin din spusele lui un detaliu:

— Vedeţi... în direcţia unde trece acum un troleibuz spre Piaţa Buzeşti... cam pe la mijlocul distanţei dintre noi şi

strada Polizu se conturează un buldozer abandonat... În mod cert, într-acolo a luat-o insul cu valiza.

— Voia să iasă în strada Polizu?

— Da, afirmă domnul Nestor cu o siguranţă care nu-mi scapă. E pe acolo, pe aproape, şi o staţie de troleibuze... trec şi multe taxiuri... Putea să-l aştepte şi o maşină, nu-i aşa?

— Mulţumesc... M-am lămurit. Puteţi aprinde lumina.

Îl regăsesc pe domnul Miron Teohăneanu amărât. Îl înţeleg. Orice hotelier ar face aceeaşi mutră dacă unitatea lui ar deveni obiectul cercetării poliţieneşti.

— Domnule Nestor, o să vă rog să fiţi şi pe mai departe la fel de amabil şi să-mi pregătiţi o declaraţie scrisă. Concisă, edificatore. Da?

Îi strâng mâna, îl iau de cot pe domnul Teohăneanu şi-l conduc spre uşă. Tace, însă îl simt frământat. Din păcate, n-am cum să-l ajut. Urcăm scara încet; nu vreau să-mi ostenesc însoţitorul. Mai avem doar câteva trepte pentru a atinge coridorul etajului trei, când, deodată, recepţionerul se opreşte, atrăgându-mi atenţia:

— Ia uitaţi-vă la fereastra aia!

Abia acum observ o particularitate a clădirii, care înainte îmi scăpase: la fiecare etaj scara trece prin dreptul unor ferestre înalte şi înguste, ce dau spre maidanul-şantier. Cea de la etajul trei era deschisă, lăsând un val de aer rece să pătrundă în interior. Nu trebuie să fii foarte perspicace ca să-ţi dai seama că valiza fusese aruncată pe acolo.

— Când am urcat, îmi aminteşte şeful unităţii, oarecum mulţumit că poate să-mi fie şi el de ajutor cu un amănunt, fereastră era închisă.

Aşa e. Îl cred. Dacă ar fi fost deschisă, m-aş fi sesizat şi eu. Mă apropii cu grijă de fereastră, căci nu exclud posibilitatea ca mâine, la lumină zilei, să-i cer lui Ghiţă să ridice eventuale urme. Din locul unde m-am oprit,

buldozerul încremenit pe maidan se distinge mai bine decât din camera lui Nestor. Mă întorc spre domnul Teohăneanu:

— Vă rog să luaţi măsuri ca nimeni să nu umble la fereastră, să rămână deschisă, aşa cum e acum.

Mustăciosul dă din cap, sâcâit de modul cum evoluează cercetările şi mă întreabă cu o îngrijorare ce şi-ar dori-o ascunsă:

— Mai e cazul să intrăm în cele două camere?

Îi văd în mână cheile, apoi îi citesc pe chip cât e de nefericit. Nu încape îndoială că punându-mi întrebarea, a scăpat din vedere un amănunt esenţial: cel care a aruncat de sus valiza celui de jos, mai e încă în hotel. În momentele astea nu-l putea părăsi fără a atrage bănuieli asupra sa. Deci, stă ascuns undeva, într-una din camere. Sunt înclinat să cred că într-una situată chiar la etajul trei, aşa că îi răspund:

— Vreau să văd şi camera 303. De cine-i ocupată?

— De un cuplu, soţ şi soţie, din Titu.

Îmi descuie, intrăm. Un miros de colonie ieftină pluteşte în aer ca într-o frizerie, încercând să mai atenueze cel statornicit în clădire de insecticid. Lumina e la fel de anemică ca şi în camera lui Nestor. Îmi rotesc privirile fără să ştiu precis ce urmăresc. Nimic neobişnuit. Mai merită oare să mă obosesc urcând şi la patru, când tabloul infracţiunii s-a întregit cu probe concrete? De parcă ar fi pătruns în circuitul gândurilor mele, Miron Teohăneanu mă informează:

— Sus sunt camere mansardate. Doriţi să le mai vedeţi?

— Sunt totuşi în exploatare, nu-i aşa?

Scara este mai îngustă. Două persoane nu pot urca una lângă alta. Hotelierul o ia înainte. Totul devine strâmt şi înghesuit. Simt apăsarea acoperişului, ca şi cum aş fi ajuns într-un pod ciudat, improvizat pentru a putea fi locuit. Şi deodată, la urechile mele ajung gemetele lascive ale unei

femei; face dragoste, şi înţeleg „misterul” mansardei. Nu sunt de la „Moravuri”, se cuvine să bat în retragere. Mă întorc spre scară, derutându-mi însoţitorul.

— Nu mai vreţi să vedeţi 403?

Nu-i răspund. Cobor şi, pe măsură ce paşii rari mă apropie din nou de etajul trei, realizez că agresorul meu trebuie să-mi fi pândit ieşirea din camera 308, ocrotit de semiobscuritatea scării. Simplă coincidenţă? Sau cineva - un „om invizibil” - îl anunţase în grabă: „Un poliţist la 308”?

Jos, la „Recepţie”, domnul Chitlaru şi madam Anica mă aşteaptă cu o vădită nerăbdare, să-mi comunice că nimeni n-a părăsit hotelul. Nu-mi rămâne decât să le zâmbesc binevoitor şi astfel să le dau de înţeles că totul e în ordine. Ba le şi mulţumesc, amintindu-i domnului Teohăneanu de respectarea celor convenite.

*

În stradă, mă întâmpină răcoarea umedă a serii. Traversez, mă îndrept spre maşină, trec la volan dar nu pornesc, ci scrutez faţada hotelului, să văd dacă nu s-a luat careva după mine. Nu, nu s-a luat. Ies din maşină şi mă îndrept spre o cabină telefonică amplasată la un pas de Agenţia de voiaj C.F.R. Am noroc: aparatul funcţionează. Formez numărul, după care îmi fixez ochii pe intrarea luminată a hotelului.

— Circa a 4-a, plutonier-major Avasilichii Tudor.

— Nea Tudorică, n-am timp de pierdut, îl întrerup eu, adu-mi-l urgent la telefon pe locotenentul Săndoiu.

— ’Nţeles!

Mai introduc o monedă în aparat. Aştept cu teamă, n-am altă monedă. Mă bucur auzindu-l pe Săndoiu întrebându-mă:

— Ce e, Mircea, ce s-a întâmplat? De mult n-ai mai apelat

la serviciile mele...!

— Valerică, dragă, ia un băiat cu tine şi vino urgent în faţa cinematografului „Dacia”.

— Ce-i spun şefului?

— Lasă asta în seama mea...

— E o chestie de „Moravuri”?

— Altfel te-aş fi chemat?... Hai, trap!

— 'Nţeles!

Ies din cabină şi mă îndrept spre cinematograful „Dacia”. Lume pestriţă se înghesuie la intrare. Rulează - pentru a câta oară? - filmul „Şatra”. Văd perfect intrarea hotelului. Primul care a ieşit din hotel e domnul Chitlaru. Mă uit la ceas: acele arată şapte şi cinci. Urcă într-un „Oltcit” şi o porneşte spre Gara de Nord. Cinci minute mai târziu, iese o femeie. Mai curând tânără decât în vârstă, judecând după mers şi după cum îşi joacă poşeta ce o ţine ca pe o servietă. Zvelteţea ei îmi aminteşte de o elevă scăpată dintre zidurile gimnaziului. Se îndreaptă spre partea mai luminată a zonei, spre gară. După alte câteva minute, un tânăr înalt, cu capul descoperit, dar îmbrăcat cu un cojoc, iese precipitat din clădire şi ai zice, după cum aleargă, că este interesat s-o ajungă din urmă pe tânăra ce numai se avântase în noapte. Zece minute mai târziu, alte două femei îşi fac apariţia din lăuntrul hotelului. Par prietene. Mai au ceva de discutat, apoi se despart luând-o în direcţii opuse. Iată, se iveşte şi domnul Nestor. Traversează strada, îndreptându-se spre cinematograf. Mă feresc să nu mă vadă. Are omul bilet la „Şatra”. Un domn cu o valiză mică în mâna dreaptă intră în hotel şi, după câtva timp, reapare în stradă fără valiză.

O „Dacie” albastră opreşte în dreptul meu. Din ea coboară Săndoiu şi un subofiţer, Mihuţ, un băiat isteţ. Amândoi sunt îmbrăcaţi civili. Săndoiu, strângându-mi mâna, îmi zice:

— Pe şeful ăl mare l-a mirat măsura ta. Nu era la curent. Vezi cum te descurci. În ce-ai de gând să mă bagi?

— Cunoşti hotelul? îi arăt cu braţul clădirea de peste drum

— Dacă-l cunosc?! mă priveşte locotenentul cu ironie, adică: „Se poate, Mircea, să-mi pui întrebări nătăfleţe?” Păi, toată „copilăria” mea de poliţist de moravuri aici mi-am trăit-o!

— Perfect! exclam eu satisfăcut. Vreau să-mi „greblezi” etajul patru.

— Bordelul?! se minunează Săndoiu, aruncându-i lui Mihuţ o căutătură hoaţă. Ai auzit ce vrea? Ce-ţi veni?

— Bordel, zici? Atunci, am intuit bine.

Îl pun în temă, am grijă să nu uit vreun amănunt. Când pomenesc numele lui „madam Anica”, mă întrerupe:

— Cum ţi s-a părut?

— O femeie de treabă.

— Mai vorbim noi de ea. Deci crezi că tipul care te-a pocnit...

— ...şi a furat valiza.

— ...e încă în hotel?

— Sunt convins că a stat şi mai stă ascuns la etajul patru.

— Dacă-i aşa, îl găsim noi la una din fete.

— Reţine, până apar eu acolo cu procurorul, persoanele suspecte... Aruncă-ţi privirile şi prin registrul de evidenţă, continui eu să-i dau instrucţiuni, de parcă mi-ar fi în subordine.

Locotenentul Săndoiu e prea deştept ca să se supere, se mulţumeşte să-i arunce o căutătură veselă ajutorului său.

— Băiete, aici e de lucru!

— Mor să văd un bordel într-un... hotel, îi răspunde acesta cu o sinceritate care-mi smulge un zâmbet.

— Rima-i bună, dar o să fii dezamăgit, îl previne „enciclopedistul” în materie de „moravuri”, locotenentul

Săndoiu.

— Vă las...

— Vezi, nu uita să te explici cu şeful cel mare, obţine o hârtiuţă scrisă, că altfel intrăm cu toţi în căcat. Aduce a razie controlul ăsta.

Îl liniştesc şi, urându-le baftă, o şterg cu „Dacia” mea la Circă.

IV. O crimă după alta

1

Comandantul îmi ascultă informarea în picioare, lângă fereastră, fumând. Pare mult mai atras de întunericul de afară decât de raportul meu. Nu mă întrerupe decât o singură dată. Conchid:

— Sunt convins că aşa-numitul colonel Crăciun acţionează în perimetrul Călina Dragoman - Mario Campanella.

— Îţi împărtăşesc părerea... Mie însă nu-mi place acest Turcu alias Kuhn Paul. De ce nu figurează în cartoteca noastră? Colonelul se întoarce spre mine, dându-mi de înţeles că-l interesează răspunsul. Care o fi adevărata lui identitate?

— Îmi pun mari speranţe în apariţia fotografiei lui în „Curentul Bucureştiului”.

— N-ar fi rău să trimitem fotografia şi penitenciarelor. Poate se găseşte cineva care să-l identifice. Ni se cere să ajungem la acest „colonel Crăciun” cât mai repede.

— Vreo veste de la maiorul Moraru? mă interesez, nu ştiu de ce, cu o anumită timiditate în glas.

Comandantul mă scrutează gânditor, se îndreaptă tăcut spre birou, îşi striveşte ţigara în scrumieră, apoi scoate la iveală un casetofon şi-l declanşează. Răsună o voce ameninţătoare:

„Cu dumneata n-am nimic. Cu Moraru am... Te somez să-mi spui unde se ascunde. Îţi acord douăzeci şi patru de ore.

Dacă nu mi-l dai, te trec pe listă în locul lui.”

Colonelul Maftei închide aparatul, lămurindu-mă.

— Acelaşi cântec... Avem de-a face cu un obsedat.... un obsedat periculos.. Tu vezi-ţi de treabă... S-a constituit o echipă care se ocupă de el. Încolo, maiorul Moraru şi familia, sa sunt în siguranţă.

— Îmi permiteţi să mă retrag?

În timp ce îşi aprinde o nouă ţigară, îmi comunică printr-o clătinare a capului aprobarea sa.

— Dacă iese vreo noutate din descinderea de la hotel, raportează-mi aici sau acasă. La orice oră.

În birou, plutonierul-major Avasilichii mă aşteaptă cu un mesaj.

— Te-a căutat la telefon detectivul particular Pi... Ezită să continue. Ia o hârtiuţă şi face un efort să-şi desluşească propriul scris: Pin-cher-tonescu...

Mă stăpânesc să nu explodez în râs

— Ce nume mai e şi ăsta?

— A lăsat vreun mesaj?

— C-o să-ţi telefoneze la opt şi jumătate. Îl cunoşti*?* E unul de-al nostru care s-a privatizat?

Râde şi el de râsul meu. Se îndreaptă spre uşă. Îi atrag atenţia că o să facem o noapte albă şi nu care cumva să plece acasă. Poate că exagerez. Cine însă poate să-mi precizeze când, cum şi la ce oră o să se încheie descinderea de la hotel. Când izbucneşte zbârnâitul telefonului, îmi zice: „El e... detectivul,” şi se cărăbăneşte într-adevăr, la celălalt capăt al firului e Mitiţă.

— Pe unde umbli, mă?

— Pe la curve, şi pot să jur că nu mint.

— Târziu, târziu, da’ mai bine mai târziu decât niciodată, îmi dai şi mie adresa?

— Ce nu fac eu pentru *Pinchertonescu*! Hotel „Gloria”.

— Auleu! „Prieten drag, te cunosc de o viaţă,” începe el

să fredoneze cunoscutul şlagăr... Taman acolo te-ai găsit să-ţi trăieşti bărbăţia!? Bă, tu, ca poliţist, te-ai obişnuit cu veştile proaste?

— Numai cu proaste!

— Află, atunci, că gagica ta de la „Bucureşti” a dispărut... *Parole d’honneur*!

— Fii ceva mai clar, îl rog eu, încercând să-mi stăvilesc nervozitatea ce începe să mă acapareze.

— Unul din recepţioneri - prieten de pahar - mi-a povestit că, la orele 18, gagica a părăsit hotelul...

— Definitiv?

— Stai, mă, nu te repezi ca mireasa-n noaptea nunţii! S-a oprit la recepţie, unde a lăsat o scrisorică.

— Adresată cui?

— Ziaristului Michel Bernert... Am citit-o.

— Eşti nebun!

— Orice detectiv e puţin nebun. Altminteri... Îi scrie să n-o caute, că se va înapoia la hotel în jurul orei 20,30. Şi nici până acum nu a apărut. Eu, unul, m-am plictisit aşteptând-o.

— Sponsorul ei e în hotel?

— E aici. Îi convine... Are nu numai răbdare, ci şi dolari. Pe câtă vreme eu, nici fond de reprezentare n-am, se lamentează Miti.

— Tipa a lăsat cheia la recepţie?

— Nu obişnuieşte. O ia eu ea. Acum cinci minute, am căutat-o la telefon prin centrală şi nu mi s-a răspuns.

— Poate-i la francez în cameră?

— Nu e.

— De unde ştii?

— El sună mereu la recepţie şi întreabă pe limba lui: „Mademoiselle Dragoman n’est pas en bas?”

Şi pentru că, un timp, mă simt incapabil, să formulez o întrebare ca lumea, mă interesez:

— Era îmbrăcată elegant când a plecat din hotel? Recepţionerul ce zice?

— Păi ce să zică?! Că fata era foarte şic, cică a ieşit în pielea goală şi că-i şedea, de minune. Nu mai văzuse de mult o croială atât de perfectă.

Nu rabd şi-l înjur. Urmează replica lui de om calm, pe care nimeni nu-l poate scoate din sărite.

— Mă, tu chiar nu-ţi dai seama că de când te-ai aşezat pe scaunul ăla, te-ai tâmpit?! Atâta lucru nu-ţi trece prin cap, că toate femeile care intră sau ies de la „Bucureşti” - că-s contese ori curve - sunt la fel de elegante?!

— Ho, potoleşte-te!

— De fapt, ce-a fost în mintea ta? se interesează el ceva mai îmbunat, când ţi-a ieşit porumbelul din gură?

Într-adevăr, ceva a fost... Mă explic:

— O rochie lungă, de seară şi o blană pe umeri poate lesne sugera o petrecere...

— Bă, nu sunt decât un biet detectiv amator, conexiunile mele nu merg atât de departe ca ale tale. Lăsând însă gluma la o parte, îmi dau seama că tu ai un pietroi pe suflet. Vreau să te ajut.

— De unde vorbeşti?

— De la hotel, dintr-o cabină.

— Află dacă bagajele domnişoarei mai sunt în cameră.

— Crezi că a plecat aşa, pîş-pîş, din hotel, iar altcineva i-a scos bagajele?

— Un drăcuşor îmi şopteşte că s-ar putea.

— Tu ai trecut la „Moravuri”, că te interesezi de o prostituată?

— O anchetez în libertate într-un caz extrem de important şi e programată să se prezinte mâine le Circă. N-aş vrea s-o pierd.

— Tocmai amănuntul ăsta ai uitat să mi-l dai. N-ai pus un om pe urmele ei?

— Da’ tu pe urmele cui eşti?... Tipa mai posedă şi un paşaport cu viză de intrare în Franţa.

— Pricep, pricep, mă asigură „Pinchertonescu”. Eu rămân la hotel. Dacă nu-ţi telefonez în cinei-zece minute, înseamnă că bagajele ei n-au părăsit camera. O.K.?

— Mai comunicăm în noaptea asta*?*

— Numai dacă va fi nevoie.

Îmi stătea pe limbă să-i povestesc lui Mitiţă aventura mea de la hotelul „Gloria”, călătoria mea în „lumea viselor”, dar m-am stăpânit. Acum, zona vătămată mă doare, o durere surdă însoţită de pulsaţii îmi spune că o compresă cu apă rece mi-ar face bine. Mă duc la toaletă şi-mi transform batista în compresă. Într-adevăr, îmi uşurează suferinţa. Mă întorc la birou. În dreptul uşii o domnişoară îmi taie calea:

— Domnul locotenent-major Mircea Dabu?

O poftesc să intre şi, în felul acesta, îi răspund şi întrebării.

— Vin de la hotelul „Gloria”, trimisă de domnul Săndoiu.

Nu-mi vine să cred. Mă zăpăcesc chiar, uitând că sunt amfitrion. Mă aşez la birou înainte de a-i fi oferit vizitatoarei un scaun. Îmi repar imediat greşeala.

— Numele meu este Grădinaru Liliana... Doriţi să vă prezint Buletinul?

— Nu, nu sau, mai precis, încă nu. Îi zâmbesc condescendent. Apucase să-şi deschidă poşeta. Vă ascult.

Liliana Grădinaru se comportă firesc, de parcă ar fi trecut de multe ori pe la poliţie. Nu se arată nici intimidată, nici îndrăzneaţă. Mă frapează calmul ei. E drăguţă, atrăgătoare. Figura ei te trimite cu gândul la o studentă studioasă.

— Domnul Săndoiu m-a rugat să mă prezint urgent la dumneavoastră. Nu avea cum şi de unde să vă telefoneze. Hotelul, după cum bine ştiţi, nu are decât un singur telefon şi ăla la „Recepţie”.

Tânăra să aibă douăzeci de ani - are o voce plăcută.

— Sunt una din fetele care folosesc camerele de la mansarda hotelului.

Îşi înalţă fruntea şi mă fixează pentru a-mi observa reacţia. Numai că astăzi nu mai mă miră ce mă mira, de pildă, ieri. Curvuliţele mai tinere, care, într-un fel sau altul, îmi declară: „Sunt o prostituată”, nu mai stârnesc în mine nici revoltă şi cu atât mai puţin compasiune.

— Înţeleg, domnişoară, că dacă locotenentul Săndoiu v-a trimis la mine…

Mă întrerupe:

— Îmi permiteţi să fumez.

Mişcările ei sunt lente, ca ale unui om care nu are unde să se grăbească. O las în voie, deşi timpul, în curând, o să înceapă să mă preseze.

— Domnul Săndoiu, îşi recapătă Liliana Grădinaru graiul, numeşte etajul patru al hotelului bordel. Nu ştiu cum arată un bordel în accepţiunea adevărată a cuvântului. Ştiu însă că prostituate suntem, şi fetele pasagere, şi cele care şi-au închiriat cameră pentru o lună-două. Când am luat decizia s-o apuc pe calea prostituţiei, am jurat că voi fi ceea ce se numeşte o prostituată cinstită. Sună cam anapoda, nu-i aşa?

Întâlneşte din nou zâmbetul meu, dacă nu prietenos, atunci încurajator. Mai adaug:

— Cred că aveţi dreptate.

— Domnule, mi-am jurat că nu voi pactiza, ca prostituată, cu hoţii, în general cu necinstea.

Devin atent şi mă aplec asupra biroului de parcă aş fi vrut s-o aud mai bine.

— Astăzi, madam Anica mi-a propus un client.

— S-a mai întâmplat?

— Da. De cele mai multe ori din rândurile clienţilor din hotel. Nu şomăm, iar madam Anica primeşte şi ea un

procent...

„Doamne, oftez eu înlăuntrul meu, şi mie care-mi făcuse impresia unei femei cumsecade, încântată de perspectiva ieşirii la pensie!”

— La ce oră v-a propus clientul?

— Cam în jurul orei două...

— Aţi acceptat?

— Da, deşi avusesem o dimineaţă obositoare şi voiam să mă duc acasă, să mă odihnesc.

— Acasă? Locuiţi în Bucureşti?

— Da, îmi confirmă privindu-mă în ochi fără să clipească. Să vă prezint Buletinul de Identitate?

„De unde ticul ăsta cu buletinul?” Şi tot eu îmi răspund: „Probabil de pe urma controalelor în hoteluri.”

— Vă rog, continuaţi!

— Condiţia ei era simplă, îi cedez respectivului, mă plăteşte, plec după asta acasă şi-i las respectivului camera, pe garanţia ei.

— V-aţi mai lovit de asemenea condiţii?

— Nu. Omu’ m-a plătit bine. N-am avut nici un motiv să-l refuz. Mai ales că madam Anica m-a asigurat că după ora şase, camera o să-mi stea din nou la dispoziţie. Mi-am făcut datoria...

— Ce v-a pus pe gânduri sau v-a dat de bănuit?

— Mi-a pus pe masă o mie de lei, spunându-mi râzând că este... neimpozabilă, adică nu trebuie să-i dau aici un sfanţ lui Anica. Nu mi s-a mai întâmplat una ca asta. Pe urmă, tipul avea pieptul tatuat... Mi-a cerut, după ce m-a avut, să uit că mi-a fost client.

— La ora când v-aţi înapoiat la hotel, individul mai era în cameră?

— Ce s-a întâmplat? Primind o mie de lei, nu m-am grăbit să mă întorc la hotel... Aşa că am întârziat, ceea ce a făcut să mă întâlnesc cu domnul Săndoiu. M-a luat de o parte şi

de la el am aflat că-i în control... că a avut loc un furt din camera unui străin.

— L-aţi cunoscut pe acest străin?

— Da, era singurul străin din tot hotelul... L-am întâlnit de câteva ori pe scări.

— Cum vi s-a părut?

— Un bărbat şters... inodor şi incolor, cum se spune. Nu mi-a fost client. Anica a încercat să-i plaseze pe una dintre noi - Gina o cheamă - el însă a dat-o afară din cameră. S-a lăsat cu scandal. Gina l-a făcut pe străin de impotent şi de poponar! Anica a bătut-o. Domnul Teohăneanu a vrut să ne dea pe toate afară... Să-i lăsăm hotelul în pace.

Trage din ţigară, lăsând impresia că reflectează la ceea ce a spus sau intenţionează să spună. Observând-o, nu pot să nu-i remarc exprimarea fluentă şi corectă. Dar eu nu sunt nici sociolog, nici psiholog, sunt pur şi simplu un poliţist care mai are de efectuat în noaptea asta o descindere. Totuşi nu-mi grăbesc vizitatoarea.

— Să ne întoarcem la discuţia dumneavoastră cu locotenentul Săndoiu...

— I-am povestit de tipul pe care l-am lăsat în camera mea la 411. Auzind toate astea, mi-a cerut să vin aici, să vă povestesc tot ce i-am povestit şi lui.

Liliana Grădinaru îşi terminase ţigara. Părea că îşi încheiase şi depoziţia. Dezvăluirile ei ar fi trebuit să mă impresioneze, să mă indigneze, să işte în mine un simţământ de revoltă. Rămân însă impasibil şi asta datorită tinerei din faţa mea care, spre deosebire de alte femei ajunse în situaţia ei, n-a făcut nici un efort verbal de a mă impresiona. A folosit cuvinte de gheaţă, dându-mi clar de înţeles că propriul ei destin îi este complet indiferent.

— Individul părea să fie o veche cunoştinţă a Anicăi?

— Da.

— Îl tutuia? Îi spunea pe nume?

Întrebările o pun pe gânduri: concentrarea răzbate pe figura ei până atunci impenetrabilă. Îmi răspunde într-un târziu:

— De tutuit îl tutuia, dar n-am auzit-o să-i spună pe nume.

— Ce alte semnalmente puteţi să ne daţi?

— Eram întinsă pe pat în timp ce el se dezbrăca. Am observat doar că pe piept avea tatuat o inimă străpunsă de o săgeată. Sub inimă, două nume: „Gigi şi Tanţa”.

— Era tatuat şi pe braţe?

— Da. Pe cel drept, de la cot spre umăr, îşi tatuase o sirenă. Pe cel stâng - un şarpe cu un măr în gură.

— Ţigan?

— Nu, nu... Bine îmbrăcat... părea un domn. Doar când deschidea gura şi-l auzeai cum vorbeşte, îţi dădeai seama că-i un bădăran. Are şi un tic verbal. După două-trei fraze, spune fără rost: „Dă-l în mă-sa!” Şi încă un amănunt. Vi-l spun - cine ştie, poate să fie de folos. În momentul de apogeu al actului sexual, murmura în neştire: „Aşa, Aurico! Aşa, Aurico!”

— L-aţi întrebat cine-i Aurica?

— Să-l întreb? De ce? Pentru mine n-are nici o importanţă. Nu-mi răneşte amorul profesional.

— De aici, vă întoarceţi la hotel?

— Da... Chiar domnul Săndoiu mi-a cerut să mă întorc.

— După câte înţeleg, această doamnă Anica taie şi spânzură în hotel. Ce alte date îmi mai puteţi da despre ea?

— În tinereţe a fost şi ea prostituată, şi-a practicat meseria chiar la acest hotel, cameristă fiind. Se înţelege bine cu domnul Miron. Ţaţa Anica, cum îi spune Gina - ţiganca, ne încasează pe noi, domnul Miron pe bărbaţii care ne vizitează, încolo, totul e legal... Plătim camerele, păstrăm chitanţele.

— Anica poate să dispună de camere şi la alte etaje?

— Nu ştiu.

— Domnişoară - mă uit la ceas, apoi în ochii indiferenţi ai Lilianei Grădinaru - mai aveţi ceva de adăugat?

— Cred că nu...

— Atunci, ar fi bine să vă înapoiaţi la hotel, căci se apropie ora când voi apărea şi eu pe acolo. Nu m-aţi văzut, nu v-am văzut. Cu domnul Săndoiu cum v-aţi înţeles?

— Să-i fac cu ochiul provocator... şi el, în felul ăsta, o să ştie că am trecut pe aici.

Mă ridic. Se ridică şi ea. O redescopăr. Nu e numai frumuşică, ci şi îmbrăcată cochet, cu gust, n-ai zice că-i prostituată.

— Vă mulţumesc, domnişoară... Iar dacă tipul mai este în hotel, nu neapărat în camera dumneavoastră, să-mi faceţi şi mie un semn cu ochiul.

Deschid fereastra. Mă las câteva minute fără gânduri, în adierea aerului rece. Când revin în liniştea biroului, prima imagine care-mi răsare înaintea ochilor este a „doamnei” Anica Lipoveanu... ţaţa bordelului de la etajul patru. Aşa să fie oare? Nu cumva Liliana Grădinaru a încercat să-mi impună o altă imagine? Răfuieli şi răzbunări din umbră? În fond, ce-a făcut madam Anica? I-a recomandat un bărbat. Nu era pentru prima oară. Că acest bărbat a dorit să rămână în cameră şi să se odihnească până la ora şase încă nu înseamnă nimic. Hotel lângă gară, hotel de tranzit. Desigur, raportat la ce se petrecuse în jurul orei şase cu mine şi cu valiza lui Kuhn, îi dă dreptul să fie trecut pe lista bănuiţilor, cu atât mai mult cu cât tatuajul acestuia îl fixa ca pe un ins trecut prin penitenciare. „Săndoiu s-a orientat bine, îmi zic, dar deocamdată, trebuie să-mi las gândurile la locul lor, să nu le zăpăcesc. Să mă mai consult cu el şi să-i aflu părerile... E doar sectorul lui...” Apoi, de parcă cineva mi-ar fi proiectat un set de diafilme, imaginea Anicăi este înlocuită automat cu cea a Lilianei Grădinaru. Vorbea de

viaţa ei de parcă ar fi vorbit de viaţa unei alte persoane. Cinism? Indiferenţă totală faţă de sine şi lumea înconjurătoare? O formă de protest? Faţă de cine? Cum şi-o fi făcut meseria? Cu frigiditate? Cu flegmatismul care o caracterizează? Nu cred. S-ar descalifica. I-ar merge buhul. Şi-ar pierde clienţii. Sună telefonul. Poarta mă anunţă că domnul procuror Vlad Dimitriu a sosit şi vrea să mă ia cu maşina lui. N-am nimic împotrivă.

2

Săndoiu mă aştepta la „Recepţie”, secondat de Miron Teohăneanu şi Chitlaru. Îmi strânge mâna şi îmi face cu ochiul. Încerc să ghicesc ce anume vrea să-mi transmită: mesajul Lilianei sau un mesaj propriu? De faţă cu cei doi recepţioneri, ne raportează mie şi procurorului că a găsit ordine şi legalitate în evidenţa pasagerilor din hotel.

— Numai la etajul patru, am găsit doi inşi în vizită la două domnişoare care locuiesc în hotel. Cei doi aveau buletinele expirate. Sunt din Bucureşti, mi-am notat numele şi prenumele lor, domiciliul, şi le-am recomandat să se prezinte urgent la preschimbarea legitimaţiilor.

— Să urcăm atunci la trei, ne pofteşte domnul Miron. Domnul Chitlaru poate să rămână pe toc.

Caut s-o văd pe Anica Lipoveanu, nu dau de ea. Nu-l zăresc nici pe tânărul subofiţer Mihuţ. Îl urmăm pe Teohăneanu. Săndoiu mă apucă de braţ şi mă trage spre el, să încheiem „coloana”. Specialistul de la „Moravuri” îmi şopteşte:

— Am făcut o descoperire senzaţională. Nu, nu glumesc. La patru, continuă el să mă informeze, e o debara destinată lenjeriei de pat. E cineva ascuns acolo.

— Unde-i Mihuţ?
— L-am pus să supravegheze „bordelul”.
— N-o văd pe Anica Lipoveanu...
— Trebuie să fie pe aici.
Ajungem la etajul trei şi domnul Miron îşi aminteşte că eu am cheia camerei şi mă pofteşte s-o deschid. Oficiez deschiderea. Mai rămân câteva minute cu Săndoiu pe coridor.
— Cum ai aflat că se ascunde cineva în debara? îl întreb.
— De la una din fete care tocmai venea de la W.C. A văzut un tip ieşind din camera Lilianei Grădinaru şi intrând direct în debara.
— De unde a luat cheia?
— Asta-i! De unde a luat-o?
— În jurul cărei ore a fost văzut?
— Cu zece minute înainte de a intra eu în acţiune.
— Liliana Grădinaru s-a întors?
— E la ea în cameră.
— Să intrăm! N-o să dureze mult, îl asigur eu.
Procurorul, un bărbat trecut de prima tinereţe, versat în meserie, îşi pune ochelarii pe nas şi mă întreabă:
— Cu ce începem, domnule locotenent-major?
Scot plicul cu fotografii din buzunarul hainei şi-i răspund:
— Cu identificarea victimei.
Mâinile domnului Miron Teohăneanu, întinse să apuce fotografiile, sunt cuprinse de un tremur uşor. Nu şi-l poate stăpâni. Îi aud bâiguiala.
— El e... Paul Kuhn.
Nu are tăria să treacă de prima fotografie şi mi le înapoiază pe celelalte.
— Luăm atunci act de declaraţia domnului Teohăneanu, decretează procurorul cu un glas oficial.
Socot că nu are nici un rost să insist asupra desfăşurării descinderii. Aş adăuga povestirii mele pagini de prisos, iar

cititorii, ar căsca de plictiseală. Menţionez doar că operaţiunea nu ne aduce nici un element nou. Se încheie un proces-verbal, iar toate lucrurile care au aparţinut lui Kuhn Paul sunt adunate într-un sac de plastic şi ridicate de procuror. Urmează însă actul doi al operaţiunii, neprevăzut iniţial: în timp ce procurorul aplica sigiliul pe uşa camerei 308, sub ochii speriaţi ai domnului Miron, arunc pe neaşteptate întrebarea:

— Unde-i madam Anica?

— O fi jos la recepţie.

— Chemaţi-o!

Mustăciosul se apleacă peste balustrada scării ce urcă în spirală până la patru şi-l strigă pe Chitlaru.

— Trimite-o sus pe Anica!

De jos, răsună clar vocea lui Chitlaru:

— A ieşit să-şi ia ceva de mâncare de peste drum şi încă nu s-a întors.

Domnul Teohăneanu mă caută din priviri. Îmi cere muteşte să-l ajut. Îl sfătuiesc, fără intenţia de a-l ironiza şi nici din dorinţa de a fi pur şi simplu rău cu el:

— Luaţi-vă doza de nitroglicerină. Vă rog... Nu glumesc.

Mă ascultă că un copil cuminte. Aştept să-şi sugă medicamentul, apoi mă adresez procurorului:

— Să urcăm şi la patru.

— Am avea nevoie de o cheie, intervine Săndoiu.

— Că bine zici! îi dau eu dreptate.

— Ce cheie? se interesează domnul Miron.

— De la debaraua cu lenjerie, de sus, precizează tot Săndoiu

— E la Anica...

Mi-e milă de şeful unităţii, i s-au înmuiat genunchii. N-am însă încotro: legea mă obligă să acţionez. Trebuie să mai existe un rând de chei. Şperacle, dacă nu chei. Domnul Miron recunoaşte că, într-adevăr, „Recepţia” posedă un

rând de şperacle. Nu vreau să-l supun pe mustăcios la un efort în plus şi-l rog pe Săndoiu să coboare. Zboară, nu alta... Când revine şi îmi arată ca pe un trofeu „cheile raiului”, îl întreb îngrijorat:

— Dacă-i cheia în broască?

— Nu cred că e...

— Totuşi... stărui eu.

Săndoiu se descheie la haină şi-mi arată pistolul vârât între pantaloni şi curea.

— Nu ies niciodată în razie fără armă. Îl somăm pe individ să ne deschidă, iar dacă refuză, tragem în broască. Domnul procuror e... cu noi!

Nitroglicerina şi-a făcut probabil efectul, căci domnul Miron, înviorat subit, intervine energic:

— Poate îmi spuneţi şi mie despre ce e vorba?

— E un ins ascuns în debaraua de sus pentru lenjerie, îl lămureşte Săndoiu.

Apreciez, după întrebarea pusă de domnul Teohăneanu, că nu şi-a pierdut de tot „uzul raţiunii”:

— A fost ascuns sau s-a ascuns?

— Dacă s-ar fi ascuns fără ştirea cuiva, madam Anica ar fi fost aici, de faţă, devine Săndoiu autoritar. Eu propun să nu mai pierdem timpul degeaba. Să urcăm.

O ia înainte. În capul scării ne aşteaptă subofiţerul Mihuţ, pentru a ne raporta: „pe cerul bordelului domneşte linişte deplină”.

— Tipul din debara s-a mişcat?

— Nu s-a manifestat în nici un fel. Fumează însă întruna. Când treci prin dreptul uşii, simţi imediat.

Nu e prea multă lumină pe coridorul ultimului etaj al clădirii. Îl îmboldesc pe domnul Miron să-şi pregătească şperaclele. Mişcarea noastră de pe coridor atrage atenţia. Câteva fete, împinse de curiozitate, îşi scot nasul din camere. Săndoiu, asemenea unui dresor, printr-un simplu

semn, le potoleşte. Tot Săndoiu îşi asumă dreptul de a bate în uşa debaralei şi de a soma:

— Auzi ? Oricine-ai fi tu, deschide! În numele legii!

De dincolo, nici un zgomot, nici o mişcare; doar un puternic miros de ţigară trădează prezenţa cuiva în debara.

— Suntem de la poliţie şi Procuratură. Te mai somez încă o dată, deschide!

Tăcerea celui somat mă îngrijorează. Să-l fi făcut Anica scăpat? Îl invit pe Teohăneanu să folosească lanţul cu şperacle. Îi tremură mâinile într-un asemenea hal, încât lui Săndoiu i se face milă de el şi fără să-mi mai solicite acordul, îi ia lanţul şi încearcă el să potrivească un şperaclu. Izbuteşte. Ne dăm în lături pentru a ieşi din raza uşii în clipa deschiderii. Dacă tipul e şi el înarmat? Săndoiu, cu mâna pe clanţă, aşteaptă aprobarea mea. I-o dau. Uşa cedează şi un fum gros de ţigară se învolburează spre ieşire. Prin el, zărim pe podea trupul inert al unui bărbat. Şezuse, cu siguranţă, pe singurul scaun din încăpere, când îl lovise, fără să se poată feri, sabia invizibilă a morţii. Mă aplec asupra cadavrului şi descopăr în colţul drept al gurii o salivă gălbuie, asemănătoare cu cea scursă din gura lui Paizu.

— E mort? mă întreabă procurorul, indispus că-l aşteaptă o noapte agitată.

— Da!

Mă ridic şi descopăr pe masă o scrumieră plină de mucuri de ţigări. Alături, un pachet de „Kent”. Îl cercetez. Mai păstra două ţigări. Mă bucur fără a mă exterioriza. Îl rog pe Săndoiu să mi-o aducă pe Liliana Grădinaru.

Miron Teohăneanu a rămas la uşă, stană de piatră... o piatră galbenă ca ceară.

— Îl cunoaşteţi? încerc eu să-l „reanimez”.

— Nu!

— Cum putea să ajungă să se ascundă în debara?

— Numai cu ajutorul Anicăi.

— Aţi putea să mă conduceţi la locuinţa Anicăi Lipoveanu?

— Da, îngaimă mustăciosul abia auzit.

O văd apropiindu-se pe Liliana Grădinaru, purtând cu distincţie ceea ce francezii numesc *robe de chambre*, din catifea bej. Mă recunoaşte, mă salută. Săndoiu, care-i în spatele ei, îi şopteşte ceva şi o îndreaptă spre mine. N-o sperie cadavrul bărbatului cu care, nu cu mult timp în urmă, făcuse dragoste.

— El e? o întreb.

— Da.

— Domnişoară Grădinaru, vă rog să-i explicaţi pe scurt domnului procuror cine şi în ce condiţii ţi-a plasat clientul...

Cu toate că la picioarele ei zăcea un cadavru, vorbeşte fără pic de emoţie. De parcă n-ar avea inimă, puls. Iar eu am senzaţia că ascult o bandă înregistrată. După ce îşi încheie relatarea, o întreb:

— Când aţi revenit la hotel, tipul mai era în cameră?

— Nu.

— N-a lăsat nici un obiect de al lui în cameră? De pildă pardesiul.

— Era în talie.

— Pe madam Anica aţi mai întâlnit-o în după-amiaza asta?

— A trecut pe la mine şi i-am dat partea ei - două sute de lei - şi mi-a spus că clientul a fost, mulţumit şi că a plecat la Giurgiu.

— Deci nu ştiaţi că-i ascuns aici?

— Nu.

— Aţi găsit în cameră mucuri de ţigări?

— Destul de multe.

— Ce-aţi făcut cu ele?

— Le-am aruncat la toaletă.

— Mulţumesc. Vă puteţi retrage.

Tânăra în frumosul halat de casă se pierde spre camera ei, prin întunericul coridorului.

Mă aplec din nou asupra cadavrului, de astă dată în căutarea Buletinului de identitate şi a altor acte. Îi scot, rând pe rând, la iveală un paşaport, un Buletin de identitate, un certificat medical eliberat de Spitalul nr. 9. Le controlez cu o atenţie devenită reflex: cel care zace mort pe podeaua debaralei se numeşte Pavelescu Gigi. Originar din comuna Brebu, judeţul Prahova, şi are 28 de ani. Domiciliu stabil: Giurgiu, str. Lt. Lemnea nr. 73. Necăsătorit... Constat că între cele trei acte există o concordanţă deplină. I le predau procurorului şi îi împărtăşesc planul meu.

— Înainte de a mă deplasa împreună cu domnul Miron Teohăneanu la locuinţa Anicăi Lipoveanu, îl voi chema urgent la faţa locului pe locotenentul Ghiţă ca să cerceteze spaţiul infracţional, să facă fotografiile de rigoare. Nu-mi iau ochii de la Săndoiu, dându-i de înţeles că pe el mă bazez. Numai după ce Ghiţă şi a terminat treaba lui, vă apucaţi să-i controlaţi şi voi buzunarele, colectaţi tot ce găsiţi... însă mucurile şi pachetul de ţigări le colectaţi într-o pungă separată.

— Am impresia că aţi mai avut asemenea cazuri, nu-i scăpă procurorului acest amănunt.

— Chiar astăzi de dimineaţă, îl lămuresc eu. Puteţi afla date de la domnul procuror Gheorghe Vintilă.

Îi întind mâna lui Săndoiu ca şi când i-aş fi cerşit un ban. Nu-mi pricepe gestul.

— Cheile de la maşină.

— Plecăm cu maşina mea, intervine serviabil Teohăneanu.

Îi mulţumesc. Coborâm împreună. Mă opresc la „Recepţie”. Chitlaru, palid şi înfricoşat, se fereşte să mi se uite în ochi. Totuşi, încerc să-i smulg un răspuns:

— Anica n-a mai dat nici un semn de viaţă?

— Nu, şi-a pus paltonul pe umeri, mi-a zis că i s-a făcut foame şi că se repede până la bufetul de peste drum, să-şi potolească foamea. Nu prevăzuse că programul o să se prelungească atât de mult.

— Are cunoştinţe la bufet, la restaurant, la hotel?

— Unde n-are Anica cunoştinţe?!

Îl chem la telefon pe locotenentul Ghiţă.

— Omor? se interesează el.

— Un caz identic cu cel petrecut azi-dimineaţă în biroul meu, îl pun eu în gardă.

— Nicotină?

— Eşti perspicace! Hai, grăbeşte-te!

Aşez receptorul în furcă şi încerc să surprind ochii lui Chitlaru.

— Înainte ca Anica să se ducă la bufet, a fost căutată la telefon?

— Da.

— De un bărbat?

— Nu, de o femeie.

— Aţi reţinut ceva din conversaţia lor, bineînţeles fără voia dumneavoastră?

— Îi tot propunea o întâlnire urgentă... Anica nu voia... refuza. Cealaltă - pe nume Irina Mavrocordat - insista. A intrat însă un client şi n-am mai fost atent la ce vorbea.

Bună mai e şi metoda asta, de a merge din om în om, să pui întrebări. Uitasem de Irina Mavrocordat. În maşină, cu „mortul” Miron Teohăneanu în stânga, tac o vreme. Strategic. Din dorinţa de a-l descifra. E sau nu curios? Va încerca să mă tragă de limbă sau nu? S-a retras însă într-o carapace. Îl scot din strânsoarea ei.

— Numele ăsta - Irina Mavrocordat - vă spune ceva?

— Nu, nu l-am auzit niciodată.

— Ce ştiţi despre prietenii Anicăi?

— N-are prieteni.

— Cum aşa, când atâţia bărbaţi şi femei apelează la serviciile ei?

— Apelează şi atât. E o femeie ciudată. Trăieşte tot timpul cu impresia că toată lumea îi cunoaşte trecutul de prostituată. Nu suportă compania bărbaţilor care, făcându-i curte, încercau să şi-o apropie.

— V-aţi uitat atent la mortul din debara?

— Da.

— I-aţi mai văzut în hotel figura?

— Nu.

— Obişnuia Anica, deseori să plece pentru cinci minute şi să se întoarcă după câteva ore?

— Nu. Deşi se comporta uneori ca o patroană a hotelului.

— De ce oare nu s-o fi întors*?*

— De unde să ştiu?

Nu trece mult şi domnul Miron opreşte maşina în dreptul unui gard metalic construit pe suporţi de beton. Coborâm.

— Asta e casa, îmi arată mustăciosul. Văd lumina aprinsă într-o încăpere.

— Vrei să intri dumneata singur? îi sugerez, iar eu să-mi fac apariţia ceva mai târziu.

— Împreună, domnule locotenent-major! îmi respinge el cu vehemenţă propunerea. Numai împreună.

Prima constatare: uşa de la intrare e întredeschisă. Pătrundem într-un vestibul, iar de acolo, într-un salon. Nu fac decât un pas şi înmărmuresc cu gura căscată. Tot ce-mi văd ochii mă transpune, ca printr-un miracol, în alt secol, de la policandru şi până la clanţele interioare ale uşilor. Mă frec la ochi: însă mobila stil, cu patina ei aurită, rămâne locului, ca nişte piese dintr-o colecţie muzeistică.

— Vezi şi dumneata ce văd şi eu?

Aud venind ca din adâncuri un „Da”.

— De când n-ai mai fost în vizită la subalterna dumitale?

— Cam de circa zece ani.

Auzul nu mă înşeală: glasul lui Miron Teohăneanu este copleşit de o uluire sinceră amestecată cu spaimă.

— S-o fi trăgând din boieri, îi spun, minunându-mă. Poate dintr-un Mavrocordat.

— Îi cunosc dosarul, mă contrazice el cu aceeaşi voce fără vlagă. Dacă-mi amintesc bine, uşa aia dă spre dormitor.

Uşa e deschisă, lăsând să se vadă o încăpere cufundată în beznă. Mă îndrept într-acolo, trăgându-l pe recepţioner după mine. Găsesc uşor comutatorul. O lampă cu opt braţe, răsucite meşteşugit într-un ciorchine de lumini, topeşte fulgerător întunericul. Hotelierul nu-şi poate reprima un ţipăt de groază:

— Anica!

Într-un alcov înalt, adăpostit sub un baldachin de un gust îndoielnic, descopăr trupul Anicăi Lipoveanu: zace răsucit într-o rână, cu braţele adunate în jurul abdomenului. N-a apucat să-şi scoată decât paltonul şi să-şi arunce cât colo pantofii. Plonjase în pat în halatul ei albastru, cu guler alb, de cameristă.

— Doamne, e moartă! se lamentează mustăciosul. Nu mai are mult şi va izbucni în plâns.

Mă apropii. Într-adevăr, trupul femeii e rigid. Aşa cum stă chircită cu braţele adunate la abdomen, ne mărturiseşte că ar fi dorit în felul acesta să-şi atenueze chinuitoarele spasme. Mă aplec şi observ o salivă cenuşie în ambele colţuri ale gurii - semne clare de otrăvire. Ochii îi sunt închişi. Îi apuc o mână şi îi caut pulsul. Secunde în şir, ce mi se par ore, trec fără a-mi comunica nimic. Deodată, buricele degetelor captează un impuls, apoi altul... Urlu:

— Vezi dacă în frigider are lapte.

Omul ţâşneşte ca din praştie. Totul îmi pare un episod ce-l trăiesc într-o lume ireală: Anica şi baldachinul, halatul

albastru cu guler alb, de cameristă de hotel, şi mobila stil Ludovic XVI! Miron Teohăneanu revine cu o cană de lapte; respiră greu, dar e fericit. O iau pe cameristă pe după umeri şi o ridic în capul oaselor, îi duc cana la gură. La început, gura cu buzele vineţii refuză să iasă din crispare. Apoi învinge instinctul: prinde să simtă marginea rece a cănii, gustul lichidului, soarbe, înghite... soarbe, înghite. Îi arunc o privire lui Miron. Ochii lui mai au puţin până să sară din găvane.

— Cheamă „Salvarea”! îi poruncesc. Vorbeşte în numele meu. Caz de otrăvire.

Iese val-vârtej. Nu ştiu încă cine are noroc în toată povestea asta, Anica, eu sau nefericitul ăsta de hotelier. Laptele, fără îndoială, are un efect binefăcător; alunecă pe gâtlejul otrăvit strop cu strop. Totuşi, femeia pare să rămână mai aproape de moarte decât de viaţă. Deodată, zăresc ieşind din buzunarul halatului Anicăi Lipoveanu colţul unei hârtii. În momentul acela mi se pare mai important să ţin cana decât s-o buzunăresc. Îi cercetez faţa - este albă ca varul şi, fără să vreau, îmi amintesc de interviurile foarte dese din ultimul timp care încep toate aşa: „Cine eşti dumneata...?” Cine eşti dumneata Anica Lipoveanu.

Revine lângă mine Miron Teohăneanu, mulţumit că poate să mă anunţe că „Salvarea” s-a pus în mişcare. Se interesează:

— Scapă?

— Dumnezeu cu mila!

Îl rog să scoată hârtiuţa aceea din buzunarul halatului. Mi-o dă. E un bileţel împăturit în patru. Îl apuc cu mâna care susţine umerii otrăvitei. Izbutesc să-l despăturesc. Citesc: „Col. Crăciun 17.43.8...” Un cu totul alt număr de telefon decât cel invocat de bietul Paizu. Memoria nu mă înşeală.

— Parcă mai are şi altceva în buzunar, mă informează Teohăneanu, căruia nu-i scapă interesul meu pentru

hârtiuţe.

Îi cer ca, în timp ce continui să-i dau cameristei „păpică”, să-i controleze buzunarele. Nu găseşte decât cheia debaralei, dovadă concretă a complicităţii ei cu omul din Giurgiu. Îi mai arăt lui Miron Teohăneanu poşeta Anicăi, abandonată lângă toaletă în a cărei oglindă ne reflectăm tustrei, şi-l rog să-i caute Buletinul, să-l predau „Salvării”. Îl urmăresc cum îmi aduce la îndeplinire indicaţiile şi observ că hotelierul, devenit pe neaşteptate ajutor, e mai liniştit, mai puţin panicat. Îmi arată Buletinul, schiţând un zâmbet ce se voia biruitor.

— Ce credeţi, scapă? se interesează el din nou.

— A înghiţit aproape jumătate de cană... numai la „Urgenţă” se mai poate spera ceva.

— Nu-mi închipuiam, suspină el.

— Ce?

— Tot luxul şi fastul ăsta. Oftează din nou. Ceva nu-i în ordine, domnule locotenent-major!

— Asta văd şi eu. Vorbim noi pe urmă. Te du la poartă şi aşteaptă acolo „Salvarea”, să nu piardă timp cu căutatul adresei.

Îmi suspectează propunerea. Îmi dau seama după cum mă iscodeşte. Îşi închipuie, probabil, că vreau să rămân singur. Singur cu cine? Ce legătură poate exista între camerista hotelului „Gloria” şi acest alcov, cu salonul ireal de alături? Când îmi iau privirile de pe masca mortuară a proxenetei, mă văd reflectat în oglindă. Tabloul e de-a dreptul grotesc: eu, sprijinind sub baldachin o femeie de vârsta a treia, complet străină, silind-o să bea lapte pentru a-i salva viaţa. A cui viaţă? Ghicindu-mi parcă gândurile, Miron Teohăneanu mi se adresează cu o disperare nedisimulată, ridicându-şi braţele:

— Să ştiţi că eu n-am nici o legătură cu toate astea!

— Du-te, omule, la poartă, că dacă ambulanţa „Salvării”

nu ne găseşte, e în stare să se întoarcă.

De data asta îşi înfrânge ezitarea şi dispare dinaintea ochilor mei. Nu pot să-mi evaluez efortul pe care-l fac pentru a salva viaţa Anicăi, dar doresc din toată fiinţa mea s-o smulg din ghearele morţii. Nu din milă. Ce milă mai pot să am faţă de o proxenetă care şi-a construit acest univers demenţial din traficul cu carne vie?! Un alt motiv mă animă. După Călina Dragoman, camerista de la „Gloria” ar fi a doua persoană care m-ar putea ajuta să scurtez drumul ce duce la ascunzătoarea „colonelului Crăciun”. Nu mai am nici o îndoială cu privire la amestecul ei direct în furtul valizei lui Kuhn-Turcu. Cu câtă nonşalanţă îmi atrăsese atenţia asupra dispariţiei valizei din camera 308! Nu dumneaei îmi declarase cu aerul unui om cinstit: „Am văzut-o cu ochii mei astăzi de dimineaţă, când am intrat să deretic. Patul era neatins... n-a dormit la hotel.”? Erau adevăruri care mă ajutaseră să-mi întăresc o observaţie, dar care, în acelaşi timp, îi punea complicitatea la adăpost. Aşa am ajuns la al treilea cadavru, iar al patrulea, cel al Anicăi Lipoveană se contura la orizont. Deocamdată, inima cameristei mai bate; înghite lapte şi continuă să secrete pe la colţurile gurii o salivă cenuşie. A încercat să se otrăvească? A fost otrăvită? Părăsind locul de muncă, s-a întâlnit cu cineva sau a comunicat cu cineva? Cine şi unde i s-a administrat otrava? La bufetul restaurantului „Nord” sau acasă? Dacă s-a hotărât să-şi pună capăt vieţii, de ce a ales taman astăzi momentul? Cine anume a împins-o către acest act funest? A apucat, oare, să lase în urma ei vreo explicaţie scrisă? Dominat de aceste întrebări, îmi rotesc încet şi atent privirile şi îmi spun că va fi un supliciu pentru noi să-i răscolim de la un cap la altul bizara-i locuinţă.

Şirul gândurilor mi-e frânt de apariţia unui doctor şi a unui brancardier, călăuzit de Miron Teohăneanu. În primele momente, doctorul mă ignoră. Îşi îndreaptă atenţia către

femeia pe care o sprijin; îi cercetează şi el saliva din colţul gurii, ochii, îi ia pulsul şi se pronunţă:

— Mai trăieşte... o luăm...

Se pare că hotelierul i-a explicat destul de bine cine sunt, căci medicul mulţumeşte cu câteva explicaţii laconice şi cu Buletinul de identitate al victimei. N-am văzut în ultima vreme o „Salvare” care să lucreze mai operativ. Nu-mi cereţi să vi-i descriu pe reprezentantul acestei instituţii, nu mă simt în putere s-o fac... I-am reţinut însă numele brodat cu aţă roşie pe halat. În dreptul inimii: dr. V. Ianculescu.

— Credeţi că scapă? mă întreabă iar Miron Teohăneanu cu o îngrijorare nedisimulată.

Ne găsim amândoi în salonul cu mobilă stil, luminat puternic de un policandru scurt, încărcat cu cristale mici, sclipitoare. N-am mai văzut o asemenea piesă, recunosc...

— Dacă scapă cu viaţă, ajunge în mod sigur în boxa acuzaţilor. În consecinţă, te întreb, ce i-ar prinde mai bine, să scape cu viaţă sau nu?

Să fi mirosit şiretlicul întrebării, căci evită capcana cu un răspuns laconic:

— Nu ştiu...

— Atunci, poate ştii pe unde sunt cheile casei? Hai să le căutăm! Poate dăm şi de o scrisoare.

— O scrisoare?!

— Dacă acceptăm că s-a sinucis.

— De ce să se sinucidă?!

— De ce ar fi fost ucisă prin otrăvire?

— Ah, deformările astea profesionale! se mânie el. De ce neapărat un om care se otrăveşte, trebuie să fie socotit sinucigaş?! Poate că a mâncat la bufet ceva ce n-a fost în regulă şi i s-a făcut rău... Ce, puţini sunt cei care, bând bere, nimeresc peste o sticlă în care s-a ţinut „verde de Paris”?

— ...şi a dat fuguţa până acasă, să-şi potolească arsurile,

când colegii de peste drum ar fi putut să-i vină mai rapid în ajutor...

Nu-şi ascunde nemulţumirea că n-a fost în stare să-şi ţină gura.

— Unde ar putea să fie cheile, mă întreabă el nervos, că doar n-a intrat în casă fără ele?!

— Asta zic şi eu. Să le căutăm!

Căutarea începe sistematic De la intrarea principală, până la ieşirea din spatele casei, apoi prin toate ungherele. Nici urmă de chei sau de vreo scrisoare. Revin, fără nici o speranţă în ciudatul dormitor al victimei. Paltonul, pantofii poşeta au rămas acolo unde stăpâna casei le abandonase, anume parcă pentru aparatul de fotografiat al lui Ghiţă. Buzunarele paltonului, poşeta n-au rămas necontrolate. Zăbovesc, cercetând răbdător obiectele din jur. O supoziţie prinde contur: desigur, Anica Lipoveanu a ieşit din hotel pentru a se întâlni cu cineva... cineva care n-ar fi fost exclus s-o fi aşteptat la bufetul restaurantului de peste drum, dar la fel de bine ar fi putut s-o aştepte într-o maşină staţionată în apropiere. Şi cu acel cineva să fi ajuns acasă... unde s-a petrecut drama. Aşa stând lucrurile, ce motiv ar fi avut individul s-o părăsească lăsând locuinţa deschisă şi luând cheile cu el? Dar dacă individul o aşteptase chiar aici? Şi cum o supoziţie naşte o altă supoziţie, îmi trece prin cap şi ideea că, de la hotel, valiza lui Kuhn, în itinerarul ei infracţional, trebuie să fi trecut şi prin această „nobilă” haltă.

— Eu unul nu mai rezist! mi se vaită Miron Teohăneanu destul de convingător. Îl mai văd cum se lasă doborât de oboseală într-un fotoliu aşezat lângă telefon.

— Încă puţin şi te las la vatră...

Gluma mea se vrea liniştitoare, însă nu sunt convins că are vreun efect asupra hotelierului. Ridic receptorul şi chem Circa. Avasilichii e pe poziţie. Mă informează că

locotenentul Săndoiu s-a întors la unitate...

— Şi cu mortul de la hotel ce-a făcut?

— Procurorul l-a expediat la morgă. Unde te afli?

— Acasă la Anica Lipoveanu... Trimite-mi un băiat să-l las aici de pază.

Îi dau adresa şi-i atrag atenţia să fie cât mai operativ.

— De la ce telefon vorbeşti?

Îl chem în ajutor pe Miron Teohăneanu: acesta, pe jumătate adormit, îmi comunică din vârful buzelor - 17. 43. 8...!

Comunic mai departe numărul. Avasilichii mă asigură că l-a notat şi că nu pleacă din Circă până ce nu mă înapoiez. Las receptorul jos, nemulţumit de ceva. Parcă aş cunoaşte de undeva numărul 17. 43. 8...? De unde? Poate m-aş fi întrebat şi astăzi dacă, în virtutea obişnuinţei, nu mi-aş fi băgat mâna în buzunar şi nu m-aş fi împiedicat de bileţelul găsit la Anica Lipoveanu. Îl scot la lumină şi citesc: „Col. Crăciun - 17 43. 8...” Din pricina emoţiei provocată de şocul acestei neaşteptate descoperiri, literele şi cifrele prind să-mi joace pe dinaintea ochilor preţ de câteva secunde. Pentru cine a scris victima numărul de telefon? Să locuiască aici şi „colonelul Crăciun”? Să fi trecut în după-amiaza zilei pe aici?

— Eu plec, domnule locotenent-major, sunt la capătul puterilor, se plânge din nou Miron Teohăneanu, ridicându-se anevoie din fotoliu.

Nu mă împotrivesc. Îl întreb într-o doară:

— Numele Crăciun, îţi spune ceva?

— Crăciun... Crăciun... mormăie el de parcă ar fi căzut în transă. Deodată tresare, după cum i se măresc ochii ai zice că a scăpat de oboseală. Păi nu-i al unui colonel? Mai zilele trecute i-am răspuns la telefon când a cerut-o pe Anica Lipoveanu.

— I-aţi dat-o? A vorbit de faţă cu dumneavoastră?

— A vorbit, e un fel de-a spune... Anica a tot zis: „Da. Da... Nu... Nu..”

— N-aţi întrebat-o ce-i cu tipul ăsta?

— Nu! Sunt obişnuit cu asemenea telefoane. Erau numeroşi bărbaţii care o căutau. Dacă m-a mirat ceva cu acest Crăciun, a fost tocmai faptul că şi-a declinat gradul - colonel... Cine o căuta nu-şi spunea niciodată titlul său gradul.

— Nici ea nu v-a dat nici o explicaţie?

— O caracteriza discreţia... Nici eu nu doream să fiu implicat în cererile unor bărbaţi.

— Domnule Teohăneanu, sunteţi liber.

— Pardon! sare el jignit. Ce trebuie să înţeleg, că până în clipa asta am fost reţinut?

Îi zâmbesc amical, îmi prezint scuze, mă explic:

— Deformaţie profesională... Am vrut, de fapt, să vă spun că puteţi pleca acasă.

— Şi dumneavoastră?

— Nu-mi purtaţi mie de grijă. E cine să vină cu maşina şi să mă ia de aici. Îl conduc la ieşire, de parcă i-aş fi fost amfitrion. Îi mulţumesc şi-l rog ca, în cazul că îşi mai aminteşte ceva în legătură cu Crăciun, să fie amabil şi să-mi comunice. Drum bun!

— Mulţumesc. Mai vreau să trec pe la hotel înainte de a ajunge acasă...

— Deocamdată, păstraţi o discreţie totală în legătură cu cele petrecute aici.

Câteva minute mai târziu, aud o maşină ambreind şi, în liniştea apăsătoare a salonului, turaţia motorului îmi aminteşte că la sosirea noastră aici, am zărit parcat, nu departe de casa Anicăi Lipoveanu, un autoturism şi că, după un timp relativ scurt, auzul a înregistrat, fără a-mi trezi vreo bănuială, o demarare în forţă. Să fi avut această maşină vreo legătură cu drama cameristei de la „Gloria”?

Conexiunea impunea, în mod firesc, o nouă supoziţie. În lumina ei, mă văd obligat să accept şi această idee: la apariţia noastră, stăpânul său stăpânii acelei maşini mai erau în casa Anicăi Lipoveanu, pe care au părăsit-o în grabă, cu siguranţă prin spatele casei.

Mai sting din lumini şi, impulsionat de propriile-mi deducţii, paşii mă poartă spre bucătărie, singurul loc pe unde amicul sau amicii victimei ar fi avut pe unde s-o şteargă fără să dea ochii cu noi. Controlez uşa ce corespunde în curte. O găsesc cu cheia în broască, larg deschisă. Cineva deci a trecut pe aici. În nici un caz Anica Lipoveanu. În primul rând nu ar fi avut nici un motiv s-o facă, iar în al doilea rând, acceptând ideea că ar fi avut vreun motiv, nu ar mai fi fost, în stare s-o facă. Presupunerea că în timp ce noi intram pe o uşă, altul sau alţii ieşeau pe cealaltă mi se întăreşte. Desigur, dacă n-ar fi fost întunericul nopţii sau dacă aş fi avut o lanternă puternică, m-aş fi avântat în curte, În căutarea unor urme pe pământul reavăn.

Ţârâitul telefonului din salon răzbate până în bucătărie. Mă întorc alergând, să răspund. Ridic receptorul şi, în virtutea inerţiei, rostesc: „Alo! Da!”. Nu mi se răspunde, deşi la capătul celălalt al firului aud în receptor respiraţia cuiva. „Alo!” repet eu apelul. Se aude respiraţia „interlocutorului” meu care ţine loc de convorbire. Mai lansez un apel, ultimul, după care, enervat, curm „dialogul”. Aş vrea să vă spun că nu e pentru prima oară când mă confrunt cu o asemenea situaţie mai mult sau mai puţin misterioasă. Fără îndoială, cineva şi-a propus să verifice dacă poliţia mai e încă în casa Anicăi Lipoveanu. Sunt destui interesaţi să ne verifice prezenţa. Uşor pot enumera cinci suspecţi, în frunte - de ce nu? - chiar cu Miron Teohăneanu. Mă interesează însă, în primul rând, acel ins din ale cărui acţiuni au rezultat până în prezent trei

cadavre, existând acum perspectiva de a mai rezulta unul: Anica Lipoveanu. În aşteptarea ajutorului meu, încep să „umblu” pe pereţi, în căutarea unor fotografii de familie. Doar tablouri vechi, achiziţionate probabil de la „Consignaţia” sau pe nimica toată de la vechi colecţionari, aruncaţi în sărăcie de vechiul regim. La urma urmei, cine-i Anica Lipoveanu? Care-i adevărata ei faţă? De unde pornirea asta pentru mobilă stil, pentru interioare boiereşti de altădată? O fi descinzând dintr-o familie veche de boieri? Sau, pur şi simplu, e o proxenetă genială, care, în compensaţie, a visat toată viaţa să aibă o casă la celălalt pol al existenţei sale? Camerele, puţine la număr, sunt toate marcate de acelaşi gust către stiluri anacronice. Sunt convins că valiza lui Kuhn Paul alias Turcu Cornel trebuie să fi trecut prin aceste încăperi. Ce conţine, dacă aşa-zisul colonel Crăciun joacă atât de deschis şi cu o violenţă neîntâlnită încă în cazuistica românească? Îl doare în cot că ne-a alertat, că ne-a pus pe drumuri. Nimic nu pare a-l speria. Ne-o fi crezând poliţişti subdezvoltaţi... sau striviţi de efectele destabilizării în care ţara ne este supusă?

Telefonul sună din nou. Înjur, îmi descarc sufletul, apoi ridic receptorul. Un bărbat mă întreabă direct: „Casa Lipoveanu?” „Da”, răspund, încercând să par cât mai calm. „Cu doamna Ana aş dori să vorbesc... O caută Mario Campanella.” De parcă aş fi primit o directă fulgerătoare în bărbie, văd „stele verzi”, mă clatin, dar condiţia psihică îmi sare în ajutor, nu mă lasă să-mi pierd controlul. Zic: „Doarme, Anei i-a fost tare rău... un puseu de tensiune... Acum doarme...” „Cu cine am onoarea?” se interesează Campanella cu tonul omului bine educat. Nu mă las mai prejos: „Sunt doctorul Radu Iliescu... un vecin al doamnei.” „Îmi pare rău că nu se simte bine... Vă rog să aveţi amabilitatea să-i spuneţi că am căutat-o.” „Are numărul, dumneavoastră de telefon?” „Da!... Vă mulţumesc,

domnule doctor.”

Liniştea se reface. Într-atât, încât îmi „aud” zăpăceala. Încerc s-o înfrunt şi s-o potolesc. Neaşteptata apariţie a lui Campanella pe fir m-a întors pe dos. Cum să nu mă întoarcă?! În buzunarul de la halatul Anicăi Lipoveanu îl „găsesc” pe „colonelul Crăciun”, iar acum, din telefon, îmi iese în cale creatorul de modă Mario Campanella. Ce să mai cred? Brusc, sub înrâurirea celor trei cuvinte - „creatorul de modă” - mă reped la şifonier şi îi deschid larg uşile. Descopăr astfel toaletele „doamnei” Anica Lipoveanu. Încep să le cercetez şi n-am nevoie de prea mult timp ca să stabilesc că proxeneta de la hotelul „Gloria” era o clientă a italianului... o clientă intimă, ce putea fi căutată la telefon la orice oră din zi sau din noapte. Le cercetez cu răbdare şi, de la o rochie la alta, încep să cred că sunt pe cale de a face o mare descoperire.

Va urma cartea a doua:

Interpol-ul transmite: „Arestaţi-l pe…”

CUPRINS

I. Ofiţer de serviciu.....5

1.....5

2.....22

II. „Frumoasa de la Găeşti”.....51

1.....51

2.....69

3.....81

4.....91

5.....97

6.....103

III. Un „detectiv particular”, un ziarist.....118

1.....118

2.....121

3.....130

4.....147

IV. O crimă după alta.....165

1.....165

2.....175

Editura Quintus”
Bucureşti, 1991

Lector: Nicolae Cenuşă
Redactor: Ioana Cîrstea-Almăşan
Tehnoredactor: Ioan Grun
Coperta: Nicolae Sârbu

Tiparul executat la „Grafica Prahoveană” S. A. Ploieşti

Și iată așa, din una în alta, ajung să mă întreb cum aș reacționa dacă m-aș trezi în menghina unui asemenea război al nervilor. Să primești în plină noapte un telefon, iar o voce amenințătoare să te someze : „Dacă în douăzeci și patru de ore nu-l eliberezi (să zicem), pe Paizu, iubita ta, Antoanela..." Nu, nu am tăria să-mi duc ideea pînă la capăt. Îmi mai amintesc că după căderea dictaturii, prinși într-o lungă discuție, maiorul Moraru îmi mărturisea : „Puțini oameni știu cît ne-a fost nouă de greu să ne exercităm, în anii aceștia, obligațiile. De acum încolo însă ne va fi îndoit de dificil. Polițiștii și-au pierdut credibilitatea și va fi nevoie să muncim, nu glumă, la vedere, pentru a o recîștiga." „Dacă-i așa, n-ar fi mai normal să ne prezentăm demisiile ?" l-am întrebat, susținîndu-i privirile uluite de naivitatea subalternului său. Cu toate acestea, m-a tratat cu seriozitate, atrăgîndu-mi atenția asupra gravei situații în care se află țara. „Criminalitatea e în creștere. Noi ăștia, cîți sîntem, vom fi confruntați mult mai repede decît îți imaginezi cu o cazuistică nu numai necunoscută nouă, ci și cu infractori de talie internațională. Pe puțin patru ani de-acum încolo, societatea o să aibă nevoie de experiența generației mele, iar pe tine nu te includ în generația mea. Ești încă foarte tînăr. Demisiile ? Îți dai seama, la scară națională, ce vid s-ar crea ? Ce-ar mai zburda infractorii ? Și așa sîntem timorați, dar cînd vor trece la tactica amenințărilor, apăi să te ții !"